

Irak'ta öldürülen
şoförlerimizin katili
işgalciyle
işbirliği yapan
AKP'dir!

Şoförler
Irak'a Gitmeyin!
İşgale Ortak Olmayın!

Felluce ezilenlerin vatanıdır

Emperyalizm,
ölüm ektiği
topraklarda
ölümünü
bulacak!

Ekmek ve
Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve

Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 132 / Tarih: 14 Kasım 2004 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000

www.ekmekveadalet.net Mail:info@ekmekveadalet.net

Oligarşi Kızılay
direnişini
hazmedemedi;
Devrimci Gençlik
Dergisi teknik
bürosu basıldı,
19 kişi gözaltında!

Dev-Genç
geleneği
sürüyor

YAŞASIN
KIZILAY DİRENİŞİMİZ

70 milyon için öldürüldü

İnsanlığı siz öldürüyorsunuz!

tehlikeye atmamışlar.

Burjuva medya, trendeki “duyarsız” yolcuları eleştirmek yerine, “bizim köşe yazarlarımızın öğütlerine uyduğunuz için aferin” demeliydi.

“Kapakç terörü” adlandırmasının ikiyüzlülükleri ise meselenin öteki boyutu.

Benzer her konuda olduğu gibi, oligarşinin aklına yine cezaları ağırlaştırmaktan başka bir şey gelmemektedir. Oysa daha kısa süre önce, “kapkaçın, şiddet kullanılması halinde mahkemeler tarafından ‘gasp’ olarak cezalandırılması” uygulaması başlatılmıştı. Polis “kapkaç terörü azaldı” diye demeçler veriyordu.

Kocaeli Üniversitesi Rektörlüğü söz konusu tren hattındaki kapkaç, tecavüz olaylarına ilişkin daha önce polise defalarca başvurmuş, önlem alınmasını istemişti.

Kıllarını kıpırdatmadılar.

Bu son olayda da polis önce “trenden düştü” diye zabıt tutup örtbas etmek istedi. Acaba niye?

Bakanlar Kurulu da “Kapakç olayını araştırmak için” komisyon kurmuş. Günaydın! Yarın unutulur.

Çünkü hırsızlığı, yankesiciliği besleyen kaynağı kurutacak bir politikaları, kararları yok. Olmayacak da. Göstermelik önlemlerle, cezalarla sorunun çözülmediğini herkes biliyor. Ama iktidar, halkı yoksullaştıran, işsizleştiren, hırsızlığı, fuhuşu besleyen politikaları sürdürüyor. Çözüm bu politikaları durdurmak, bu iktidarlardan kurtulmaktır.

Başka bir önlem öneren, boş konuşur.

Kocaeli Üniversitesi İşletme Fakültesi 1. sınıf öğrencisi 18 yaşındaki Ahmet Hakan Canidemir, 4 Kasım’da Kızıltoprak’ta trende kapkaççılar tarafından telefonu gasbedilerek trenden aşağı atıldı.

Canidemir, kısa süre sonra da yaşamını kaybetti ve ailesi tarafından organları bağışlandı.

Bu olay, bir kaç gün boyunca gazetelerin manşetini doldurdu. Bir yandan “kapkaç” olaylarının ulaştığı boyut, bir yandan da organ bağıışı üzerine yaşanan gelişmeler tartışıldı.

Canidemir, trende kapkaççılarla boğuşmuş ve kimse müdahale etmemişti; burjuva basın ertesi gün “insanlık ölmüş!” diye yazdı.

Canidemir’in organlarından yararlanma hakkı olan bir yaşlı kadın, daha genç birisi için bu hakkından feragat etti. Ertesi gün burjuva basın bu kez “insanlık ölmemiş” diye yazdı.

Onların derdi, olayların nedenlerini niçinlerini ortaya koymak olmadığı için, kısa yoldan hüküm çıkarırlar her konuda.

İnsanlık ölmüş mü, ölmemiş mi, tekil olaylardan tüm toplumu kapsayacak genellemeler çıkarılamaz.

Evet, halkımızın dayanışma, yardımlaşma değerlerinin zayıfladığı bir gerçektir.

Fakat, burjuvazinin tüm ideolojik saldırılarına, yoz kültür kuşatmasına rağmen, halkımızın kendi değer-

lerini tümüyle terketmediği de bir başka gerçektir. Burada sorulması gereken soru; halkın bazı kesimlerinde insanlık öldüyse, kim, nasıl öldürdü sorusudur.

Eğer bu topraklar boyuna kapkaççı üretiyorsa, eğer o gencimiz kapkaççılarla boğuşurken kimse müdahale etmediyse, bu tablo, oligarşinin ve onun medyasının eseridir. Burjuva medya, insanlık ölmüş mü, ölmemiş mi manşetleri yerine “İŞTE ESERİMİZ!” diye manşet atmalıydı.

İnsanlığı kim öldürdü?

Kendinizi düşünün, köşeyi dönün diyen siz değil miydiniz?

Birey olun, kendinizi kurtarmaya bakın diye öğüt veren siz değil misiniz? “Başkalarını kurtarmak size mi kaldı?” diye sorgulayan siz değil misiniz?

Başkaları için risk almaya değmez teorisini yapan siz değil misiniz?

Gecekondu semtlerinin işsiz gençleri devrimci olmasın da mafyacı, uyuşturucu bağımlısı olsun diye polis terörü estiren, semtlerde barları, çeteleri teşvik eden sizin düzeninizin polisi değil mi?

İşte kapkaççılar, işsizliğin, yoksulluğun çaresizliği altında, gerçek hırsızlara, soygunculara yönelip haklarını arayacaklarına, kolay yoldan yaşamayı seçiyorlar.

İşte trendeki “duyarsız” vatandaşlar; başkaları için kendilerini

Kahramanlar Ölmez

13 Kasım- 19 Kasım Şehitlerimiz

Kıymet HANOĞLU
13 Kasım 1993

Devrimci Memurlar örgütlenmesinde yer alan Kıymet Hanoğlu, İstanbul Kartal’da geçirdiği bir trafik kazasında yaşamını yitirdi. Eyüp Belediyesi’nde mühendis olarak çalışan Hanoğlu, BEMSEN örgütülüğü içinde memurların hak alma mücadelesinin neferlerinden biriydi.

Büyük direnişte ölümsüzleştiler

Tülay Korkmaz (DHKP-C)

19 Kasım 2001

Tülay Korkmaz, 24 Eylül 1976’da Hatay’ın İskenderun ilçesinde doğdu. Burjuva, küçük-burjuva bir çevrede büyüdü. Ama içinde olduğu burjuva yaşam tarzını, ilişkilerini benimsemedi.

Liseye başladığı yıllarda, devrimcilerle tanıştı. Adaletsizliklerden, yoksulluklardan ve sosyalizmden haberdar oldu. 95 1 Mayıs’ında Adana’da 1 Mayıs’ta devrimci hareketle tanıştı.

Devrimci tercihleri özellikle 96 Ölüm Orucu’yla netleşti. Aynı yıl kazandığı Çukurova Üniversitesi Hemşirelik Bölümü’nde gençlik örgütlenmesinde yer aldı. Merkezi koordinasyonda görevler üstlendi. Hızla geliştiği bu süreçte bir sonraki görevi, Akdeniz gençlik sorumluluğuuydu.

Gözetililer yaşadı, işkenceden geçirildi. 1998 ortalarında İstanbul’da illegal alanda görevlendirildi. 1999 17 Kasım’ında gözetilene alındı. İşkencecilere ifade vermedi. Tutuklanarak Ümraniye Hapishanesi’ne konuldu.

Hücre saldırısı gündeme geldiğinde, o her zamanki gibi, görev üstlenmeye hazırdu. 2001’in 11 Mayıs’ında, 4. Ölüm Orucu Ekibi’nde, gençliğin ve kadınların temsilcisi olarak kızıl bantını kuşandı.

Anadolu kadınının sabrıyla, kararlılığıyla zulmün üstüne yürüyerek ölüm orucunun 193. gününde ölümsüzleşti.

Enver Gökçe 19 Kasım 1981

Ömrü hapisliklerle, sürgünlerle geçen devrimci şairimiz, 1920’de Erzincan’ın Kema- liye ilçesinde doğdu. Ankara Üniversitesi, Türk dili ve Edebiyat Bölümü öğrencisiyken devrimci düşüncelerle tanıştı. Halkevinin çıkardığı “Ülkü” Dergisi’nde, ardından 1945’de sosyalist sanatı güçlendirmek için çıkardıkları “Ant” Dergisi’nde yazdı. 1948’de anti-faşist gençler “Türkiye Gençler Derneği”nin kuruluşunda yer aldı. 1948’de komünizm propagandası suçuyla tutuklandı. 1951’deki büyük tevkifiyatta yine tutuklananlar arasındaydı. Mahkemede Marksizmi savundu. 7 sene- ye mahkum edildi. Gökçe, faşizmin zulmü altında geçen ömrünü 19 Kasım 1981’de tamamladı.

E. Gökçe’nin, “Dost dost ile kavga” ve “Panzerler Üstüne Kalkar” şiir kitaplarının yanısıra çevirileri vardır.

Seyyid Rıza 18 Kasım 1937

Dersim isyanının önderlerindendi. İktidar anlaşma vaadiyle Seyyid Rıza’ya elçi gönderir. Erzincan’a görüşmeye gider ve tutuklanır. Tarih 18 Kasım 1937, yer Elazığ Buğday Meydanı, içlerinde oğlunun ve kardeşinin de bulunduğu 11 yoldaşıyla birlikte idam edilir. Seyyid Rıza’nın cesedi teşhir edildiikten sonra yakılır. Rıza’nın küllü havaya savrulur ama mahkemedeki son sözleri bugüne kalır: “75 yaşındayım. Kürdistan şehitlerine kavuşuyorum. Kürt gençleri intikamımızı alacaklardır. Yaşasın Kürtlük ve Kürdistan!”

İmdat Bulut (DHKP-C)

19 Kasım 2002

İmdat Bulut, 19-22 Aralık katliamı sırasında Ümraniye Hapishanesi’ndeydi. Kurşunlar, bombalar altında üç gün geçirdi. Kandıra F Tipi Hapishanesi’nde hücreye atıldı. Boyun eğmedi. 3 Haziran 2001’de 5. Ölüm Orucu Ekibi direnişçisi olarak direniş bayrağını devralarak ölümsüzlüğe kadar taşıdı.

İmdat Bulut, 1966 yılında Kars-Akyaka’da doğdu. Terekeme milliyetindedir. Sömürenleri, zulmedenleri köyünde tanıdı. Düzene karşı öfkeli olduğu ama henüz bu öfkenin bilince dönüşmediği koşullarda, düzenin ordusunda askerlik yaptı. Askerlik sonrası 1994’te devrimci hareketle tanıştı. Köyünde çevresinde artık devrimci düşüncelerin propagandasını yapan, dergi dağıtan bir devrimciydi. Ama bununla yetinmeyecekti; bir süre sonra harekete gerilla olma isteğini illetti. Sonrasında Karadeniz dağlarında bir gerillaydı artık. Özgür bir ülke düşüyle dağlarda mücadele etti.

2000 Mart’ında tutsak düştü. Düşüncelerini ve düşlerini hapishanelerde yaşatacak, savunacaktı artık. Bunun için ölüme yattı.

Ekmek ve Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.net

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.net

Bürolarımız

Ekmek ve Adalet Dergisi

Sahibi ve Yazışları Müdürü: Pembe Özlem OLGUN

Genel Yayın Yönetmeni: Gülizar Kesici

Adresi: İnebey Mahallesi Küçük Langa Caddesi No:29 C-26

Akşahin Pasajı Aksaray-Fatih-İstanbul

İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65

Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.

Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST

Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayınçılık

Baskı: ASPAŞ Pazarlama

ISSN: 1304 687X

Fiyatı: 750 000

Avrupa: 3 Euro

Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro

İsviçre: 3 Euro

Hollanda: 3 Euro

İngiltere: £ 2.5

Belçika: 3 Euro

Avusturya: 3 Euro

Yayınevi: Venloerstr. 507-A

Tel: 0049 221 280 87 74

Faks: 0049 221 280 90 84

E-mail adresi: ekmekveadalet@arcor.de

Adana: İnönü Cad. Örnekler Apt. No:5 Kat:5

Tel-faks: 0 322 363 32 09

Ankara: GMK Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 151 Kızılay

Tel-faks: 0 312 419 27 38

Antakya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Kanatlı Apt. Kat: 4 D: 6

Tel-faks: 0 326 223 87 18

Bursa: Sakarya mah. Uluyol cad. Aydın İşhanı-2 No: 24 Kat: 2 Daire: 2

Osmangazi/Bursa

Tel-faks: 0 224 224 93 97

Hopa: Hopa İş Merkezi Zemin Kat No: 1 HOPA

Tel-Faks: 0 466 351 42 08

İzmir: Milli-i Kütüphane Cad. No: 17/104 Tepeköyü İş Merkezi

Konak/İzmir Tel-Faks: 0 232 482 29 54

Kocaeli: Hürriyet Caddesi Gakkı Kervan Saray İşhanı Kat:7

No:79 Tel-Faks: 0 262 331 66 51

Malatya: Dabakhane Mah. Bakırcılar Çarşısı Sanbeyoğlu İşhanı

Kat:1 No:43 Tel: 0 422 323 24 77

Mersin: Bahçe Mah. 4604 Sk. Tütüncü Apt. Kat: 1/6

Samsun: 19 Mayıs Mah. Talimhane Cad. Albayrak İşhanı NO:24

Kat:2 Daire:9 Tel-faks: 0 362 435 25 80

Trabzon: Düzenli Ulusoy İş merkezi Çömlekevi Yokuşu

No: 42 Trabzon Tel-faks: 0 462 321 14 80

ÇAĞIRI
DUYURU

EYLEM

SSK’nın Devredilmesine Karşı Emek Platformu tarafından düzenlenen eylemler süreci:

✓ 18 Kasım’da Başbakanlık Binası’na siyah çelenk koyma ve Meclis’e yürüyüş

✓ 20 Kasım Ankara’da merkezi miting

YAYIN

Tavir
Dergisi
Adalet
İstiyoruz
Özel
Sayısı
Çıktı!

Dev-Genç'ten Bugüne Geleneğimiz Sürüyor

- 3... *Dev-Genç'ten Bugüne
Geleneğimiz Sürüyor*
- 5... *1 Nisan Davasında Karar*
- 6... *Yaşasın Kızılai Direnişimiz*
- 10... *YÖK, İşgal ve Tecrit Her
Yerde Protesto Edildi*
- 14... *Arafat halktır ve halk ölmez!*
- 16... *Kampanya eylemleri
sürüyor...*
- 19... *Sevgi Erdoğan Ölüm Orucu
Ekibi Direnişçilerinden*
- 21... *Sonunda Kazanan 'İnsanlık
Onuru' Olacaktır*
- 22... *Yalanların belgesini
açıklıyoruz*
- 24... *Peşkeş Çektirmeyeceğiz!*
- 26... *Irak'a Gitmeyin!
İşgale Ortak Olmayın!*
- 28... *Aydos Birleşti, Direndi
Bütün Kondulular
Birleşecek, Direnecek!*
- 30... *'Devlet Sırrı'na Sığınmaya
Devam*
- 33... *Amasya Polisi
Dizginlerinden Boşaldı!*
- 34... *Kürt Milliyetçi Önderliğin
İdeolojik Savruluşu*
- 37... *Faşistlerin ipi çözüldü!*
- 38... *Oligarşi 6 Kasım Kızılai
Direnişini Hazmedemedi*
- 40... *Felluce: Ezilenlerin Vatanı!*
- 43... *Kim ne dedi - Siyasi
Hareketler*
- 46... *Aynılar aynı yerde
ayrılar ayrı yerde*
- 48... *Sinan Bozkurt
Açlık Grevinde*
- 49... *"Demokrat" Avrupa Katliamı*
- 50... *Armutlu'da Anma:
'Yağmurlu şehitleri
ölümsüzdür'*

6 Kasım'da Kızılai Meydanı'ndaydı gençlerimiz. Üniversitelerdeki YÖK düzenine karşı halk için bilim, halk için eğitim istediler. Öğrenci olarak haklı talepleri idi. Gündemleri sadece "kendi" sorunlarıyla sınırlı değildi. Irak'ta işgale karşı çıktılar. Toprakları işgal edilen, katledilen bir halkın acılarını paylaşıyorlardı. F tipi hapishanelerde 117 insanımızın canını alan tecrite karşı çıktılar. Bu ülkenin bağımsızlığını, demokrasiyi, sosyalizmi savunan beyinlerin F tiplerinde çürütülmesine ve yok edilmesine sessiz kalamazlardı... Gündemleri bunlardı. Bu konularda düşüncelerini açıklayıp dağılacaklardı. Polis saldırarak engel oldu buna. Faşist terör karşısında da yılmadı bizim gençlerimiz; haklarını kullanmakta, düşüncelerini açıklamakta ısrarlı oldular. En demokratik haklarını gasbeden, onları susturmaya çalışan zulme karşı direndiler. Gurur duyduk bu gençlerimizle. Kendi sorunları karşısında duyarlıydılar. Ülkelerine ve halklarına karşı sorumluluk duygusu içindeydiler. Emperyalizme, faşizme meydan okuyacak kadar cüretliydi. Burjuvazinin "birey olun" dayatmasına karşı örgütlüydüler.

Onlar DEV-GENÇ geleneğinden geliyorlardı. Bütün bu hasletler, bu geleneğin onlarca yıl nakış nakış işlediği hasletlerdi. Oligarşinin bitmek bilmeyen terörü altında yaşatıldı bu gelenek. 1969'da DEV-GENÇ'in kuruluşundan bugüne sürdürüldü. Onlardan söz edilmeden bu ülkenin son 35 yıllık tarihi yazılamaz. Onlardan söz etmeden hiçbir mücadele geleneği anlatılamaz. Önce kendileri aydınlandılar. Sonra bu ışığı Anadolu'nun dört bir yanına yaydılar. Amerikalıları denize döken onlardı. Okullarındaki eşitsizliklere, haksızlıklara, polis terörüne karşı militanca direnen, fabrikaları işgal eden işçilerle, toprak işgali yapan köylülerle omuz omuza olan onlardı. 12 Eylül sonrasında statükoları yıkan, gençliğin örgütlenmesinin yolunu açan yine bu gelenektir.

6 Kasım geleneği de işte bu geleneğin gücüyle yaratıldı. 6 Kasım büyük bedeller ödenerek yerleşmiş bir gelenektir. 6 Kasım'ları, YÖK'e karşı mücadelenin en kitlesel ve militan boyutlarıyla yükseltildiği bir güne dönüştürmek için ödenen bedeller bilinmeden 6 Kasım, Kızılai üzerine konuşmak mümkün değildir. YÖK'ün kuruluş tarihi olan 6 Kasım'ı, gençliğin YÖK'e ve düzene karşı taleplerinin manifesto halinde ortaya konulduğu bir gün haline getirebilmek için onlarca, yüzlerce değil, binlerce öğrenci okuldan atıldı, işkencelerden geçirildi, hapishanelere konuldu. Gençliğin ve gençlik örgütlenmelerinin koşullarına göre çok çeşitli mücadele ve örgütlenme biçimleri aracılığıyla sürdürüldü 6 Kasım mücadelesi. Onbinlerce öğrencinin katıldığı boykotlar yapıldı. Çok sayıda komiteler kuruldu. Oligarşi saldırısını artırdıkça militan direnişler gerçekleştirildi. Kızılai'daki merkezi gösteriler de bu gelişim içinde gündeme geldi. Türkiye'nin dört bir yanından gençlik örgütleri, başkentte toplanarak taleplerini en güçlü bir biçimde dile getirmeyi gelenekselleştirdiler.

Kızılai artık bir gelenektir... Faşist terörün, emperyalist yoz kültürün, bencilliğin, sorumsuzluğun teslim alamadığı gençlerimiz, tüm gençliğin öncüsü olarak mücadele ediyor. Kızılai'daki cüret, statükolara, iktidara, kuşatmaya meydan okuyan bir anlayışı temsil ediyor. Bugün 1 milyonu aşkın üniversite öğrencisi, çok çeşitli biçimlerde mücadeleden, örgütlenmelerden uzaklaştırılmıştır. Gençliğin öncüsü olan örgüt-

lenmelerin asıl görevi, misyonu, oligarşinin düzene çektiği bu gençliği bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesine kazanmaktır. 6 Kasım geleneğinin, Kızılay gibi direnişlerin önemi ve rolü de buradadır. Üniversitelerdeki ve üniversiteler dışındaki gençliğimizi, emperyalizmin ve faşizmin etki alanından çıkarmak, ancak, militan bir mücadele çizgisiyle birleştirilmiş kitle çalışmasıyla mümkündür. “Kitleleri örgütlemeyelim” edebiyatıyla, oligarşinin saldırılarına, polis terörüne direnmeyerek, haklılığından, meşruluğundan tavizler vererek gençliğe öncülük yapılamaz. Geniş bir gençlik kitlesi zaten faşizmin terörüyle ürkütülmüştür, burjuvazinin “hiçbir şey için ölme, bedel ödemeye değmez” kültürüyle sormuslaştırılmış, bireycileştirilmiş, halkına, ülkesine yabancılaştırılmıştır. Bu tabloyu değiştirmek, faşizmin terörüne cüretle karşı çıkan, bedel ödemeyi göze alabilen, burjuvazinin empoze ettiği kültürün dışında devrimci bir kültür, devrimci bir yaşam olduğunu gösteren bir çizgiyle mümkündür. Kitleye güven verecek, onların dumura uğratılmış beyinlerinde sorular uyandıracak olan budur. Eylem de, kitle çalışması da, ajitasyon propaganda da bu anlayışla şekillenmelidir.

Kızılay direnişini eleştirenler, Kızılay’dan uzak duranlar, yıllardır “kitle edebiyatı” yapan ama kitleleri örgütledikleri, harekete geçirdikleri de bir türlü görülmeyen anlayışlardır. “Kızılay’a çıkmayalım, üniversitelerde kitleleri örgütleyelim” demek bir politika değildir. Üniversitelerde kitleleri örgütlemek 6 Kasım’la mı sınırlı? Yılın 364 günü örgütle! Bunlar oligarşinin icazetinin dışına çıkmaktan kaçış gerekçeleridir. Evet, Kızılay eylemi, oligarşinin icazetinin dışında bir eylemdir. Biz ısrarlı, kararlı olduğumuzda, polisin saldırılarının püskürtüldüğü, gençliğin sözünü rahatça söyleyebildiği bir mevziye de dönüşecektir. Bu ülkede kazanılan her mevzi böyle kazanılmıştır. Ama tüm siyasi tarihlerinde şu mevziyi biz kazandık, şu geleneği biz yarattık diyebilecekleri tek bir örnek olmayanlar, elbette Kızılay’ı anlamaz, Kızılay’da olmazlar.

YÖK sürdüğü müddetçe, gençliğin söyleyecek sözü olduğu müddetçe, Kızılay’da direniş de olacaktır. Şiddetle, zorbalıkla gençlik susturulamaz, yıldırılamaz. Başken-

tin Kızılay Meydanı’nı gençliğin sözünü söyleyeceği bir kürsü yapabilmek için mücadeleyi sürdüreceğiz. Bedel ödenmeden, gerektiğinde direnmeden, çatışmadan hiçbir mücadele biçimi, hiçbir örgütlenme, meşrulaştırılmamıştır. Bırakın Kızılay’ı, kampüs içlerinde paneller, yürüyüşler yapmak bugün yer yer kazanılmış bir mevziyse, bu da büyük direnişlerle elde edildi. Kaldı ki, mesele eylemlerin Kızılay veya kampüs içinde yapılıp yapılmaması değildir; oligarşi, tüm gücüyle, terörüyle gençliği susturmak, örgütsüzleştirmek istiyor. Gençliğin beyniyle düzen dışına çıkmasını engellemeye çalışıyor. Bunun için gerektiğinde kampüs içlerinde de vahşice saldırmıyor mu? Kızılay’a gelmeyen anlayış, kampüs içinde de direnmeyecektir; peki böyle bir anlayış, terörün, burjuva bireyciliğin susturduğu gençliğe hangi kapıları açabilir, hangi güveni verebilir? DEV-GENÇ geleneği, gençlik mücadelesinde militanlığın da, kitleselliğin de adıdır. DEV-GENÇ’in bu ülkenin üniversitelerinde, liselerinde yarattığı kitleselliği yaratan başka hiçbir anlayış yoktur. Bu yüzden DEV-GENÇ geleneğine karşı “kitle” edebiyatı yapmak, kendini bilmezliktir.

6 Kasım geleneği, başından bugüne DEV-GENÇ’in ısrar ve kararlılığının bir sonucudur. Kızılay da aynı ısrar ve kararlılıkla bir geleneğe dönüşmektedir. Kimileri bundan rahatsızdır. Bir çok siyasi hareket, 1990’daki ilk 6 Kasım boykotundan bu yana zaman zaman çeşitli vesilelerle 6 Kasım eylemlerinin dışında kaldılar. Bir yıl katılıp, bir yıl katılmama gibi istikrarsız bir çizgide oldular. Hatta kimi zaman boykot kırıcılığı yaptılar. Bunun tek bir nedeni vardı, grupçuluk, rekabetçilik. Tartışma konusu yaptıkları bu mücadelenin doğruluğu, yanlışlığı değildi. Kızılay’da da bugün aynı şey olmuştur. Kızılay’a çıkmak, kararlılık göstermek doğru ve gerekliydi. Polisin dayatmalarıyla eylem ve mücadele biçimi değiştirmenin sonu yoktur, sonunda eylem yapacak yeriniz de, kitle çalışması yapacak dermanınız da kalmaz. Bunu belki herkes görüyordu ama grupçu, rekabetçi duygularla DEV-GENÇ’in öncülüğü onları rahatsız ediyordu. Önceki yılın keskin Kızılay savunucuları, diğer gençlik örgütlerine rağmen orada çıkışlar yapanlar, bu yıl kampüs içini, şenlikleri savundular. Fakat gelenekler öyledir ki, bunları siler ve tarihe yalnız gelenekler kalır. 6 Kasım böyle olmuştur, Kızılay da böyle olacaktır. DEV-GENÇ geleneği, faşist terörü, kaçkınlıkları, küçük hesapları aşarak gençliğin mücadelesinin öncüsü olmaya devam edecektir.

... Onlar DEV-GENÇ geleneğinden geliyorlardı. Bütün bu hasletler, bu geleneğin onlarca yıl nakış nakış işlediği hasletlerdi. Oligarşinin bitmek bilmeyen terörü altında yaşatıldı bu gelenek. 1969’da DEV-GENÇ’in kuruluşundan bugüne sürdürüldü. Onlardan sözedilmeden bu ülkenin son 35 yıllık tarihi yazılamaz.

1 Nisan Davasında Karar

Adaletsizlik sürüyor

25 Ekim'de başlayan 1 Nisan duruşmalarının kararı 5 Kasım'da açıklandı. "Yargılanan" devrimcilerin hazır bulunduğu duruşmada açıklanan karar, adaletsizliğin, sahte belgelerle özgürlük gasbının sürdürülmesi oldu. 7 aydır tutuklu olan 42 kişiden 19'u tahliye edilirken, 23'ünün hukuksuz bir şekilde esaretinin sürdürülmesine karar verildi.

Tahliye olanlar şöyle; Ferhat Özdemir, Hasibe Çoban, Seval Yaprak, Serkan Onur Yılmaz, Yeliz Türkmen, Yalçın Akar, Alp Yarbaş, Yılmaz Kaya, Eylül İşcan, Çayan Güner, Gülsen Salman, Necla Can, Fadik Adıyaman, Ali Çimen, Murat Yücel, Bülent Solgun, Feridun Osmanağaoğlu, Sezai Demirtaş, Sevda Kurban.

Tutsaklara Destek

İlk duruşmadan itibaren tutsakları yalnız bırakmayan HÖC'lüler yine mahkeme önündeydiler. Dava boyunca çeşitli kurumların ve birçok Avrupa ülkesinde uluslararası heyetlerin desteği görülürken, o gün, BES 2 No'lu Şube Başkanı Mustafa Aktaş, Genel-İş Örgütlenme Daire Başkanı Erol Ekici ile, pankart ve dövizleri ile 'Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu' ve Mücadele Birliği katıldılar. 'Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın' dövizlerinin, 'Adalet İstiyoruz' pankartının taşındığı destek açıklamasına 150 kişi katıldı. Açıklama öncesinde polisin engelleme ve provake etme çabaları, gaz maskeleri ve kasklarla saldırıya hazır vaziyette bekleyerek tedirginlik yaratma

girişimleri, kararlılık karşısında boşa çıkarıldı. Kısa bir süre yaşanan arbedenin ardından yapılan açıklamada, sahte belgeler gerçeği yeniden vurgulandı.

Kompo Mahkemesinde Mantık Artık Daha Net: Ne Kadar Yatırırsak Kârdır

İlk duruşma tam 7 ay sonra yapıldı. Yazılı yasaların bile açık bir ihlali olan bu durum, bugün tahliye edilen 19 insanın neye dayanarak tutuklu kaldıkları sorusunu sordurmaktadır. Ancak sorun bununla da bitmiyor. Çünkü hala 23 insanın, **HİÇBİR DELİLİN OLMADIĞI** bir dosya kapsamında tutukluluğu sürüyor. Sahte belgelerin delil olmayacağı, geçen haftaki dergimizde de sıraladığımız gibi, mahkeme kararlarıyla dahi sabit hale gelmiştir. İstanbul 12. ACM (DGM) bu gerçeği dikkate almayarak adaletsizliği sürdürme kararı almıştır.

Üstelik davayı tam 3,5 ay ileri tarihe, 11 Şubat 2005'e erteleyerek, nasıl bir mantıkla hareket ettiğini de daha net hale getirmiştir. İlk duruşmanın kendi yasalarına aykırı olarak 7 ayda yapılmasında olduğu gibi, hareket mantığı, "ne kadar yatırırsak kâr" şeklindedir. Bu bile, mahkemenin, "elimizde hiçbir delil yok, keyfi şekilde yatırmaya devam ediyoruz" itirafıdır.

Yeni CMUK, 'Adli Kolluk' ve 1 Nisan Hukuksuzluğu

Hak ve özgürlükler mücadelesine yönelik baskının, yasakların, hukuksuzlukların daha kolay sürdürülmesinin yolu, tersine bir hava yaratmaktan geçiyor. AB yasaları tam da buna hizmet ediyor. Demokratikleşme havası estirilip, daha önce benzeri hiç yaşanmamış bir hukuksuzluk ve kompo

operasyonu yapılıyor ve davası keyfi şekilde sürdürülüyor.

Davanın görüldüğü günlerde, CMUK'ta düzenlemeler vardı ve mahkemelere bağlı çalışacak "Adli Kolluk" kurma kararı alındı. Güya artık polis "sorgu" yapmayacak. İzleyin verilmek istenen havanın tersine süreç devam edecektir. En başta, bu "Kolluk"lara ne kadar işkenceci varsa doldurulacak. Sonra bu makyajın altında işkenceli sorgular, polis kompoları tüm hızıyla sürecektir. DGM'lerin ACM yapıp, DGM hukukunun sürdürülmesi ve aynı kadronun ACM'ye atanmasında olduğu gibi.

Yeni CMUK'ta, "hakimin, yeterli delile dayanmayan iddianameyi savcıya iade etmesi; yargılamanın en kısa sürede bitirilmesi" düzenlemeleri de var.

1 Nisan dosyası "yeterli"yi bırakın, hiçbir delile dayanmayan, her satırı sahte belgelere yaslanan bir dosyadır. Onlarca insan bırakın "en kısa süre"yi, bilinçli bir şekilde en uzun süre nasıl yatırırız hesabıyla F triple- rinde tutulmaktadır. "Hukuk devleti" kılıfındaki hukuksuzluk, milyonların gözü önünde işte böyle sürdürülüyor.

Adalet İstemeyi, Komployu Teşhir Etmeyi Sürdüreceğiz

Adaletsizlik sürüyor, Avrupa emperyalizminin desteğiyle hazırlanan kompo devam ediyor. AKP, "AB yasaları" ile demokratikleşme maskesini cilalar- ken, tarihe geçecek bir kompo davasında ısrar ediyor. Bu ülkede yaşayan, hukuktan, adal- letten yana olduğunu söyleyen herkesin davası olan, tarihi 1 Nisan komplosunda, en büyük savaş gerçek ile yalan arasındadır. Biz gerçeğin sesi olmayı, tüm dünyaya duyurmayı sürdüreceğiz.

Yaşasın Kızılay Direnişimiz

**6 KASIM KIZILAY ARTIK
BİR GELENEKTİR! YÖK
durdukça her 6 Kasım'da
Kızılay'da direniş de ola-
cak. Gençlik zorbalık ve
şiddetle susturulamaz.**

**Gençlik Federasyonu'nun
en kitlesel grup olarak
yer aldığı Kızılay Direni-
şi, gençliğin teslim alına-
mayacağını göstergesi-
dir. Gençlik Federasyonu,
DEV-GENÇ'in faşizme kar-
şı direniş geleneğini Kızı-
lay Meydanı'na taşıya-
rak, geleneği sürdürüyor.**

**Gençliğe bombalar yağdı-
ran, üzerine binlerce po-
lisini saldırtan, panzerler-
le sindirmek isteyen AKP
iktidarı, YÖK'e karşı ol-
madığı gibi, tüm gençli-
ğin düşmanı olduğunu
göstermiştir.**

6 Kasım 1981'den bugüne; YÖK aracılığıyla 23 yıldır gençliği susturmak isteyenler bir kez daha başarısızlıklarına tanık oldular Kızılay'da. Boyun eğen gençlik istediler. Ama tüm gençliğe boyun eğdiremediler. Çünkü; bu ülkenin dev yürekli gençleri vardı. Çünkü; bu ülkenin tarihine ve geleceğine sahip çıkan gençleri vardı. Çünkü; gençliğin mücadele

ve direnme kültürü vardı.

Gençlik bir kez daha Kızılay'daydı. YÖK'e, işgale, tecrite karşı akademik-demokratik üniversite, halk için bilim halk için eğitim taleplerini haykırmak için, Anadolu'nun dört bir yanından Ankara'ya geldiler. Kararlılıklarıyla, coşkularıya, faşizmin karşısına dikilme cüretini gösterdiler. “Kızılay meydanı meşru hakkımızdır” diyerek yürüdüler. Bombalara, panzerlere, tazyikli suya taşlarla, molotoflarla karşılık verdiler. Gençliği sindirmek, kuşatılmış alanlara hapsedip halktan tecrit etmek isteyenlere karşı en meşru direniş haklarını sonuna kadar kullandılar. 6 Kasım bir kez daha gençliğin YÖK'e karşı isyanına sahne olurken, AKP'nin binlerce polisinin terörüne tanık olundu.

Kızılay Bizimidir

Gençlik Federasyonu üyeleri, Ankara girişinde jandarma ve polis tarafından durdurularak otobüslerde arama ve kimlik kontrolü yapıldı. İstanbul ve Anadolu'dan gelen gruplar Kurtuluş Parkı'nda toplandılar. 6 Kasım öncesinde Gençlik Federasyonu'nun önerisinin sonucunda, Kızılay eylemine Gençlik Federasyonu'nun yanı sıra, Yeni Demokrat Gençlik, Sosyalist Gençlik Derneği, Demokratik Üniversite Komiteleri, Devrimci Parti Güçleri, Devrimci Proleter

Gençlik, Genç Direnişçi katılırken, eyleme GMK Bulvarı'ndan Kızılay'a yürüyerek katılacağını açıklayan SDP Gençliği'nden 50 kişi toplanma yerinden gözaltına alındı. Gençlik Federasyonu'nun yanı sıra Yeni Demokrat Gençlik ve Devrimci Proleter Gençlik'in merkezi, diğerlerinin yerel olarak katıldıkları eylemde, 800 kişilik kitle Kurtuluş Parkı'ndan Ziya Gökalp Caddesi'ni çift taraflı trafiğe kapatarak, iki koldan Kızılay doğru yürüyüşe geçtiler. Mithat Paşa Köprüsü'ne geldiklerinde binlerce polisle kurulan barikat onları bekliyordu. Gençlik, demokratik hakkının engellenmesi karşısında kararlıydı.

Gençlik Direnişe Hazır

400 kişilik kitlesiyle Gençlik Federasyonu barikat ve saldırı karşısında direnişe hazır. Demokratik hakkın ancak direnilerek kazanılacağı bir ülkede yaşadığımızın bilincindeydiler. Polis şefleri ile gençlik temsilcilerinin görüşmesi sürerken, kitle Kızılay'a izin verilmemesi durumunda direneceklerini sloganlarıyla gösteriyordu.

Polis, hak arayan bütün kesimlere olduğu gibi, dayatmalarda bulundu. “Açıklamanızı burda yapıp dağılın... Terör örgütleri olay çıkaracak..” gibi dayatma ve demagojilere başvuran polis, “yasa biziz, de-

mokratik hakkın sınırlarını biz belirleriz” diyordu. Gençlik bu dayatmaya, bu pervasızlığa taviz veremezdi. Yüzlerce kişi kızıl fularlarını bağlayarak, az sonra başlayacağı aleni hale gelen saldırıya karşı kaldırım taşlarını sökmeye başladılar. Gençlik Federasyonlu bir direnişçi öğrencinin belirttiği gibi, *“Kızılay’a çıkmak bizim en meşru hakkımızdır ve biz bu hakkımızı sonuna kadar savunacaktık. Kızılay’ı halka kapatamazlardı.”*

Yüzlerce Gençlik Federasyonlu Direniyor

Gençlik temsilcileri ile polis arasındaki diyalog uzun sürmedi. Polisin gaz maskelerini takarak, coplarını çekerek saldırı hazırlığını gören kitle, direnişe geçti. Onlarca panzer ve binlerce polisin saldırısına karşı Kızılay’a çıkan cadde direniş alanına dönüştü. Polis çok yoğun biber gazı sıkmaya, gaz bombaları atmaya başladı. Panzerlerin gençliğin üzerine yürümesi üzerine, geri çekilen kitle, molotoflarla panzerlerin önünü kesti. Bu arada yol kenarındaki demirler sökülerek barikat kuruldu. Gençlik üzerlerine yürüyen panzerlere karşı kendini savunmak, Kızılay hakkını almak için inançla, DEV-GENÇ tarihinden aldıkları güçle direniyordu.

Kırmızı fularlı Gençlik Federasyonlular molotofları panzerlere fırlatırken, bazı panzerlerin tutuştuğu görüldü. Atılan yüzlerce molotof, bir kitle direnişinin nasıl olması gerektiğini gösteriyordu. Demokratik hakkı engellenen tüm gençlik grupları, direnişin dayanışma ruhuyla, molotoflar ve taşlarla meşru direnme haklarını sonuna kadar kullanmakta kararlıydılar.

Her Cadde Direniş Yeri

Burjuva basının *“halka za-*

rar verdiler” diyerek karalama kampanyası başlattığı bu görüntülere ilişkin, yine direnişin en ön saflarındaki bir Gençlik Federasyonlu şöyle diyordu:

“Söktüğümüz demirler halkın malı değildi. Halka esnaflara zarar veren biz değil, polisti. Hiçbir esnafı taşlamadık, polis dükkanların içine biber gazı sıktı. Kitlese olarak çatışa çatışa Kurtuluş Parkı’na doğru çekildik.”

Parka çekilen kitle polis tarafından sarılmaya başlandı. Bunu gören öğrenciler, direnişi çok daha geniş bir alana yaymaya başladı. Parkın arka tarafından çıkıp molotoflarla yolu trafiğe kapatıldı. Bu sırada polis yoğun bir şekilde gaz bombaları atıyor, Kızılay çevresindeki tüm halkı terörize ediyordu.

Tekrar Kızılay’a girmek için Mithat Paşa Köprüsü’ne doğru yönelen kitle, burada da yoğun polis yığınağına karşı yeniden geri çekildi. Kitlenin bir kısmı köprü’nün bir yanında kalırken, bir kısmı da Cebeci yönüne, bir başka grup da Hacettepe Üniversitesi Merkez Kampüsü’ne doğru yöneldi. Cebeci’den ayrılan grup Dikimevine doğru yürüyüşe geçtiğinde, artık her yer direniş alanı olmuştu.

Gençlik Federasyonluların *“Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız, YÖK’e Hayır, Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşu Kadar Savaş”* sloganları her yerde yankılanıyor, Kızılay direnerek zorlanıyordu.

Faşistler Saldırdı, Direniş Barikatlarda Sürdü

Dikimevine giden grup, ön-

ceden polis tarafından organize edilen faşistlerin bıçaklı ve satırlı saldırısına uğradı.

“Bir arkadaşımız ağır yaralanarak hastaneye yoğun bakıma kaldırıldı. Cebeci’ye yönelen grup ise barikat kurup yaklaşık bir saat burada çatıştı. Hacettepe’deki grup, Cebeci’nin haberini alınca oraya doğru yöneldi.”

Cebeci’ye arkadaşlarına destek için gitmeye çalışan grubun önü de polis tarafından kesildi. Bunun üzerine gençlik burada da çatışmaya karar verdi. *“Madem Kızılay’a almıyorlardı; o saatten sonra her yer bizim için çatışma alanı, her yer Kızılay’dı.”*

Yolları kesip sloganlar atarak çatışmayı sürdüren Gençlik Federasyonlular bir yandan da çevrede bulunan kahvelere, esnaflara giderek neden Ankara’ya geldiklerini, YÖK’ün ne olduğunu anlattılar. Bir süre devam eden çatışmalar daha

sonra iradi olarak bitirildi.

Kızılay direnişi sırasında, oradaki gençlik gruplarının her zaman eylemlerde açtıkları bayrakların dışında bir bayrağın “kitlenin içinde dolaştırılması” ise, gençliğin “çok ilgisini” çekti. Yer-zaman gözetmeksizin dolaştırılan bayrağa, “neymiş bu bayrak” diyerek baktılar!!! Daha sonra bir yayın organı bunun ‘GKÖ bayrağı’ olduğunu yazdı.

Kızılay Her 6 Kasım’da Direniş Yeridir

Direnışçi bir Gençlik Federasyonlu, medyada çıkan haberleri ve Kızılay’a girememiş olmalarını ise şu sözlerle değerlendirdi:

“Kızılay’a çıkmak için sadece medyanın gösterdiği kadar değil, bütün gün sokaklarda çatıştık. Her taraftan Kızılay’ı zorladık. Hakkımız olanı istedik. Evet molotof da, sapan da, taş da kullandık. Biber gazlarına, açılan ateşlere karşı kendimizi korumak en meşru hakkımızdır. Onlar nasıl saldırdıysa biz de kendi silahımızla cevap verdik. Burjuva basının gösterdiği gibi biz halka zarar vermedik, zaten halk çocuğu olan

bizler, haklarımızı talep etmek için ordaydık. Halka zarar veren, dükkanları talan eden, panzerleri üzerimize sürüp tazyikli su sıkın, gaz bombalarıyla biber gazlarıyla bize saldıran polistir. Ayrıca Kanal D’de haber saatinde çıkıp açıklama yapan psikoloğun anlattığı gibi psikolojik sorun yaşamıyoruz, onun dediği gibi biz üç beş kişinin peşinden koşmadık. Asıl psikolojileri bozuk olanlar haklı mücadelemizi karalayanlardır. Onlardan anlayış beklemiyoruz. YÖK’ü, tecriti ve işgali onaylayıp, karalama yapanların anlayışı bellidir.

Bugün Kızılay’a çıkamamış olabiliriz, ama vazgeçmeyeceğiz. Kızılay’ı bize yasaklayalara dar edeceğiz, Kızılay hedefimiz. Her 6 Kasım Kızılay’da direniş olacak. Biz olacağız, DEV-GENÇlilere alanların yasaklanamayacağını herkes anlayacak.”

Saldırı Protesto Edildi

Sokak sokak çatışan, direnen gençlik iradi olarak son verdiği eylemin ardından akşam saatlerinde Yüksel Caddesi’nde toplanarak yaşanan saldırıyı protesto ettiler ve Kızılay’a çıkmanın meşru

Sayı 132

8

14 Kasım
2004

Gaz Bombalarını, Copları Savunan Tayyip Demokrasiden Anlar Mı?

Tayyip Erdoğan 6 Kasım eylemlerini *demokratik bulmadığı*” söyleyerek şöyle dedi:

“Kalkıp cam çerçeveyi indireceksin, kaldırım taşlarını sökeceksin ve araçların üzerine atacaksın, polisi molotofkokteyliyle, şununla bununla taciz edeceksin... Emniyet teşkilatımızın sabrını gördünüz. Polisin sabrı da bir yere kadar.”

“**Polisin sabrı da bir yere kadar**” sözü bile, polise hak arayana karşı her türlü terörü uygulama yetkisi verildiğinin kanıtıdır. Polisin herhangi bir eylemde, her

zaman “sabrı tükenir”, aslında hiç yoktur. Kaldı ki, mesele “cam çerçeve” de değildir. Aynı gün İstanbul’da bunların hiçbiri yoktu, Beyazıt Meydanı gaz bombasına boğuldu. Erdoğan’ın daha önce “demokratik bulmadığı”, “terör” dediği memur eylemlerinde de kimse molotofkokteyli atmamıştı. 9 Kasım’da SSK’yı protesto eden sendikacılar da “cam çerçeve” indirdikleri için mi başlarına gaz bombaları yağdırıldı?

Erdoğan demagoji yapıyor, polis vahşetini haklı göstermek istiyor. Demokratik gösteri dediği şu: “dur dediğim yerde dur, konuş dediğim yerde konuş, ben taleplerine kulaklarımı tıkayayım, demokratiklik oyunuma alet ol! İradeni dayatma, isyan etme! Uymazsan, polisin sabrı tükenir!”

Erdoğan’ın demokratik eylemi hak aramamadır, vitrinliktir. Böyle olursa iktidar kimseyi kaale almada rahat edecektir. O demokrasiden anlamaz, bilmez hak ve özgürlük nedir, nasıl aranır. Gençliğin karşısına bir ordu diken başba-

kan demokrasiden ne anlar? Bastırmayı, susturmayı, sindirmeyi bilir sadece.

Gençlik elbette bu oyunu bozacak, direnecek, YÖK’e isyan edecek, susmayacak.

Gençliğin, kuruluşundan bu yana YÖK’e karşı isyanı bilinir ve cuntanın kurduğu YÖK’e isyan etmek kadar demokratik hiçbir hak olamaz. Bugün YÖK’ü kimse savunamıyorsa, bunda gençliğin yer yer taşlı sopalı, molotoflu, kimi zaman açlık grevli eylemleri sayesinde. Gençlik Kızılay’a da bu hakkını kullanmak için çıktı. Ama, önü binlerce polis, panzerler, köpekler, gaz bombalı robocoplarca kesildi. Böyle bir donanımın ve saldırının hemen öncesinde “ne mutlu Türküm diyene” bağışları ile saldırganların motive edilmesi- nin gençliğin demokratik hakkına saygı için yapılmadığı açıktır. AKP gençliği susturmak istiyor. Hak arayan, zulme isyan eden, YÖK’e boyun eğmeyen, örgütlenen gençlik istemiyor. Saldırı bunun içindi. Erdoğan bunu dayatıyor.

hakları olduğunu yeniden haykırdılar. Çeşitli gençlik gruplarından 250 kişinin katıldığı eylemde, "Baskılar Bizi Yıldıramaz, Gözaltılar Serbest Bırakılsın, Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız, Gençlik Gelecek Gelecek Sosyalizm" sloganları atıldı.

İktidar ve burjuva medya gençliğe karşı saldırı kampanyası yürütürken, çeşitli kurumlar tarafından yapılan yazılı açıklamalarla polis saldırısı protesto edildi.

Gençlik Federasyonu yaptığı açıklamada, tüm halk kesimlerine saldıran AKP iktidarının baskıcı yüzünü bu sefer de Ankara'da gösterdiğine dikkat çekerek, "Bugün Ankara sokaklarında yaşanan bu saldırı, bu ülkenin onurlu, vatansever, namuslu gençleriyle, İşbirlikçi AKP iktidarının işkenceci polisi arasında yaşanan ve daha çok karşılaşacağımız bir manzardır.

Çünkü; bu ülkede ABD İşbirlikçileri var.

Çünkü; bu ülkede 117 insanın ölümüne sebep olan tecrit var.

Çünkü; Bu ülkede öğrenci gençliğin üzerin-

de karaba-san gibi duran YÖK var.

Çünkü; Bu ülkede açlık, sefalet, yozlaşma, hukuksuzluk had safhada.

İşte bunlar için alanlara çıkmaya devam edeceğiz. Ve yine karşımızda işgal ortaklığının, tecritin ve YÖK'ün savunucuları olacak." denildi.

KESK ve Eğitim-Sen ise, gençliğin, YÖK'e karşı bilim özgürlüğünü, parasız demokratik ve anadilde eğitimi hakkını savunduğu belirti ve "alanlara çıkan öğrenciler ülkenin özgür geleceğinin mücadelesini yürütmektedirler" denildi.

Türkiye Barolar Birliği de, polisin öğrencilere saldırmasını ve Başbakan Erdoğan'ın polisleri savunmasını eleştirdi.

Felluce Önünde 'Gladyatör'lü Motivasyon, Kızılay'da 'Ne Mutlu Türküm Diyene'...

Binlerce polis yürüyor Ankara'nın orta yerinde. Rap rap ayaklarını yere vurarak, başları dik (sanki kutsal ve onurlu bir göreve gider gibi) ve gözlerindeki kin asfaltı dökülerek bir savaşa hazırlanıyorlar. Evet, kimse aksini iddia edemez, bu bir savaş hazırlığı. Bu 'piyade birlikleri'ne takviye olarak, tepesinde dumanı tüten panzerler dizi dizi homurtularla bekliyor. Kalınlar hazır, coplar çekilmiş, eller gaz bombalarında. Küçüğü yetmez diye düşünülüp itfaiye tüpleriyle getirilmiş biber gazları, az sonra yakaladıkları düşmanın burnunun içine sokarak sıkmanın antrenmanını kimbilir kaç kez yaptılar, deneyimleri yerinde.

Topraklarının bağımsızlığı için direnenler kuşatılmış. Felluce önlerinde işgal askerlerini motive ediyor komutanları. "Kudüs'ü kurtarmaya giden Haçlılar gibi" dualar ediyor, Tanrı'dan yardım isteyip, İncil'den ayetleriyle motivasyonlarını güçlendiriyorlar. İmparatorluk kurmaya çıkıp da tarihin en

görmekli (sonu malum da olsa) imparatorluğunu hatırlamamak olur mu? Roma imparatorluğu Felluce önlerinde "Gladyatör"ü canlandırıyor, Roma'nın ünlü iki tekerlekli savaş arabaları yarışıyor yanmış yıkılmış kentin önünde. Togalı, miğferli ABD Deniz Piyadeleri gürzlerini, üç çatal mızraklarını ve çivili sopalarını havalarda sallıyorlar. "Cesaret ve intikam ruhu" biliniyor. Togalar, miğferler, kılıçlar, kutsal yağlar, dualar, vaftiz havuzları, heavy metal dini müzikler... Her şey hazır her şey tamam...

YÖK'e isyan eden, Irak'ta işgale son diyen, tecriti kaldıran ölümleri durdurun diye haykıran gençliğe karşı "Ne mutlu Türküm diyene..." bağırsıkları ile saldırıya hazırlananlarla, Felluce önlerindeki işgal askerleri aynı soydan, aynı ruhu taşıyor, aynı amaca hizmet ediyorlar. Emperyalist sisteme, sömürüye, zorbalığa, zulme direnenler, Amerikancı dünya düzenine ve onun işbirlikçilerine isyan edenler onun yok olmalı. Hedef bu. "Ne mutlu

İşgalciler Felluce katliamına Roma imparatorluğu motivasyonları ile hazırlandı

AKP'nin polisi gençliğe karşı saldırıya 'ne mutlu Türküm diyene' bağırsıklarıyla motive edildi

Türküm" demiyenin tepesine coplar indi, başlarına bombalar yağdı. ABD Irak'a ne kadar demokrasi götürdüysen, AKP iktidarı da Türkiye'yi o kadar demokratikleştirdi. Kızılay ve Felluce önleri bunun resmidir. Polisini bu ülkenin gençliğine saldırılması için böyle motive eden bir iktidar sadece zulümden anlar.

YÖK, İşgal ve Tecrit Her Yerde Protesto Edildi

YÖK tüm Türkiye'de protesto edildi... 6 Kasım'da Kızılay'da emperyalizme ve oligarşiye karşı direniş geleneğini sürdüren Gençlik Federasyonu, 5 Kasım ve öncesinde de Anadolu'nun birçok kentinde eylemdeydi.

◆ **Adana** - Çukurova Üniversitesi'nde, 3 Kasım günü 100 öğrencinin katıldığı bir yürüyüş düzenlendi. Gençlik Derneği'nin de bulunduğu öğrenciler, "Herkes Parasız, Bilimsel, Anadilde Eğitim" pankartları ve "Öğrenciyiz, Haklıyız, Kazanacağız, F Tipi Üniversite İstemiyoruz" yazılı dövizler taşıdılar. "YÖK'e, Tecrite ve Emperyalist İşgale Geçit Yok" sloganıyla rektörlüğe yürüyen öğrenciler, burada bir açıklama yaptı. Açıklamada, Irak ve Filistin işgallerine, F tiplerindeki tecrite ve YÖK'e karşı gençliğin mücadele etmeye devam edeceği vurgulandı. Eylem, Çav Bella ve Beyazıt Marşları söylenerek tamamlandı.

6 Kasım'da ise tiyatro önünden Uğur Mumcu Meydanı'na bir yürüyüş yapıldı.

◆ **Ankara** - 6 Kasım Kızılay direnişine katılmayarak 'miting' yapma kararı alan gençlik grupları, KESK, TMMOB, Eğitim-Der, Eğitim-Sen'in de desteklediği bir yürüyüş düzenlediler. Cebeci'den Sakarya Caddesine yürüyen kitle, "YÖK'e Hayır" sloganları attılar. Yürüyüşün ardından gruplar Sakarya Caddesi'nde bir açıklama yaptılar. Eğitim-

Sen Genel Başkanı Alaaddin Dinçer de bir konuşma yaptı.

◆ **Burdur** - Burdur Gençlik Derneği ve Devrimci Demokrasi Güçleri 5 Kasım günü Cumhuriyet Meydanı'nda bir eylem yaptı. "YÖK, Polis, Medya Bu Abluka Dağıtılacak" "F Tipi üniversite istemiyoruz", "Sermaye Defol Üniversiteler Bizimdir", "Halk İçin Bilim, Halk İçin Eğitim" sloganlarının atıldığı eylemde basın açıklaması okunarak, YÖK'ün gençliği teslim almak amacıyla kurulduğu dile getirildi.

◆ **Erzincan** - Erzincan Gençlik Derneği'nin 3 Kasım günü Eğitim Fakültesi'nde yaptığı eylemde, "YÖK'e Tecrite, İşgale Karşı 6 Kasım'da Ankara'dayız" yazılı pankart açıldı. 6 Kasım'da Ankara'da buluşma çağrısının yapıldığı eylemde, "YÖK'e Hayır, F Tipi Üniversite İstemiyoruz, Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganları atıldı. Gençlik Derneği, bu eylemin öncesinde de dernek binasında, Gençlik Derneği Müzik Grubu, "Grup Selvi"nin türküler söylediği bir etkinlik düzenlemişti.

◆ **Eskişehir** - Gençlik Derneği'nin de olduğu öğrenciler, Yunus Emre Kampüsü içinde yaptıkları yürüyüşle YÖK'ü protesto ettiler. 5 Kasım'da yapılan eylemde, "Üniversiteler bizimdir terketmeyeceğiz!" yazılı pankart ve aynı sloganın yazılı olduğu

kızıl bayraklarla rektörlüğe yürüyen öğrenciler, YÖK'ü temsilen bir tabut taşıdılar. "F Tipi Üniversite İstemiyoruz, Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız, Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun, Irak Halkı Yalnız Değildir" sloganları atan 200 öğrenci, soruşturma, gözaltı ve tutuklama terörüne karşı yılmayacakları mesajını verdiler. Rektörlük önündeki açıklama, polisin yaptığı kamera çekimini nedeniyle bir süre yapılamadı. Kitlenin içine giren bir sivil polisin provokasyon girişimi, öğrencilerin polislerin üzerine yürümesi ve polislerin apar topar kaçmasıyla engellendi. Aynı anda "Baskılar Bizi Yıldırılmaz, Katil Polis Üniversiteden Defol" sloganları atıldı. Öğrenciler YÖK karşıtı bir açıklama yaparken, eylem öncesinde okulundan çıkmakta olan bir Gençlik Derneği üyesi ise polislerce gözaltına alındı.

Gençlik Derneği, bu eylem öncesinde de 6 Kasım'a çeşitli etkinliklerle hazırlandı. Anadolu ve Osmangazi Üniversitelerinde yoğun bildiri dağıtımı, afişleme, kuşlama ve kantin, sınıf konuşmalarının yanı sıra, 2 Kasım'da geniş katılımlı bir müzik dinletisi gerçekleştirildi. 3 Kasım günü de Anadolu Üniversitesinde, YÖK'ün tartışıldığı toplantı yapılırken, polis ve ÖGB'ler gençliğin eylemlerini engellemeye çalıştılar.

◆ **Hatay** - 2 Kasım günü

Adana-3 Kasım

Diyarbakır

Üllus Meydanı'nda YÖK Karşıtı Gençlik Platformu tarafından bir basın açıklaması yapıldı. Gençlik Federasyonlu öğrencilerin dövizleriyle katıldığı açıklamada "Halk İçin Bilim, Halk İçin Eğitim" sloganları atıldı.

◆ Isparta - YÖK Süleyman

Demirel Üniversitesi'nde de 5 Kasım'da protesto edildi. Gençlik Derneği'nin yanı sıra, SDP, DGH, SGD ve DEHAP Gençliği'nin katıldığı eylemde polis tehditlerine rağmen sloganlarla gençliğin YÖK'e isyanı haykırıldı.

◆ İstanbul - 5 Kasım günü,

Beyazıt Meydanı'nda iki ayı eylem yapıldı. İlk olarak Özgür-Der'in de yer aldığı islamcı gruplar yaptıkları açıklamayla YÖK'ü protesto ettiler.

Bu eylemin ardından, Merkez Kampus ile Fen-Edebiyat Fakültesi'nden olmak üzere iki koldan Beyazıt Meydanı'na yürüyen devrimci demokrat öğrenciler, "Ticarethane Değil, Üniversite İstiyoruz, F Tipi Üniversite İstemiyoruz" sloganlarıyla meydana toplandılar. Edebiyat Fakültesi'nden "Eğitim Haklarımız Satılamaz, Üniversiteler Bizimdir" pankartıyla yolu trafiğe kapatarak gelen öğrencilerin, merkez kampüsten çıkan öğrencilerle birleşmesinin ardından, ortak açıklama okundu. Gençlik Federasyonu'nun da kitlesel olarak yer aldığı eylem, 1000'in üzerinde öğrenci katıldı.

İstanbul'daki diğer üniversitelerden gelen öğrencilerin de ayrı ayrı konuşmalar yaptığı eylemde okunan ortak açıklamada, "Üniversitenin gerçek sahipleri ve ülkenin geleceği olarak, üniversitelerimizi ne YÖK'e ne sermayeye ne de AKP'ye terk edeceğiz. Sermaye üniversitemizden defolmadıkça, emperyalizm halkları katletmeye devam ettikçe ve halkımız yoksulluğa mahkûm bırakıldıkça bu meydana hiç boş kalmayacak" denildi.

Tecrite ve Irak işgaline karşı mücadelenin içinde yer almaya devam edeceklerini belirten gençlik, İTÜ'nün, sermayenin hizmetine sunmak amacıyla 'teknokent' yapmak için Armutlu'daki yoksul halkın evini yıkmayı amaçlamasını protesto etti. Açıklamanın ardından "Sermaye Defol, YÖK'e Hayır, F Tipi Üniversite İstemiyoruz" sloganları atıldı. 'Üniversite Öğrencileri' imzalı pankartın taşındığı eylem, halay ve marşlarla sona erdi.

Beyazıt Meydanı'nda 6 Kasım günü de bir eylem gerçekleştirildi. Bir gün önceki eylemde yer almayan grupların düzenlediği gösteriye saldıran polis gaz bombalı terör estirdi. AKP, gençliğe düşmanlığını burada da vahşet sergileyerek gösterirken, TKP de 'AB'ye ve YÖK'e geçit yok' adıyla Kadıköy'de eylem yaptı.

◆ İzmir - İzmir Gençlik Derneği, Kızılay direnişine eylem ve etkinliklerle hazırlandı.

1 Kasım'da; "Neden Ankara'ya Gidiyoruz" konulu bir panelin ardından, 2 Kasım'da E.Ü. Eğitim Fakültesi'nde slayt gösterimi yapıldı. 3 Kasım günü, ertesi günü yapılacak boykot için "4 Kasım'da Boykottayız", "YÖK'e İşgale Tecrite Hayır" yazılı ve Dev-Genç logolu, Gençlik Federasyonu imzalı pankartlar

asıldı. "Boykottayız" önlükleri giyen öğrenciler okul içinde duyurular yapıp bildiriler dağıttılar. Yazılamaların da yapıldığı çalışmada, Grup Harmanyeli de bir dinleti sundu. Davul zurna ile halaylar çeken öğrenciler "YÖK Polis Medya Bu Abluka Dağıtılacak" sloganları attılar. Akşam saatlerinde hazırlık bölümünde boykot çadırı kuran öğrenciler, sabaha kadar türküler ve halaylarla coşkuyu doruğa taşıdılar.

Ertesi günü çadır kaldırılmayarak, boykot yapıldı. Boykot sırasında Gençlik Derneği üyeleri YÖK, tecrit ve işgal karşıtı konuşmalar yaparken, Grup Harmanyeli de Ege Üniversitesi öğrencilerine bir dinleti sundu.

◆ Kastamonu - G.Ü. Kas-

tamonu Eğitim Fakültesi öğrencileri, YÖK'ü Aksakallı Meydanı'nda yaptıkları eylemle protesto ettiler. Basın açıklaması yapıldı. Gençlik Derneği girişiminin öğrencilerin de yer aldığı eylemde, "Halk İçin Eğitim Halk İçin Bilim" dövizleri taşındı.

◆ Kayseri - Gençlik Der-

neği'nin de bulunduğu devrimci demokrat öğrenciler Hunat Meydanı'nda "YÖK'e Ve Emperyalist İşgale Hayır" pankartı açarak basın açıklaması yaptılar. 5. yılına giren ölüm orucu direnişine de değinilen eylemde "YÖK Kalkacak Polis Gidecek", "F Tipi Üniversite İstemiyoruz" sloganları atıldı.

◆ Kocaeli - Gençlik Der-

neği'nin de bulunduğu gençlik örgütlenmelerinin oluşturduğu YÖK Karşıtı Öğrenci Platformu, 5 Kasım günü bir yürüyüş gerçekleştirdi. Belediye İş Hanı önünde toplanan kitle 'YÖK'e Hayır Parasız Bilimsel Demokratik Anadilde Eğitim İstiyoruz" pankartı açtı. 160 kişinin katıldığı eylemde, "Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız, Halk İçin Bilim Halk İçin Eğitim" sloganlarıyla Merkez Kampüsü yüründü. Burada bir basın açıklaması yapılırken, Kocaeli Gençlik Derneği eyleme, "YÖK'e İşgali Tecrite Son" pankartı ve büyük boy Mahir Çayan resmi ile Gençlik Federasyonu flamalarıyla katıldı.

◆ **Mersin** - Mersin Gençlik Derneği ve Yeni Demokrat Gençlik 3 Kasım'da DEHAP İlçe

binasında YÖK, İşgal ve Tecrit konulu bir panel düzenledi. Pankartlar konuşmacı olarak her iki gençlik örgütlenmesinden temsilciler katılırken, 6 Kasım'da Ankara'da olunacağı belirtildi. Ölüm orucu şehidi Uğur Türkmen'in ablası Gülbeyaz Karaer ise söz alarak tecrit ve YÖK karşıtı mücadelenin birlikteliğine değindi.

◆ **Samsun** - Samsun Gençlik Derneği 5 Kasım günü düzenlediği basın toplantısı ile, "6 Kasım'da Kızılay'dayız" dedi. Aynı gün kampüsteki eylemde ise, çeşitli taleplerin yanı sıra, YÖK'ü protesto eden pankart ve dövizler taşındı.

◆ **Zonguldak** - Gençlik Derneklilerin de bulunduğu YÖK Karşıtı Öğrenci Platformu'nun 5 Kasım'da yaptığı ey-

lemde "YÖK'e Hayır, Eşit Parasız Anadilde Eğitim" sloganları büyük bir coşkuyla atıldı. YÖK'ün teşhir edildiği açıklama okunduktan sonra halay çeken öğrenciler Gündoğdu marşıyla eyleme son verdiler.

◆ **Diğer Eylemler** - Ayrıca, Ordu Ünye'de Temel Haklar'ın da içinde yer aldığı gruplar YÖK'ü düzenledikleri eylemlerle protesto ettiler. Bursa'da ise, "YÖK'e Hayır Yaşasın Demokratik Üniversite" pankartı açılarak Fevzi Çakmak Bulvarı'ndan Osmangazi Metro istasyonu'na yüründü. Kars'ta Gençlik Federasyonluların da bulunduğu öğrenciler YÖK'ü eylemlerle protesto etti. Çanakkale, Manisa, Diyarbakır, Sivas ve daha bir çok kentteki üniversitelerde YÖK eylemleriyle protesto edildi.

Sayı 132

12

14 Kasım
2004

EVRENSEL

Bu dil, kimin dili? 'Kesin çizgiler' kime karşı?

7 Kasım'da Evrensel Gazetesi'ni okuyanlar, YÖK haberinin verilmesi karşısında ihtimal büyük bir şaşkınlık yaşamışlardır. 6 Kasım'da devrimci, demokrat gençliğin YÖK'e, işgale ve tecrite karşı yaptığı eylemlerin ana başlığı ve spotu şöyleydi Evrensel'de:

"YÖK protestosu göstericiliğe kurban gitti

YÖK kuruluşunun 23'üncü yılında ülkenin dört bir tarafında protesto edilirken, Ankara'daki eylemde öğrencilerin amacı YÖK'ü protesto ederek, şova dönüştü."

Bu başlığı yazan anlayışın provokasyon teorilerini, icazet ve yasallık dışına çıkmayan mücadele çizgisini bildiğimiz için şaşırmadık, ama yine de **beklemediğimizi ve yakıştıramadığımızı** belirtelim. (*)

Burjuva medyada bile, gençliğin haklı, meşru eylemini böylesine doğrudan mahkum eden bir başlık yoktu o gün.

Kızılay direnişi, mücadele taktiklerine ilişkin farklı bir anlayış nedeniyle değil, çok karakteristik bir burjuva söylemiyle mahkum edilmişti hem de; **"Öğrencilerin amacı YÖK'ü protesto etmeye"**

arak, şova dönüştü." deyişiyle, **"Onların amacı YÖK'ü protesto etmek değil, olay çıkarmaktır!"** diyen burjuva terör söylemi arasında ne fark var? Bu anarşi, terör söylemi, halkın hangi kesimine karşı kullanılmadı ki? Evrensel'in söyleminin Kızılay'da memurların haklı gösterilerine karşı da AKP'lilerin **"maaşlar bahane, iktidara karşı güç gösterisi yapıyorlar"** açıklamasından ne farkı var?

Oligarşiyi yargılayacağına devrimcileri yargılıyor. Saldıran polisi teşhir edeceğine direnen devrimcileri mahkum ediyor.

*

Bu başlıklar, ertesi gün Evrensel'de Kamil Tekin Sürek imzasıyla yayınlanan yazıyla tamamlandı.

Tekin Sürek, yazısında YÖK'e karşı mücadelenin tarihinden dem vuruyor ve şöyle diyor:

"... bir grup genç, özerk-demokratik üniversite, parasız bilimsel eğitim mücadelesini üniversitelerde yaygınlaştırmaya çalıştı. Ama, üniversite gençliğinin içinde bir başka grup da 6 Kasım tarihini fetişleştirerek bugünü 'polisle çatışma

günü' ilan etti.

*Önceleri boykotlar, paneller, okul içinde gösteriler şeklinde yapılan 6 Kasım YÖK protestoları, bazı grupların kent merkezlerinde **polisle çatıştığı** günlere dönüştü.” (9 Kasım 2004)*

Elbette Kızılay direnişini, 6 Kasım geleneğini çeşitli açılardan değerlendirebilirsiniz. Ama bir Evrensel yazarının, bir EMEP’linin bundan önce bir açıklama borcu vardır:

Siz niye yoksunuz bu mücadelenin içinde?

Evet doğrudur, Kızılay’dan önce, sayısız kez boykotlar yapılmıştır 6 Kasımlarda; peki o boykotlar yapılırken, 6 Kasım geleneği yaratılırken, Kızılay’a çıkılırken EMEP Gençliği neredeydi?

Hep bir kenarda durdular.

Evet, 1981’den bu yana YÖK’e karşı mücadele bizim önderliğimizde şekillendi. YÖK’e karşı dilekçe eylemi örgütleyen de, boykot yapan da, Kızılay’da çatışan da bizdik; ve her bir mücadele biçimi o günün koşullarına uygun oldu. Başkalarının yaptığını beğenmiyor musunuz, alay mı ediyorsunuz, siz yapın, sizin peşinizden gelsin herkes.

Peki siz bu çizginin karşısına hangi eylemleri koydunuz, YÖK’e karşı mücadelede hangi büyük kitlelilikleri, eylemleri yarattınız?

Cevap yoktur.

*

Hadi bunu cevaplayamıyorsun, o zaman en azından eleştirdiğin çizgiyi ÇARPITMA!

Ne demek bir kısım öğrenciler 6 Kasım’ı “**polisle çatışma günü ilan ettiler**”?! Bunu Hürriyet’ten, Tercüman’dan biri yazsa anlarız ama Kamil Tekin Sürek’i anlamakta güçlük çekeriz. Ne demek “**kent gerillacıları**”?! Evrensel yazarı Kızılay’daki direnişin şehir gerilla mücadelesiyle ilgisi olmadığını bilmiyor mu? Bilir, bile bile çarpıtması ise söylemin vehametini daha da artırıyor.

Eğer mesele karikatürize etmekse, bunu herkes yapabilir, çok da kolay bir iştir. EMEP’in taktikleri üzerine de başkaları başka benzetmeler yapar. Ama bu bizim tartışma üslubumuz değildir. Bu dil başkalarından çalınmadır. Devrimciliği, Marksizm-Leninizm’i, Stalin’i, devrimci zoru savunmayı, kaba, dogmatiklik, ilkelik, keskin devrimcilik olarak görenlerin dilidir. “Birey” olmayı savunan ÖDP’li sosyalistler kullanıyor örneğin bu dili. Bir adım ötesinde ise Hadi Üluenginlerin, Engin Ardıçların her türlü direnmeyi, mücadeleyi, sınıfsallığı aşağılayan, alaya alan diline dönüşüyor.

Bu tür çarpıtmalarla 6 Kasım’da Kızılay’da neden olmadığınızı açıklayamazsınız, kimseyi ikna edemezsiniz. Belki YÖK’e karşı mücadelenin

tarihini bilmeyen bazı insanları geçici olarak “ikna” edebilirsiniz ama onlar da er geç bu tarihi öğrenirler.

Gerçeğe dönün. Bu tarz kaba, karikatürize yaklaşımlarla mücadele taktikleri üzerine bir tartışma da yürütülemez. EMEP gençliği yok ortada, bunun sancıları var. Kendi yokluğunuzu, direnenleri karalayarak örtemezsiniz.

Bu yılki 6 Kasım öncesinde bir çok kesim, Kızılay’a çeşitli gerekçelerle karşı çıkıp, **şenlik** düzenlemeye soyundu, **yerelliklerde** eylem önerdi, **kitle** edebiyatı yaptı.

Bunların herbiri yapılabilirdi ama hiçbirisi 6 Kasım’da Kızılay’da olmaya alternatif değildi. Bunları Kızılay’a alternatif olarak getirmek, bir kaçışın ifadesiydi. Ama bunları söyleyenlere yine de soralım. Siz, Kızılay’a gelmeyip “yerelerde” kalarak YÖK’e karşı mücadeleye hangi kitleleri kattınız? Onu da yazın.

Yazıp anlatacakları birşey olmadığı için sadece kendi dışlarında yapılanları çarpıtmakla meşguller. Çarpıtma ise bir adım ötesinde, “fark” koymaya dönüşüyor. Şöyle diyor Sürek:

*“Yüzü maskeli ‘**kent gerillacıları**’ ile arasına kesin bir çizgi çekerek; ilerici, demokrat gençler üniversitelerde yeniden özgürlüklerin savunucusu ana mihrak haline gelmek için mücadele etmelidir.”*

Kimle aranızda “kesin çizgiler” çekiyorsunuz, farkında mısınız? Bunlar bir siyasi hareket için tehlikeli sözlerdir. Devrimcilerle arasına “kesin çizgiler” koyanların, kimlerle aralarındaki sınırları kaldıracağı bellidir.

Hala Marksist-Leninist olduğunu iddia eden bir örgüt, bunu yapmamalı. Bu “kesin çizgiler” EMEP’i başka yerlere sürükler. Önerimiz, 6 Kasım’a ilişkin bu üslup ve tesbitlerin gözden geçirilmesidir. Bunu, bu söylemler sizi bir yerlere yuvarlamadan yapmalısınız.

(*) 6 Kasım’a ilişkin “doğal” olmayan bir haber de Özgür Politika’daydı. Özgür Politika’ya göre, Gençlik Federasyonu’ndan öğrenciler o gün Kızılay’da yoktu. 6 Kasım’a damgasını vuran Kızılay direnişidir ve Kızılay’daki kitlenin yarısı da Gençlik Federasyonu’nun kitesidir. Ama buna rağmen Özgür Politika’nın haberinde Gençlik Federasyonu yok.

Anlaşılan sol basında genişçe yer almak için de onların politikalarına angaje olmak gerekiyor. Gazetenin siyasi çizgisine angaje olduğunuzda, sayfalar size cömertçe açılıyor. Devrimci, demokrat bir gazetecilik anlayışı bu olamaz herhalde. Çünkü bu düpedüz kapitalist bir bakış açısıdır. Ancak böyle bir anlayış, o haberden Gençlik Federasyonu’nun ismini çıkarır.

binlerce, onbinlerce çocuk, Ammar Arafat adını alacak.

“Arafat’la birlikte kahramanlar dönemi yavaş yavaş kapanıyor”, “son efsanelerden biri de öldü” diyorlar: Demek istedikleri, sadece kişisel bir şey değildir; kapanmasını istedikleri dönem, halk kurtuluş savaşları dönemidir. Ama burada yanılıyorlar. Bu dönem, sömürgeler bağımsızlaşmadıkça, halklar özgürleşmedikçe kapanmayacaktır. Kapanmayacağı için de halkların savaşları ve o savaşların önderleri de tarih sahnesinde yer al-

Arafat halktır ve halk ölmez!

Sayı 132

14

14 Kasım
2004

Son nefesine kadar üzerinden askeri üniformasını çıkarmamış yarım asırlık bir bağımsızlık savaşçısının önünde selam duruyoruz. Dünya halkları emperyalizmin ve siyonizmin sırtını yere getiremediği bu direniş ustasının önünde selam duruyor. Ebu Ammar için ağlıyor Filistin. Asla öne eğilmeyen, onurlu, gururlu başlardan süzülüyor gözyaşları.

Elinde Arafat’ın posteriyi Filistinli bir kadın tüm dünyaya haykırıyor; “Arafat halktır ve halk ölmez!” Ebu Ammar’ın ölümü bu cümlede özetleniyor.

Arafat 11 Kasım sabaha karşı 4.30’da öldü.

Yarım asırlık bağımsızlık savaşçısı, El Fetih’in ve FKÖ’nün lideri, Filistin halkının Ebu Ammar’ı, dünya halklarının önderlerinden biri, Yaser Arafat’ı kaybettik. Filistin halkının ve tüm dünya halklarının başı sağolsun.

Dört yıldır Ramallah’taki karargahında kuşatma altında tutsak yaşıyordu Arafat. Savaş içinde, illegite koşullarında ve kuşatmada geçirdiği onlarca yıl, fiziki olarak sarsmıştı onu. Ama iradesi ve bağımsızlık inancı sarsılmadı; kuşatma altındaki karargahından emperyalizme ve siyonizme karşı öfkeyle, haklılığın ve meşruluğun gücüyle dopdulu demeçleri, tüm ezilenler adına bir meydan okuyuştu. Yoldaşları arasındaki adıyla “ihtiyar”, dipdiri mesajlar yolluyordu dünya halklarına. Halkının, halkların yüreğini inançla, umutlu dolduruyordu.

O yürekler şimdi “hepimiz birer Arafatız” diye haykırıyor Filistin sokaklarında. Çocuklar duvarlara Ebu Ammar’ın resimlerini çiziyorlar. Bu yıl doğacak

maya devam edecektir. Arafat’lar, Castrolar “bir dönemin son temsilcileri” değil, kendilerinden sonrakı dönemlere örnek olan önderlerdir. Halklar savaşırken, yüzlerce, binlerce Arafat, Castro çıkarmaya devam edecektir.

O, yalnız Filistin halkının değil, dünya halklarının önderlerinden biriydi

Cephe tarafından Arafat’ın ölümü üzerine yapılan açıklama “Dünya Halkları Bir Önderini Kaybetti” başlığını taşıyordu.

Dünya halklarının önderlerindendi, çünkü:

“O bir bağımsızlık savaşçısıydı. Son anına kadar bir bağımsızlık savaşçısı olarak yaşadı. Yarım asırdır emperyalizmle dünya halkları arasındaki savaşta, o en önemli mevzilerimizden birinin komutanı olarak tarih sahnesindeydi. Zaman zaman eleştirdik onu, izlediği politikaları doğru bulmadık; fakat biliyorduk ki, o hep halkların safındaydı. Dünya halklarının bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin dostuydu. Bizdendi.

Arafat’ın tarihi rolü, yalnız Filistin için değil, tüm dünya halkları için önemliydi. Yalnız Filistin halkına değil, bütün dünya halklarına bağımsızlık bilincini taşıdı. Onun önderliğinde tarih sahnesine çıkan Filistin Kurtuluş Hareketi, dünyanın tüm sömürge halkları için esin kaynağı oldu, maddi ve moral güç verdi onlara. Dünya halklarının enternasyonal dayanışması Filistin’de odaklaşırken, Filistin kampları Avrupa’dan Latin Amerika’ya, Asya’ya kadar tüm ülkelerin halk kurtuluş savaşçıları için enter-

nasyonal bir dayanışma merkezi oldu.”

“Dağ Rüzgarla Savrulmaz”

Hayatı boyunca onlarca kez suikasta maruz kaldı. On yıllarca aynı yatakta iki gece yatmadan yaşadı. Kuşatmalarda kaldı. Yalnız bu kadar değil; Filistin kurtuluş hareketinin tarihi boyunca, düşmanın ucu yalanlara, karalamalarla batırılmış zehirli oklarının da hedefi oldu. Hasta yatağındayken, tüm emperyalist medyanın ve ülkemizdeki burjuva medyanın sütunlarını Arafat’ın ‘paraları’ üzerine spekülasyonlar doldurdu.

Onu öldürmek, yoketmek isteyenler, Arafat nezdinde bağımsızlık düşüncesini öldürmek istiyorlardı. Arafat, emperyalizme, işgale, Siyonist İsrail gibi katliamlara rağmen, son nefesine kadar bağımsızlık savaşçısı olarak kalılabileceğini gösterdi herkese. Sırtından çıkarmadığı askeri üniforması, sadece bir üniforma değil, bağımsızlığa, özgürlüğe kadar savaş şiarının ifadesiydi. Üniformasından bu nedenle hiç hoşlanmadı emperyalistler. Diplomasıyı de kullandı, hatta bazen aşırı angaje oldu diplomatik çözümlere; ama o masada da emperyalist, siyonist dayatmalara teslim olmadı, bağımsızlıktan vazgeçmedi.

Yaklaşık 55 yıllık bir direniş ve savaş yaşamından söz ediyoruz. Bu 55 yılda neler yaşamadı ki! Güç karşısında boyun eğmedi, suikastlere, katliamlara, ihanetlere boyun eğmedi. İttifak yaptığı güçler halkını katletti. Sosyalist sistem yıkıldı. Yine de üniformasını sırtından çıkarmadı. Arafat demek, son nefesine kadar kavga adamı olmak demektir. Ve işte bu yüzden emperyalizm için, işbirlikçileri için yok edilmesi, yokedilemiyorsa yıpratılması gereken bir örnektir.

Arafatlar ölmez, yokolmaz. Çünkü Arafat’ın dediği gibi, “dağ rüzgarla savrulmaz”. Ve o emperyalizmin, siyonizmin rüzgarlarının savuramadığı bir dağdır.

Filistin’de ve dünyanın dört bir yanında bağımsızlık ateşleri yandığı müddetçe Arafat yaşıyor ve savaşıyor olacak!

Yaser Arafat’ın 75 yıllık ömrünün özeti halkının ona layık gördüğü “Ebu Ammar” adında özetlenmiştir. Ebu Ammar, KURUCU demektir. O, FKÖ’yü kuran, toprakları işgal edilmiş bir halkı kuşatma altında varedendir. Yarım asırlık bağımsızlık yürüyü-

“THAWRA HATT Ten NASR”

şüyle, Arap ordularının gelip kendilerini kurtarmasını bekleyen bir halktan, bağımsızlığı için döğüşen, dünyanın en direnişçi halkını yarattı. İşte bunun için halkıyla bu kadar özdeşleşmiş bir önderdir o.

Cephe’nin Arafat’la ilgili açıklamasında şöyle deniyor: “Filistin Davası’nın Ebu Ammar’ından iki miras devralıyoruz; bunlardan biri bağımsızlık düşüncesidir. İkincisi son nefesine kadar bir dava adamı olarak yaşamaktır.”

Arafat’ı 55 yıl boyunca yokedemediler. Bundan sonra da yokedemeyecekler. Filistin sokakları Arafatlarla dolu. Nepal’in dağlarından ülkemizin gece-kondularının sokaklarına kadar dünyanın dört bir yanında bağımsızlık düşüyle savaşanlar dolu. Dünyanın dört bir yanında emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı bağımsızlık için savaşanlar var oldukça Arafat da yaşayacaktır.

Kahire’deki cenaze töreninde, içlerinde Tayyip Erdoğan ve Abdullah Gül’ün de yeralacağı işbirlikçiler, riyakarlar, Arafat’ı bir daha hatırlanmamacasına gömmek isteyecekler. Ama onun kürsülerde onlarca kez tekrarladığı “Thawra Hatt Ten Nasr” (Zafere kadar devrim) sözü, tüm dünyada yankılanmaya devam edecek.

Ağla Filistin. Gözyaşların Filistin toprağına dökülen kan kadar kutsaldır şimdi. Bağımsızlık düşüncesini asla terketmeyen yaşlı savaşçı önünde selam dur ey dünya. Ve yüreğinin en derininden gelen sesle haykır gökyüzüne: Thawra Hatt Ten Nasr... Thawra Hatt Ten Nasr... Thawra Hatt Ten Nasr!

Sayı 132

15

14 Kasım
2004

kampanya eylemleri sürüyor...

Ankara AB Merkezi önü: Bu Kan Sizi Boğacak!

Ankara ve İstanbul'da Avrupa Birliği Bilgi Merkezleri önünde yapılan eylemlerle bir kez daha AB'nin 117 ölümüne ve tecrite desteği haykırıldı.

8 Kasım günü Ankara'daki AB Temsilciliği önünde toplanan HÖC'lüler "Tecrite Karşı Büyük Direniş 5. Yılında Hücreleri Yıkalım" pankartı açtılar. HÖC adına açıklamayı yapan Nurcan Temel, neden buraya geldiklerini, "F tipleri ve tecrit politikası AB'ye, Avrupa emperyalistlerine aittir. AB, F tiplerinde sürdürülen katliamın suç ortağıdır. 117 ölümün baş sorumlularından biri olan AB, bundan sonra da akacak her damla kanın sorumluluğunu taşıyacaktır" sözleriyle anlattı.

F tiplerinin 'AB standartlarına uygun' denilerek katliamın sürdürüldüğünü belirten Temel, 117 insanın ölümüne ve yüzlerce insanın sakat kalmasına yol açan tecrit uygulamasını "insana yapılabilecek en büyük işkence" olarak niteledi ve herkesi mücadelemeye çağırdı. Eylemde AB'nin suç ortaklığını, direnişin sürdüğünü ifade eden dövizler taşınırken, "Kahramanlar Ölmez

Halk Yenilmez, Çözün Tecriti Kaldırın, Yaşasın Ölüm Örucu Direnişimiz" sloganları atıldı. Açıklamanın ardından 117 insanın kanını sembolize eden kırmızı boyalar temsilcilik önüne fırlatılarak, "Bu kan 117 insanı öldürenlerin elindeki kandır. Bu kan sizi boğacak" denildi.

İstanbul AB Merkezi önü: 117 İnsanın Katilleri Gözlerinin Önündeki İşkenceyi De İzledi

İstanbul'da ise 9 Kasım günü, Taksim'de bulunan Avrupa Birliği Bilgi Bürosu önünde açıklama yapmak ve tecrite verilen desteği kesmelerini isteyen dilekçe vermek için toplanan HÖC'lüler, polisin azgın saldırısına uğradı. Yüzlerce polis, öğle saatlerinden itibaren Gezi Parkı, AB Bilgi Merkezi, Fransız Konsolosluğu ve The Marmara Hotel önlerinde büyük bir yığınak yaparak, civarda bulunan ve kendince "şüphelendiği" kişileri tek tek yasadışı bir şekilde kamerayla görüntüledi.

AKM önünde biraraya gelen HÖC üyeleri "Büyük Direniş 5. Yılında Hücreleri Yıkalım" pankartı açarak "Yaşasın Ölüm Örucu Direnişimiz" sloganıyla yürüyüşe geçtikleri sırada kitlenin önü çevik kuvvet tarafından kesildi. Tartışmalar sonucu yürüyüşe devam eden kitle yolu yarladığı sırada AB Bilgi Merkezi'nin içinden çıkan bir grup,

"Tecrite Karşı Büyük Direnişte 5. Yıl Hücreleri Yıkalım" pankartı açarak binanın önüne kanı temsil eden boyaları döktü. Yüzlerce polis aynı anda hem kitleye, hem AB'nin kanlı yüzünü teşhir edenlere saldırdı.

Saldırı sonucunda 33 kişi cop darbeleri ve biber gazlarıyla dövülerek gözaltına alındı. Birçok kişi yaralanırken, saldırı çevik kuvvet otobüsleri içinde de sürdü. Türkiye halkına AB üyeliğiyle demokrasi gelecek, özgürlükler olacak masalları anlatanların gözleri önünde onlarca insan işkenceden geçiriliyordu. Bu sırada bir başka HÖC'lü grup, polisin bu vahşetine taşlarla karşılık verdi ve AB önüne gelerek kanlı şişeleri döktü. AB'nin, yalanlarla parlatılmış vitrini olduğu gibi kana bulandı. Bilgi Merkezi'nin camındaki kan, gerçek yüzüydü.

DİKKAT! Kafanızı Gözünüzü Patlatan Coplar 'Kamu Malı'!

Gözaltına alınanlar işkenceye götürülürken, HÖC'lüler Taksim Gezi Parkı'nda yeniden toplanmaya başladı ve The Marmara Hotel'in önündeki çevik otobüsünün camlarını taşıyarak 'Yaşasın Ölüm Örucu Direnişimiz' sloganlarıyla uzaklaştı. Bu sırada sivil polislerin uzaklaşan grubun üzerine ve havaya ateş açtığı görüldü. Gruptan Hüseyin Aldemir isimli kişi, onlarca polis tarafından cop darbeleriyle azgınca dövülerek ağır yaralı ve baygın bir şekilde gözaltına alındı.

Sayı 132

16

14 Kasım
2004

Ankara

AB Merkezi önünden gözaltına alınanların Emniyet Müdürlüğü'nde uzun süre otobüsten inmeyerek, demokratik eyleme saldıran polise karşı direnme haklarını kullandıkları öğrenildi. Ancak, halkın baskıya karşı direnme hakkını tanımayan oligarşinin yargısı, saldıranlar hakkında dava açmak yerine, Zafer BEYAZDOĞAN ve Engin CEBER'i "kamu malına zarar vermek"ten tutukladı. Gözaltına alınan diğer HÖC'lüler serbest bırakıldılar.

Peki bu iki kişinin "zarar verdiği", "kamu malları" neydi?

Polisin kask ve copları!

Yanlış okumadınız! Hak arayan herkesin kafasını gözünü patlatan coplara dikkat edin, sakın "zarar gelmesin", hatta kafanızı gönüllü uzatın kırmaları için, cop kırılacağına kafanız kırılınsın!!!

Demokrasi oyun olunca, onun yargısı, polisi de böyle olur! AKP demokrasisi bu, Cemil Çiçek'in hukuku! Aslında "verilen zarar" AB ile katmerleşen demokrasicilik oyununa! HÖC'lüler polisin "kaskına" değil, AKP-AB ittifakının maskesine darbeler indiriyorlar....

Tepkiler: "AB+AKP = TECRİT, HAK GASPI, İŞKENCE"dir

Basın açıklaması yapmak, dilekçe vermek bile suçtu bu ülkede. "Demokratik eylem" dersi vermeye kalkışan Erdoğan'ın copları inip kalktı insanların üzerinde, onlarca insan AB'cilerin önünde yerlerde sürüklenerek gözaltına alındı.

Saldırı bir çok kurum tarafından yapılan açıklamalarla pro-

testo edildi. "İŞTE AB VE İŞTE AKP!" diyen Gençlik Federasyonu, "AB+AKP=TECRİT, HAK GASPI, İŞKENCE'dir" formülasyonu ile de, Türkiye gerçeğini ve AB'cilik oyununu

özetledi. "AB 117 ÖLÜMÜN SORUMLUSUDUR!" başlıklı bir açıklama yayınlayan TAYAD'lı Aileler ise, AKP iktidarının böyle demokratik bir eyleme dahi tahammül edemediğini belirtti. AB'nin tecritten ve 117 ölümden sorumlu olduğunu hatırlatan TAYAD'lılar, "AB tecritin ortağı olarak dökülen her damla kanın sorumlusudur. Bu sorumluluktan ve kapılarına tabutlarımızı bırakmamızdan, döktükleri kanı yüzlerine fırlatmamızdan kurtulamazlar. Her an sorumluların karşısına çıkıp haykırmaya, tecrite karşı direnişimizi büyötmeye devam edeceğiz." dediler. HHB ise, polisin saldırısını "AB'ye uygun saldırı!!!" olarak niteledi ve "yaşananlar bir kez daha göstermiştir ki; hak ve özgürlükler AB'nin lütfu olmayacak, halkın örgütlü gücüyle kazanılacaktır." dedi.

AKP Kanlı İktidardır AKP Binaları Kana Boyandı

HÖC'lüler, İstanbul ve Ankara'da AB Bilgi Merkezleri önünde eylemler yaparken, Anadolu kentlerinde de, emperyalizmin tecrit politikasını sürdüren ve iktidara gelir gelmez ilk işi önceki iktidarın katliamına madalya takmak olan AKP binaları önünde eylemler gerçekleştirdi. Bu eylemlerde de kanlı iktidar, suratların fırlatılan 117 insanın

temsili kanı ile protesto edildi.

Hatay HÖC üyeleri de, 8 Kasım günü "Tecrite Karşı Büyük Direniş 5. Yılında Hücreleri Yıkalım" pankartı ve kırmızı bayraklar açarak AKP İl binası önünde toplandılar. AKP iktidarının kanlı bir iktidar olduğunu dile getiren HÖC'lüler adına Deniz Özçelik bir açıklama yaptı. "AKP Halkların kanından beslenmektedir. ölümlerin sorumlusu AKP hükümeti ve Avrupa Birliği'dir" diyen Özçelik, açıklamanın ardından, kanı temsil eden kırmızı boya dolu poşeti AKP binası girişine boşaltmak isteyince, polis engel olmak istedi. Yaşanan ar-

Sayı 132

17

14 Kasım
2004

**Bu gerçek tarihe yazıldı!
117 ölüm Avrupa emperyalizminin 'kara kitabı'ndaki en kanlı sayfalardan biridir. Kimse unutturamayacak!**

Hatay

‘Üretmek Direnmektir’

F tipi hücrelerinde, tecritteki tutsaklar, ölümüne bir direnişi sürdürürken yaşama en kopmaz bağlarla bağlanarak üretmeye ve olanaksızlıklar içinde paylaşmaya devam ediyorlar.

Bu ürünler, dışarıda eylemleri ve Abdi İpekçi’de sürdürdükleri direnişleriyle tutsakların sesi olan TAYAD tarafından TMMOB’da sergilendikten sonra ikinci kez Büro Emekçileri Sendikası (BES) 2 No’lu Şube’de sergilendi. ‘Üretmek Direnen, Direnerek Üretenler’ sloganıyla 2 Kasım’da açılan sergi, 9 Kasım’a kadar açık kaldı. Sergiye halkın ve özellikle emekçilerin ilgisi yoğundu. Serginin açılış konuşmasını yapan TAYAD üyesi Serap Boyoğlu, tecrite karşı sürdürülen ölüm orucu eyleminin 5. Yılına girdiğini hatırlatarak, el emeği ürünlerin dört duvar arasındaki yakınlarının, her şeyin yasak olduğu koşullardaki yaratıcılıklarının bir parçası olduğunu söyledi.

bedeye rağmen, AKP binası kana boyandı. Aklievvel yalaka polisin, efendisinin kanlı yüzünün teşhir edilmesine karşı gösterdiği canhıraş çaba, katillerin telaşının bir yansımasıydı. ESP’nin de destek verdiği eylem “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz” sloganıyla bitirildi.

Malatya HÖC üyeleri, 9 Kasım günü AKP İl binası önünde bir basın açıklaması yaptı. Ölümünün sorumlusu olan iktidarın suskunluğunu sürdürdüğünü belirten HÖC’lüler, daha sonra kırmızı boyları AKP önüne döktüler.

Adana HÖC’lüler de aynı gün AKP önündeydi. Pankart ve bayrakları ile bina önünde toplanan HÖC’lüler adına Karip Polat bir açıklama yaptı. DSP-MHP-ANAP hükümeti ile başlayan katliamı AKP’nin sürdürdüğünü belirten Polat, dünyanın her yerinde düşünceleri, inançları, ül-

kelerinin bağımsızlığı için kendilerini feda eden halk kahramanları olduğunu hatırlattı. Daha sonra 117 insanın kanını sembolize eden kırmızı boylar bina önüne fırlatıldı.

Mersin HÖC’lülerin bayrak ve pankartlarını açarak Mersin AKP İl Binası önünde toplanmasının ardından, grup adına Levent Eker konuştu. "Tecriti Kaldırın Ölümünü Durdurun, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganları atılan eylemde, san-

süre ve iktidarın katliamı bu sansür sayesinde sürdürdüğüne dikkat çekildi. Halkın ilgiyle izlediği açıklamadan sonra il binasının giriş kapısı önüne temsili kan döküldü.

Dersim AKP il binasının önündeki eylem ise, 9 Kasım günü yapıldı. “Tecrite Karşı Büyük Direniş 5. Yılında Hücreleri Yıkalım” pankartının açıldığı eylemde HÖC’lüler adına açıklamayı okuyan Ali Demir, Ölüm orucunun, zulme karşı nasıl direnileceğinin göstergesi olduğunu söyledi. Demir, bina önüne kan dökülürken de, “işte bu kan halkımızın, çocuklarımızın kanıdır, bu kan tecritin sonucudur” dedi. Eylem “Yaşasın ölüm orucu direnişimiz” sloganlarıyla sona erdi.

Dergimiz yayına hazırlanırken, elimize ulaşan eylemlerden biri de **Samsun**’daydı.

AKP merkez ilçe binası önünde biraraya gelen HÖC’lülere SDP de destek verdi. “Tecrite Karşı Büyük Direniş 5. Yılında Hücreleri Yıkalım” pankartının açıldığı eylemde kıvılcık bayraklar ve temsili tabutlar taşındı. Açıklamanın ardından, bina önüne, 117 insanın kanını temsilen kırmızı boya döküldü.

Direnış Yunan Sendikaların Gündeminde Ya Türkiye’dekilerin?

Daha önce de örnekleri yaşanmıştı. Bu kez Atina İnşaat İşçileri Sendikası’ndan anlamlı bir dayanışma sesi yükseldi. Sendikaların çağrısıyla iş bırakan binlerce emekçi 10 Kasım günü bir miting gerçekleştirdi. "Olimpiyatlara kurban edilen" işçilerin de anıldığı eylemde, bir çok sendika temsilcisi konuştu. Son sözü alan İnşaat İşçileri Sendikası genel sekreteri Yorgos Theodoru, hem bir sendikal demokrasi örneği verdi, hem de direnenlerle dayanışma.

Theodoru, genel kurul kararlarını okuyup binlerce kişinin onayını istedi. Tüm kitle tarafından onaylanan kararlardan biri de: "Sendikamız, yedi aydır tutsak bulunduğu cezaevinde açlık grevine başlayan Sinan BOZKURT ve Türkiye’nin F tipi cezaevlerindeki ölüm orucu direnişleriyle dayanışma içerisinde". şeklindeydi.

Peki Türkiye’deki işçi, memur sendikalarını, “burunlarının dibindeki” direniş, neden binlerce kilometre uzaktaki Yunanlı emekçiler kadar ilgilendirmiyor? İlgilendiriyorsa, bunun pratik karşılığı nedir acaba???

ADANA

Sevgi Erdoğan Ölüm Orucu Ekibi Direnişçilerinden

**Sevgi'yle örülü bandı kuşandım
Al üstüne sarı yıldızı koydum
Yüreğimde Sevgi'yle yola koyuldum
En güzel halayı omuzladım**

25 Temmuz 2004'te ölüm orucuna başlayan *Sevgi Erdoğan Ölüm Orucu Ekibi direnişçileri*, 14 Kasım itibarıyla direnişin 113. günündeler. Açlığın koynundaki yürüyüşte 3,5 ay geçtiler. Bu sayımızda "Hücreleri Yıkacağız!" köşemizi onların seslenişlerine ayırıyoruz.

"Yatağına oturmuş nehir misali yol alıyoruz."

Bant takma törenimde kendi kendime hiç heyecan falan yapmayacağım diyordum. Fakat sıra bantı takıp da konuşmamı okumaya gelince, daha ilk kelimelerde dilim dolandı, sol yanımdaki cevahir konuşmam bitene kadar deli gibi çarpıp durdu.

Şimdi heyecanın yerini huzur ve sonsuz bir güven aldı. Yatağına oturmuş nehir misali yol alıyoruz. Yolumuz uzun ve zorlu. Ne çare ki bu uzunluk ve zorluğu adımız gibi aşacağız. Sevgi Ablamızın inancı, kararlılığı, gücü var.

4 Ağustos 04, Vedat Çelik

"SEVGİM zaferim olacak."

Ölüm orucuna başladıktan bir gün sonra Süleyman ve Bülent'in yanından zorla alıp şu an kaldığım yere getirdiler. Sanki tek koyunca bir şey değişecekmiş gibi. Zaten tek olan kim? Adamızda kimler yok ki, Sevgi Abla başucumda, Apo, Gökhan Abi, Gürsel Abi, Bahri hep sohbette. Siz can yoldaşlarım yüreğimde, bilincimde.

(...) Yürüyüşümüz, tecriti, yalanları, zorla müdahaleyi,

baskı yasalarını, tüm saldırıları yara yara sürüyor, sürecek de.

Kararlılığımızı, inancımızı dost-düşman herkes gördü, görüyor. Hasım ise çaresiz ve aciz.

Bu acizlikle yeni saldırı yasalarına girdi. Bundan önce olduğu gibi bundan sonraki tüm saldırıları da, yasaları da direnişimize çarpacak. Ve hiç sonuç elde edemeyecek.

(...) **Mektup yasağımız** bu ayın ortasında bitti. Şimdi bana sen çok yorulmuşsundur deyip bir ay ziyaret yasağı verdiler... Bu tür şeylerle yıldıracaklarını düşünüyorlar ama öfkemizi arttırmaktan, F tiplerindeki zulmü kanıtlamaktan başka bir şey yapmıyor bu tür uygulamalar.

Dört yıldır nice saldırılara, baskılara rağmen bir destan yaratmışız, onlar hala bu tip küçük şeylerden medet umuyorlar. Nafile çabalar.

Sevgi Ablamızın adıyla yola koyulduk. Yoldaşlarımı, halkımı, çok seviyorum. Büyük ailemizi, yol göstericimiz önderimizi çok seviyorum. Üğruna ölecek, zulmü yakacak, duvarları parçalayacak kadar çok seviyorum. SEVGİM zaferim olacak. Onbirinci Ekiplerimiz duvarları parçalayacak. Son nefesime kadar SEVGİMİZİN gücü, gözlerinin ışıltısı akacak damarlarımda.

1 Ağustos 04, İnan Işık

"Güç beyinde, güç yürekte."

(...) Diyorum ki kendi kendime, iyi ki gözlerim açılmış. Sahte yaşamlar, sahte mutluluklar, sahte kültürler, bencil, yoz bir yaşamda yaşamak, insanın insanlığının ölmesidir. Hele görüp bilip de yapmamak, onursuzluğun kendisidir. Ne mutlu ki bu ailenin içindeyim. Ve şimdi

**117 şehit, 600 sakat verdik;
TESLİM OLMADIK!**

**Devraldığımız bayrak, şimdi
bizim omuzlarımızda:**

DHKP/C Davası Tutsakları

Sevgi ERDOĞAN

Ölüm Orucu Ekibi

Fehim Horasan

Vedat Çelik

M. Kemal Eren

M. İnan Işık

H. Sergül Albayrak

TKEP/L Davası'ndan

Remzi Aydın

bana emek veren, beni ben yapan, gözlerimi açıp gerçekleri gösteren aileme layık olmak için yolculuktayım.

(...) Ne mutlu ki, onlarca, yüzlerce gönüllümüz var. Zafere sevdalı nice canlarımız var. Ve hasmımızın korkusundan başka hiçbir şeyi yok. Korkusu halk, korkusu biziz. Her geçen gün sarsıyoruz iktidarını, başedemiyor, yenemiyor. Tankla, topla, askerle, tecritle, zulümle güç olmuyor, olunmuyor. Güç beyinde, güç yürekte. Güç sapasağlam ideolojide, inançta, kararlılıkta.

8 Ağustos 04, İnan Işık

“Bu örnek halklara yol gösterecek.”

Sergül Merhaba!

Tarihler olduğu yerde kalıyor, içinin nasıl dolduğunu sonrakiler keşfediyor. '96 öyle bir süreçti işte. Bak şimdi seninle yürümek varmış kaderde. Ayrı bir tarihte, farklı bir sayfa açmak varmış.

(...) Sevgili Sergül, biz serüvencileriz. Önden gidenler çok oldu. Gururumuzun mayası onlar. Enerjimizin kaynağı onların gözlerinde asılı kalan ışıltılar. Çakıllı dikenli yolu onlar düzdiler. Bu işin sanatını yapmayı öğrendik. Günü gelecek bu örnek halklara yol gösterecek. Tarih bilimse eğer, ki öyle olduğu söylenir, son sözü bizimkiler söyleyecek. Bu süreci biraz Paris Komünü zamanına benzetebilirim. Tereddütsüz canını verenler ve sonra ölümlerine savaşması. Adnan Yücel o destansı şiirinde der ya; ‘yaşayan kimdir gerçekte ölen kim?’, cevabı yaşamın özünde saklı.

Şuna hep inandım; sakınmadan yürüdüğünde hep kazanıyorsun. Başın hep ileride olduğunda sen galip geliyorsun.

(...) Bir Canan'ın o yaşında özgürlük koşullarında yaşamını

Fehim Horasan

Vedat Çelik

M. Kemal Eren

M. İnan Işık

Sergül Albayrak

Sevgi Erdoğan Ölüm Orucu Ekibi Direnişçileri 25 Temmuz'dan bu yana açlığa, zamana ve zulme direniyorlar

feda etmesini, Çukurluöz'ün tahliyesine 1 ay kala kendini feda etmesini, yine aynı şekilde Günay'ı zor anlıyor insanlar. Ama biz biliyoruz, hücrelerimizde hissediyoruz. Kişiliğimizin en küçük yapısına kadar sızıyor. Kendimize sorular soruyoruz durmadan. Geçen hafta ‘Toprağımızın Kokusu’ diye bir kitap okudum. Filistin'i anlatıyordu. Çocukların tek hayali feda eylemcisi olmak. Bir araştırma yapılmış, direnişe katılan, taş atmaya giden çocukların ruhsal sağlığı diğerlerine göre daha sağlıklıymış, daha rahat uyuyorlarmış. İnsanın yapıtaşları bile içgüdülere değil, direnişe programlanmış. Daha nice örneği vardır.

Son ana kadar üretmek gerektiriyor. Sevgi Abla da öyleydi ya, son ana kadar öğrenmiş, üretmiş, kaç kişiyi etkiledi, kaç insan örgütledi o haliyle.

Sevgili Sergül, biz boran çocuklarıyız. Fırtınalarda süzülüp geçen, mevsimden mevsime, yıldan yıla gezen... hep gül... Giderken gülmek de bize has. Selma, Günay ya da Sevgi Abla gibi...

10 Ağustos 2004
Fehim Horasan

Saflığımızı kirletemediler

(...) Ve işte çocuk saflığı, kavgacılığı, pervasızlığı, umut ve coşkusuyla yürüyoruz 117 canımızla. Onların aydınlatığı yolda en saf en umutlu olanlarımızla... Ne saflığımızı kirletemediler BİZ'im, ne milyonların umutlarını yokedebildiler.

Sizleri bu coşkuyla, Sevgi'mizin inanç ve kararlılığıyla

kucaklıyorum.

9 Eylül 2004, M. Kemal Eren

Gökyüzü yıldızsız kalır mı?

(11. Ekip Direnişçisi Sergül Albayrak'ın 10. Ekip'ten şehit düşen Selami Kurnaz için yazdığı yazıdan)

Yıldızın kayışını izleyenlere ‘bir dilek tut’ derler.

Ama biz tutmadık.

Kayacağını biliyorduk... O anı bekliyorduk sadece. O an geldiğinde ise zılgıtlar yükselir diyor diyor Anadolu'da. Sonra başlar yayılmaya ülke ülke...

Anadolu hiç zılgıtsız kalmadı dört yıldır. Dört yıldır yıldız sağanağındadır Anadolu... Bilir Anadolu, basar bağrına yıldızlarını. Her yıldız umut olup kayar gökyüzünden. Hüzün düşer elbet yüreklerle. Hüzün gidenedir. Her uğurlamada bir parça hüzün yok mudur zaten? Ama her hüzünün öfkesi yoktur elbette. Bizim hüznümüzün öfkesi ağır basar... Ve kayan her yıldız, gönlümüze akıp önce isyanı büyütür içimizde. Ve toprakla buluşur yıldız, umuda dönüşür.

Gökyüzü yıldızsız kalır mı?

Anadolu dört yıldır yıldızsız kalmadı. Dört yıldır kayan yıldızlar öpüyor alından yolculuğa hazırlananları. Bir devirdir gerçekleşen... Bir yıldız kayar ama yıldızlar hiç bitmez. Umut büyür her kayan yıldızla. Bunu bilerek yola koyulur yolcular. Umutla beslenerek yürürler. Umutla beslenerek kayarlar gökyüzünden, yeni umutlar yaratmaya...

Ağustos 2004
Sergül Albayrak

Sonunda Kazanan 'İnsanlık Onuru' Olacaktır

Nurettin ŞİRİN

İslam, bizlere zulüm ve haksızlıkların her türlüşüne karşı yüreklice direnmemizi emrederken İslami olarak tanımlanan kişi, çevre ve kurumların hapisanelerden 117 insanın tabutu çıktığı halde hala utanç verici bir sessizlik içinde olmaları 'İslam' adına 'Kur'an' ve 'Rasulullah' adına kanımıza dokunmakta ve her an içimizi kanatmaktadır.

İnsanlık dışı katliamlarla gerçekleştirilen 'Hayata Dönüş' (!) operasyonlarının ardından TC yargı-İnfaz sisteminin devreye soktuğu F tipi hapisaneleri tüm ağırlığına insanlık onurunu çiğnemeye devam ederken ne yazık ki bu ülkenin özgür ve duyarlı insanlarından beklenen insani tepkinin yokluğu da varlığını devam ettirmektedir.

TAYAD gibi kuruluşların kararlı ve onurlu bir şekilde sürdürdükleri direnişin **binde birini ne yazık ki İslami camiadan göremedik.** Bu konuda camiamızın aydınları, yazarları, sivil toplum örgütleri, insan hakları kuruluşları insanlık onuruna yaraşır bir tepki ortaya koyamadı. Ben kendi adıma söyleyeyim ki, bu hususta başım öne eğiktir.

F tipi zulmüne karşı ölüm orucuna yatan bir mahpusun hemen yanbaşındaki bir hücrede bulunmuş olmanın verdiği dayanılmaz acıyı isterdim ki camiamızın duyarlı ve sorumlu insanlarıyla da paylaşabileyim.

Adalet ve özgürlüğün insanca bir yaşamın güvenesi olduğuna inandığımız İslam, bizlere her zaman ve her koşul altında zulüm ve haksızlıkların her türlüşüne karşı yüreklice direnmemizi emrederken İslami olarak tanımlanan kişi, çevre ve kurumların bu hapisanelerden 117 insanın tabutu çıktığı halde hala daha utanç verici bir sessizlik içinde olmaları "İslam" adına "Kur'an" ve "Rasulullah" adına kanımıza dokunmakta ve her an içimizi kanatmaktadır.

Şehit Seyyid Kutup'un "Din Budur" adlı kitabından esinle "İslam bu değildir!" diyerek en yüksek sesle haykırmak, örselenmemiş vicdanlara ulaşır ümidiyle fevran etmek istiyorum; fevranı işitecek kimselerin pek de olmadığını bildiğim halde.

Kur'an-ı Kerim baştan sona adaleti öngörmekte, adil olmayı emretmekte iken bu Kur'an'ı kendilerine rehber edinen Müslümanlarımız F tipi hapisanelerindeki "tecrit işkencesi"ne karşı çıkmamanın bu ilahi beyanın bir gereği olduğunu ne zaman anlayacaklar; insanlık onurunu ayaklar altına alan F tipi dayatmaları-

nın karşısında onurluca bir ses yükseltip ne zaman tanıklıkta bulunacaklar?

Sözüm ona İslami bir siyasi gelenekten gelenlerin ve adında "adalet" yazılı bir partinin hükümette olduğu bir dönemde F tipi dayatmasının tam bir aymazlıkla sürdürülmesi bir yana, askeri cuntaların infaz sistemlerini mahpuslara dayatma girişimleri hükümetin ilgili bakanlığının bürokratlarınca planlanmaktadır. Öyle ya, TC sistemi içinde **Amerikancı bir İslam'ın "adalet"i olsa olsa ancak bu kadar olabilirdi!** "Tecrit" yarasının üzerine "yeni bir infaz sistemi" ile tuz biber ekmek de bu hükümete yakıştırdı. Führer'in "Kavgam"ı ya da Makyevelli'nin "Hükümdar"ı hükümetin esin kaynağı oldukça 117 canın üzerine bir 117 can da az gelir. Adam Smith, "Bırakın yapsınlar, bırakın gitsinler!" diyordu kapitalizmin felsefesini ortaya koyarken. F tipi hapisanelerine hükmeden egemenler de **"Bırakın ölsünler, bırakın tabutlara konsunlar!"** demektedir; "adalet" anlayışları gereği.

Bu arada yüz kızartıcı iki yüzlülüklere tanık olmak da diğer bir acı. Emperyalist Amerika'nın **Ebu Gureyb'de** yaptıklarına tanık olduğumuzda fevran edenler, **siyonistlerin Filistinli tutsaklara** reva gördükleri insanlık dışı muameleler karşısında seslerini yükseltenler, nedense ülkemizdeki **F tipi uygulamalarının bunlardan hiç de farklı olmadığını göz ardı etmektedirler.**

Ebu Gureyb'de çırılçıplak soyulan tutsakları TV ekranlarından gördüğümde bizzat kendimin karşılaştığı onur kırıcı muameleleri hatırladım. Bu sadece benim karşılaştığım bir durum ya da sadece bir F tipi hapisanesinde münferit bir vakıa değildi. Çırılçıplak soyulup aşağılandığımızda tek başınaydım sadece, beş altı gardiyanın arasında. Üst üste konulmamıştık ama tüm kişilik ve onurumuzun pervasızca çiğnenmesi karşısında F tipinin tüm ağırlığını hissetmiştik sırtımızda, utanç duyguları içinde.

Peki adında "adalet" yazılı hükümet ne yaptı? Bu onur kırıcı, yüz kızartıcı, utanç verici uygulamaları unutturdu mu bize? Hayır! İlgililere "Elinize sağlık!" dedi ve onları "şeref madalyası" ile onurlandırdı. Hiç kimse duymasa dahi mustazafların rabbi olan Allah subhanehu ve teala duymaktadır bizi. O, azizdir, muntakimdir, hesabını hızlı görendir. Bakalım Allah'ın adaletinden kurtulacak mı, "adalet" etiketini yakalarına takanlar? Ak Partinin bazı milletvekilleri, makam sahipleri bizim bu fevranımızı daha iyi anlamalılar. Zamanı gelince bunun tanıklığını da yapacağım; bugün onlar, yukarılarda durduklarını sanıyorlar. Ama başları çok aşağı eğilecektir.

F tipi "tecrit"ine karşı direnerek bedel ödeyen ve bu hususta duyarlılık gösteren herkesi yürekten selamlayarak "Kahrolsun ben iflah olmaz bir iyimserim" dediği gibi kazananın er geç "insanlık onuru" olduğuna dair inancımı yinelemek istiyorum.

(Haksöz Dergisi, Sayı 163)

Yalanlarının belgesini açıklıyoruz: AKP, DÜNYAYA VE HALKIMIZA YALAN SÖYLÜYOR

Yalanla, riyayla iktidar oldular, yalanla, riyayla iktidarlarını sürdürüyorlar.

AB İlerleme Raporu'nda ne yazıp yazmadığı üzerine haftalardır tartışmalar sürüyor. Bu tartışmanın kaynağı da aynıdır: İktidarın yalanlardan, sansürden medet umması. Gerçekler, belgeler, halka tüm çıplaklığıyla açıklanmamaktadır.

TAYAD olarak AB İlerleme Raporu'nun hapishanelerle ilgili bölümünün çevirisini yaptığımızda, karşımıza yine iktidarın yalanları çıktı.

1- AKP, "Ölüm Orucu Yok" diyerek DÜNYAYA YALAN SÖYLÜYOR

AB İlerleme Raporu, AKP hükümetinin Avrupa Birliği organlarına alenen ve resmen yalan söylediğini belgeliyor.

Rapor, AKP hükümetinin ve Adalet Bakanlığı'nın "ölüm orucunda hiçbir tutuklu yok" şeklinde resmi bir bilgi verdiğini söylüyor.

İşte AKP'nin Avrupa Birliği organlarına yalan söylediğinin belgesi:

"Resmi kaynaklara göre, Aralık 2003'te, ceza ve tutuk evlerinde toplam 64 296 kişi vardı. Bunların 37 056'si hükümlü, 27 240'i de tutukluydu.

Aynı kaynaklara göre, şu anda "Ölüm orucunda" hiçbir tutuklu yokken, bazı sivil toplum örgütleri belli sayıda tutuklunun hala bu tür açlık grevini sürdürdüklerine dikkat çekiyorlar." (AB İlerleme Raporu)

F tipi hapishaneleri açmak için gerçekleştirilen katliamda ve F tiplerinde halen sürdürülen tecrit sonucu **117 tutuklu ve hükümlü öldü**. Bunların 20'si, AKP iktidarı döneminde öldü. Son olarak 12 Ağustos'ta, yani henüz 2,5 ay önce, Tekirdağ F Tipi'nde ölüm orucundaki Selami Kurnaz şehit düştü.

Rapordan anlaşılıyor ki, Selami Kurnaz ölüm orucunda şehit düşerken, AKP iktidarı "ölüm orucu yok" diye rapor veriyordu AB'ye.

AKP yalancıdır. AKP'nin Adalet Bakanlığı sözcüleri, bürokratları yalancıdır.

Halen hapishanelerde 6 tutuklu ve hükümlü, ölüm orucundadır. Ölüm orucunu halen sürdüren tutukluların isimleri ve bulundukları hapishaneler şunlardır:

- Vedat Çelik (Tekirdağ 1 Nolu F tipi)
- M. Kemal Eren (Kandıra 1 Nolu F Tipi)
- M. İnan Işık (Kırıklar 1 Nolu F Tipi)
- H. Sergül Albayrak (Uşak E Tipi)
- Fehim Horasan (Sincan 1 Nolu F Tipi)
- Remzi Aydın (Tekirdağ F tipi)

Yalan, bu direnişin başından bu yana, DSP-MHP-ANAP iktidarının da, AKP'nin de sık sık başvurduğu bir araç olmuştur. Pervasızca, çoğu kişinin 'bu kadarı da olmaz' diye düşünceği yalanlar söylediler hep. 19 Aralık 2000 katliamının ertesi günü "sahte oruç", "ölüm orucunda kimse yok" diye demeçler verdi bu ülkenin bakanları. Düşünün ki, o yalanın ardından bugüne kadar ölüm orucunda yüze yakın insan öldü.

Bu ülke nasıl yönetiliyor sorusunun açık cevabı bu yalanlardadır. Yalanla, terörle, sansürle

"Bizim F tipinde, disiplin suçu yoksa, üç kişi bir arada kalıyor."

(4 Kasım 2004 günü TBMM çatısı altında söylenmiştir...)

YALAN!

Sadece bir kaç örnek vererek (ki daha fazla tutsak tek kişilik hücrededir) Cemil Çiçek'e soruyoruz.

Ümit İLTER, Şadi ÖZPOLAT, Ercan KARTAL, Ali Osman KÖSE, Mehmet İnan IŞIK, M. Kemal EREN hangi disiplin cezasına göre, hangi mahkemenin kararıyla TEK KİŞİLİK HÜCRELERDE TUTULUYORLAR?

TBMM'deki, ülkesiyle ilgisiz cahillere rahatça yalan söyleyen Çiçek, 4 yıldır bitmeyen bu "disiplin cezalarını" Türkiye halkına hangi yalanla açıklayacak, merak ediyoruz...

yönetiyorlar.

2- AKP İktidarının Adalet Bakanı, “AB raporunda F tipi yok” diyerek TBMM ÇATISI ALTINDA YALAN SÖYLÜYOR

Daha dört gün önce, 4 Kasım'da CHP'li milletvekili Hasan Aydın'ın TBMM'de F tipi hapishanelerle ilgili eleştirilerine cevap veren Adalet Bakanı Cemil Çiçek, şunları söylemişti:

“AB'nin İlerleme Raporu'nda F tipi yok... Cezaevleriyle ilgili iyileştirmeler ol-masa, bu hususlar İlerleme Raporu'nda yer alırdı... F tipleri daracık falan da değil, devlet konukevi gibi.”

İşte Cemil Çiçek'in AB İlerleme Raporu'nda yok dediği F tipinin AB İlerleme Raporu'nda geçtiğinin kanıtı:

“F tipi cezaevlerindeki şu anki tutukluluk koşulları da, yüksek düzeydedir, ancak tutukluların tecriti hala vahim bir sorun olarak devam etmektedir.”

AB İlerleme Raporu'nda **TECRİT'in VAHİM BİR SORUN** olarak değerlendirildiğini gizlemeye çalışacak kadar yalancı ve acizdir Cemil Çiçek.

Çünkü, F tiplerindeki katliamı savunmak için bugüne kadar hep kullandığı “AB de uygulamalarımızı destekliyor” savı, bu raporla çökmüştür. Sırtını AB'ye yaslayan Çiçek, AB raporundan **TECRİT KATLİAMI-NA** umduğu desteği bulamamıştır.

Avrupa'nın hapishaneler katliamındaki ve F tiplerinin yapılmasındaki rolünü biz iyi biliyoruz. AB de 117 ölümden sorumludur. Fakat bu Cemil Çiçek'in AB üzerinden yalan söylediği gerçeğini değiştirmiyor.

Cemil Çiçek katliamını savunamıyor. Tecriti savunamıyor.

Bunun yerine “AB raporunda F tipleri yok”, “ölüm orucu yok” diyerek tüm dünyadan, TBMM'den, halkımızdan gerçekleri gizleyerek, burjuva medyada yoğun bir sansür uygulayarak, F tiplerinin tecrit hücrelerinde katliamını sürdürmek istiyor.

YALANCILIKLARI bir kez daha açığa çıkmıştır.

9 Kasım 2004

TAYAD'lı Aileler

3- BELGE: AB İlerleme Raporu'nda Hapishaneler, F Tipleri ve Tecritle ilgili bölümün tamamı:

“Cezaevi sistemi konusunda, 1999'tan beri oldukça önemli iyileşmeler yapıldı. Bir yandan Ceza İnfaz Hakimleri ve Kontrol Komiteleri gibi kurumlar oluşturuldu, diğer yandan CPT'nin birçok tavsiyesi uygulanmaya başlandı.

Resmi kaynaklara göre, Aralık 2003'te, ceza ve tutuk evlerinde toplam 64 296 kişi vardı. Bunların 37 056'si hükümlü, 27 240'i de tutukluydu.

Aynı kaynaklara göre, şu anda "Ölüm orucunda" hiçbir tutuklu yokken, bazı sivil toplum örgütleri belli sayıda tutuklunun hala bu tür açlık grevini sürdürdüklerine dikkat çekiyorlar. Eylül 2004'te, uzun bir "Ölüm Orucu" nedeniyle rahatsızlanan 50 kadar tutuklunun başvurusu üzerine, beraberlerinde uzman doktorların da olduğu, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin hakimlerinden oluşan bir heyet Türkiye'ye giderek bir gözlemci misyonunu gerçekleştirdi. Buca Cezaevi'nde, **çocuklara yönelik sistematik işkence** suçlamaları sonucu, İzmir Savcılık hizmetleri bu günlerde bir soruşturma yürütmektedir.

Aralık 2000'de yapılan F tipi isimli yeni cezaevlerine sevk operasyonu davası hakkında ise, Mart 2004'te bir mahkeme, operasyon sırasında meydana gelen bir tutuklunun ölümü kapsamında **Devlet'in bir yanlışlık yaptığına karar verdi**. Mahkeme'ye göre, bu operasyon iyi planlanmamıştı ve **güç kullanımı aşırıya kaçtı**. F tipi cezaevlerindeki şu anki tutukluluk koşulları da, yüksek düzeydedir, ancak **tutukluların tecriti hala vahim bir sorun olarak devam etmektedir**.

Bugün sayıları 131'i bulan kontrol komiteleri, teftişlerine devam etmektedirler. Çalışmalarını, özellikle yaşam koşulları, sağlık, beslenme, eğitim ve tutukluların topluma kazandırılması üzerinde yoğunlaştırdılar. Ocak ve Ağustos 2004 tarihleri arasında, kontrol komiteleri 1.193 tavsiyede bulundular. Bu tavsiyelerin 451'i fiilen sonuçlandı. Bugün bu komiteler yüksek bir sivil toplum örgüt temsilci sayısı **barındırmamaktadır ve raporları halen gizli tutulmaktadır**.

Mayıs 2004'te, bu sistemin kurulduğu 2001 yılından bu yana 140 Ceza İnfaz Hakimliği'ne, tutuklu ve hükümlülerine yönelik uygulamalar hakkında toplam **11 923 şikayet dilekçesi** sunuldu. Bu şikayetlerin 3 659'u kabul edilip sonuçlanırken, 319'u kısmen kabul edildi. 7.945'i de, Ceza İnfaz Hakimleri tarafından reddedildi. Bu şikayetlerden önemli bir kısmı (5 554) disiplin cezalarıyla ilgiliydi. Aralık 2003'te, Adalet Bakanlığı, şikayet dilekçeleri arasında önceden bir tasnif yapılmaksızın Ceza İnfaz Hakimliği'ne teslim edilmesi gerektiğini belirten bir genelge yayınladı. Bugüne kadar, bu hakimler henüz uygun bir eğitimden yararlanamamışlardır.

Bazı sivil toplum örgütleri, avukatlar ve ziyaretçiler, tutuklularla görüşe gittiklerinde zaman zaman sorunlar yaşadıklarını belirtiyorlar. Diğer yandan gözdağı amaçlı aramalar durdu. Haziran 2004'te yürürlüğe konulan bir genelge jandarmanın cezaevlerinde avukatları aramak için sadece metallere hassas cihazları kullanabildiğini ve bu aramalar kişinin haysiyetine saygılı olarak yapabileceğini hatırlatır. Başka raporlarda da, bazı tutukluların **gerekli tıbbi tedavi görmediklerine** işaret ediliyor.”

Sayı 132

23

14 Kasım
2004

Peşkeş Çektirmeyeceğiz!

SSK'nın peşkeş çekilmesine karşı eylemler yapan emekçiler kararlı. Peki, aynı kararlılığı işçi-memur sendikalarının yöneticileri taşıyor mu?

TÜSİAD, kamunun sağlık hizmetlerini satın almayı öngören rapor hazırlarken, SSK'nın Sağlık Bakanlığı'na devriyle başlayıp, emekçilerin "sosyal güvencesi"nin özel sektöre devrine uzanacak düzenlemeye ilişkin tepkiler sürüyor.

EP'den Eylem Kararı

SSK'nın devrine karşı toplanan Emek Platformu (EP), bir dizi eylem kararı aldı. Eylem kararları şöyle: 9 Kasım'da konfederasyon başkanı ve sendika yöneticilerinin katıldığı bir yürüyüşle Güvenpark'ta Eylem Koordinasyon Merkezi kurulması. 11 Kasım'da kentlerde 'SSK'ya sahip çıkalım' adı altında SSK Hastaneleri'nde eylemler. 18 Kasım'da Başbakanlık binasına siyah çelenk bırakılıp Meclis'e yürüyüş. 20 Kasım'da ise Ankara'da tüm Türkiye'den katılımı miting. Bu eylemlere rağmen hükümet geri adım atmaz ise, tasarıların komisyonlarda görüşülmesi sırasında EP bileşenleri Türkiye çapında bir saat işbirakacak.

Gençliğin Kararlılığı Sendikacılarda Neden Yok?

EP'nin takvimine göre ilk eylem 9 Kasım günü yapıldı.

Güvenpark'ta Eylem Koor-

dinasyon Merkezi kurmak için yürüyüşe geçen DİSK, TÜRK-İŞ, KESK, BASK, KAMU-SEN ile bağlı sendikaların başkanlarının önü polis barikatıyla kesildi. Yaşanan tartışmanın ardından, polisin gaz bombalı saldırısı geldi. Gençliğin "molotof attığı için gaz bombalarına, şiddete maruz kaldığını" düşünenler, bir kez daha sorunun AKP iktidarının muhalif tüm güçleri terörize ederek susturmak olduğunu gördüler. İktidar, sermayenin çıkarına olan bütün düzenlemelerde emekçilere karşı bütün saldırı silahlarını kullanmaya devam edecektir. Sorun, emekçilerin de buna karşı kararlılığını ve hatta gerektiğinde kendi meşru şiddetini dayatmasındadır.

Peki orada görülen manzara ne olmuştur? Polisin dayatması ile Güvenpark'a dahi gitmekten vazgeçilmiş, Ankara polisinin, muhalefeti sıkıştırmak, tecrit etmek istediği bir yer olan Yüksel Caddesi kabul edilmiştir. Yani pazarlık dahi yoktur! Elbette sorun yer sorunu da değildir. Sorun; böyle bir durumda dahi kararlılığını gösteremiyorsan, iradeni kabul ettiremiyorsan SSK gibi bir saldırıyı nasıl engelleyeceksin?

Yüzbinlerce üyeli konfede-

rasyonlar, iktidarın saldırısını geri püskürtmek istiyorsa, asgari, 6 Kasım'da gençliğin gösterdiği kararlılığı göstermeli, onları örnek almalıdır. "Gösteriş meraklısı olmayan" kimi solcular, belki koca koca sendikacıların radikal direnişini, gerekirse çatışmasını "marjinal grup işi" de görebilir. Mesele tam da burada. Bu, 'olgun solculuk, olgun sendikacılık' ya da 'çağdaş sendikacılık' reddedilerek militan sendikacılık yolu seçilmelidir.

Bu sendikacılık, Tayyip'in meydan okuyuşunun karşısına, "SSK'ya biz talibiz, bize satın" (DİSK ve Türk-İş) diye çıkıp, komiklik yapıyor. Devletin sorumluluğu olan bir "yük"ten kurtulmasına talip olmak sendikacıların mı işi? Bu saçmalıklara son verilmelidir.

Göstermelik basın açıklamaları, bir iki mitingin çözüm olmadığı, daha önceki saldırı yasalarında görülmüştür. Bu ülkede emekçilerin yaşadığının, direneceğinin dayatılmasına ihtiyaç vardır. Radikal, militan mücadeleye, işçi sınıfının gücünü göstermeye ihtiyaç var.

Meydanlarda Öfke Var?

DİSK'in SSK Hastaneleri'nde çadır kurup nöbet tutma eylemleri sürerken, EP'nin kararı ile 11 Kasım günü ülke genelinde eylemler yapıldı. Alanlara çıkan emekçiler, yasanın Meclis'ten çekilmesine kadar mücadele edecekleri kararlılığını ifade ederken, eylemlerde sık sık "İşçi Memur Elele Genel Greve" sloganları atıldı. Emekçiler kararlılığını gösteriyorlar, ya sendikacılar direnişte kararlı olabilecek mi?

Sağlık Bakanı'nın Akçalı İşleri

SES Genel Başkanı İsmail Hakkı Tombul, 8 Kasım'da düzenlediği basın toplantısı ile, Sağlık Bakanı Recep Akdağ'dan, Acıbadem Hastaneler Grubu ile olan ilişkileri için açıklama istedi. Bakanlığın resmi dergisinde, özel hastane ve ilaç rek-

lamaları ve özellikle Özel Acıbadem Hastaneleri'nin reklamları olduğunu hatırlatılan Tombul, "Bu tablo 'sağlıkta dönüşümün' kimin için olduğunu gözler önüne seriyor" dedi. Tombul, bakanın cevaplaması için Acıbadem ve özel sağlık kuruluşları ile bakanlığın ilişkilerini deşifre eden sorular sordu.

Pamuk Köylüsü Meydanlarda

Di y a r b a -
k ır'ın Bismil
İ l ç e s i'nde
pamuk üre-
ticilerinin ar-
d ı n d a n ,
Egeli pamuk
üreticileri de

İzmir'in Torbalı İlçesi'nde mey-
danlara çıktı.

4 Kasım günü binlerce çiftçi-
nin katıldığı eylemde, AKP'nin
tarım politikalarını protesto
eden pankartlar taşındı, slo-
ganlar atıldı. IMF programını
destekleyen, IMF'ci Derviş'i
partiye alan burjuva partisi
CHP'nin, köylünün oyunu al-
mak için organize ettiği mitin-
gde Deniz Baykal da bir ko-
nuşma yaptı. AKP'nin 35 mil-

yon üreticiyi kaderine terk etti-
ğini ve bu kesimi ülkenin sır-
tında bir yük olarak gösterdiği-
ni söyleyen Baykal, geçen yıl
pamuğun kilogramını 1 mil-
yon liradan satan üreticinin,
bu yıl aynı ürünü 850 bin lira-
dan vermek zorunda kaldığını
vurguladı. Prim ödemelerinin
çok düşük olduğuna dikkat
çeken Baykal, Akdeniz, Çuku-
rova ve Ege'de pamuk üreti-
minin yüzde 30'un üzerinde bir
azalma gösterdiğini söyledi.

İki bin köylünün katıldığı ey-
lemde, pamuk, üzüm, incir
üreticileri "Efendiydik Köle Ol-
duk" gibi dövizlerle düzenin
köylüyü öldürdüğünü ifade et-
tiler ve temsili cenaze namazı-
nı kıldılar.

Köy Hizmetleri Kapatılamaz

Kamu-Sen'e bağlı Türk İmar-
Sen'de örgütlü Köy Hizmetleri
çalışanları, 5 Kasım günü yap-
tıkları eylemle, Köy Hizmetle-
ri'nin kapatılması kararına karşı
çıkacaklarını dile getirdiler. Köy
Hizmetleri Genel Müdürlüğü

önünde düzenlenen ve "İşçi Me-
mur Elele Genel Greve" slo-
ganlarının atıldığı eylemde konu-
şan Türk İmar-Sen Genel Baş-
kanı Necati Alsancak, AKP İkti-
darının "Köy Hizmetleri'nin
misyonunu tamamladığı" yö-
nündeki açıklamalarının gerçeği
yansıtmadığını söyledi.

Anıl Tekstil İşçileri Eylemde

İstanbul - 29 Ekim Cumhuriyet Bayra-
mı'nda işe gitmedikleri gerekçesiyle işten
atılan Anıl Tekstil Fabrikası işçilerinin ey-
lemleri sürüyor. O günden bu yana fabri-
ka önünde bekleyen işçiler, son olarak 9
Kasım günü yaptıkları basın açıklamasın-
da "Sigortasız Çalışan Milyonlar AKP'nin
Umrununda değil, Biz Sessiz Kalmayaca-
ğız", "İşçi Kırımına Karşı Direnişeyiz",
"2821-22'ye Hayır, 12 Eylül Yasaları Kal-
dırılsın" yazılı dövizleri taşıdılar. "Yaşasın
Anıl Tekstil Direnişimiz", "İşçiyiz, Haklıyız,
Tekstil-Sen'le Güçlüyüz" sloganlarının atıl-
dığı eylemde işçiler adına yapılan açıkla-

mada, dire-
niş kararlılığı
vurgulandı
ve "hakkımı-
zı alacağız."
denildi.

Yapı Yol-Sen: Kararlıyız

Ankara - KESK'e bağ-
lı Yapı Yol-Sen üyele-
ri, ücretlerinin iyileşti-
rilmesi talebiyle Ba-
yındırlık ve İskân Ba-
kanlığı önünde eylem
yaptılar. 8 Kasım gü-
nü yapılan eylemde
konuşan Yapı-Yol Sen
Genel Başkanı Cengiz
Faydalı, yaptıkları ey-
lemlere rağmen talep-
lerine cevap alama-
diklarını hatırlatarak,
"Bu kış karla mücade-
le çalışması yapmaya-
cak ve hak edişleri im-
zalamayacağız. Bunda
kararlıyız" dedi.

Beyoğlu'nda Anlaşma

İstanbul - DİSK

Genel-İş Sendi-
kası'na üye İstan-
bul Beyoğlu Be-
lediyesi işçilerinin
grevi sonuç ver-
di. Ücret başta
olmak üzere bir
çok maddede an-
laşma sağlana-
maması üzerine 26 Ekim'de baş-
latılan grev, 9. günde "yüzde
21.5 oranında zam" konusunda
anlaşmaya varılması üzerine ey-
lemlerine son verdiler.

Büyükşehir Belediye Başkanı Ka-
dir Topbaş, DİSK Genel Başka-
nı Süleyman Çelebi, Genel-İş
Genel Başkanı Mahmut Seren,
Genel-İş 3 No'lu Şb. Başkanı
Mevsim Gürlevik'in katıldığı gö-
rüşmelerde, ücret dışında, işçile-
rin Cumartesi ve Pazar tatili gibi
konuların da arasında yer aldığı
36 maddelik talep listesi beledi-
yece kabul edildi. Mevsim Gürle-
vik, birçok konuda amaçlarına
ulaştıklarını belirtti.

'Taşeronlaştırmaya İzin Vermeyeceğiz'

Ankara - Genel-İş Sendikası'na
üye 400 işçi, 8 Kasım günü dü-
zenledikleri eylemle Çankaya
Belediyesi Temizlik İşleri'nin
özelleştirilmesini protesto etti-
ler. Belediye Binası önünde ya-
pılan eylemde, sendika pankar-
tının yanısıra, "Özelleştirme ve
Taşeronlaştırmaya Hayır",
"Çankaya'da Özelleştirmeye
Geçit Yok" dövizleri taşındı. "Di-
rene, Direne Kazanacağız" slo-
ganlarının atıldığı eylemde ko-
nuşan Genel-İş Genel Başkanı
Mahmut Seren, CHP'li belediye
başkanının seçimde "Biz özelleş-
tirmeye karşıyız" diyerek oy al-
dığını hatırlatarak, Çankaya Be-
lediyesi'nde taşeronlaştırmaya
izin vermeyeceğini dedi.

Irak'a Gitmeyin! İşgale Ortak Olmayın!

Irak'ta öldürülen Türkiye vatandaşı şoförlerin sayısı kaç oldu?

Irak'ta öldürülen Amerikan askerlerinin bilançosunu bile tutan burjuva medya, şoförlerin bilançosunu tutmuyor. Devlet resmi, kesin bir rakam açıklamıyor.

Başbakan Tayyip Erdoğan'ın geçen hafta ABD'li yetkililerle görüşürken telaffuz ettiği rakam **60**'tır. Bu rakamın gerçeği yansıttığı şüphelidir ama bu bile büyük bir rakamdır.

Birkaç ay içinde 60 cenaze kalktı bu ülkeden. 60 Şoför, *"bir lokma ekmek"* peşinde ölüme gönderildi. Onların ölümü nedeniyle ne onların patronları üzüldü, ne AKP iktidarı. Onlar ölen şoförün yerine bir yenisini bulup *"ticarete"* devam ettiler. Ateş, şoför emekçilerin evlerini yaktı.

Irak'ta "İŞ" yapmak "İŞGALE" ortak olmaktır!

Irak'taki işgalin bugün en büyük destekçilerinden biri, Türkiye oligarşisidir. İşgalci güçlerin lojistik ihtiyaçlarının çok büyük bir bölümü Türkiye oligarşisi tarafından karşılanmaktadır.

Tekelci burjuvazi, tüccarlar, işbirlikçilik suçlarına başta şoförler olmak üzere çalışanlarını ortak etmekte; daha doğru bir deyişle onları kullanmaktadırlar. İşbirlikçiliğin kazancını kendileri alırken, faturasını da çalışanlarına ödettirmektedirler.

Kamyonlarla işgalciye verilen destek çok önemli boyutlardadır. Irak'a sadece Habur Sınır Kapısı'ndan **günde 1800 kamyon** giriyor. Yaklaşık aynı sayıda kamyon da geri dönüş yapıyor. Kuveyt firmaları adına çalışan yaklaşık **1000 Türk kamyonu** var. Bunlar da Kuveyt'ten Irak'a mal, yakıt taşıyorlar.

Gerçek şu ki, Irak'taki kamyon trafiğinin çok büyük bölümü Türkiye plakalı kamyonlardan oluşuyor. Binlerce kamyon şoförü işgale bilerek veya bilmeyerek en büyük lojistik desteği veren

bir güç durumundadır. İşgalciler, bu lojistik destek sayesinde daha rahat davranıyor Irak'ta. Bu lojistik destekle katlediyor Irak halkını.

İnsan hayatı AKP'nin umurunda değildir; onların tek derdi çıkarlarıdır

Başbakan Tayyip Erdoğan, *"Firmalar kendisi gidiyor, insanların güvenliklerini de onlar sağlasın"* diyerek sorumluluğu üzerinden atmaya çalışıyor. Irak'taki işgalcilerle ve kukla hükümetle, işbirlikçilerle anlaşmalar yapan AKP hükümetidir. İşadamlarının bağlantılarına aracılık eden de kendileridir.

Halka karşı sorumluluk duyan bir hükümetin bu kadar ölüm karşısında yapması gereken Türkiye vatandaşlarını ölüme atmamak, bunun için **Irak'la ticareti kesmektir.**

Ama AKP hükümeti işte tam bu noktada *"Irak büyük bir Pazar, çıkarlarımızdan vazgeçemeyiz"* diyor. Firmalar kendisi gidiyorsa, Irak'tan elde edilen kazançla kendilerinin hiç bir ilgisi yoksa, bu sözler ne manaya geliyor?

AKP'nin çıkarları, tekelcilerin, tüccarların çıkarlarıdır. AKP'nin çıkarları ABD'nin çıkarlarıdır.

Başka bir açıdan; AKP'nin *"çıkartları"*yla, halkın çıkarları aynı değildir. AKP kazanırken, emekçi şoförler, canını kaybediyor.

Irak halkının işgalcilere ve işbirlikçilere karşı eylemleri meşrudur

Irak'ta şoförlerimizin öldürülmesi karşısında gündeme getirilmesi gereken talep **"AKP şoförlerin güvenliğini sağlasın!"** talebi değildir.

AKP'nin ve hatta ABD'nin Irak'ta bunu yapıp yapamayacağı bir yana, *"şoförlerin güvenliğini sağlasın!"* demek, işbirlikçiliği, işgale desteğin sürdürülmesi demektir. Mesele, işbirlikçiliğe ortak olmamaktır.

Irak halkının direnişi haklı ve meşrudur. Irak'ta direnişçiler defalarca işbirlikçiliğe ortak olunmaması çağrısı yapmışlar, uyarı görevlerini yerine getirmişlerdir. Irak halkı Amerikan işgalciliğine karşı ulusal kurtuluş savaşı veriyor. İşgalciye olduğu kadar, işbirlikçilere karşı da mücadeleye edecektir. HÖC tarafından 4 Eylül 2004'te bu konuda yapılan açıklamada belirtildiği gibi; *"Irak'ta her türlü siyasi, ekonomik faaliyet, işgalcilere yardım demektir. 'Ticaret' adına, işgal birliklerine, kukla hükümete sağlanan her türlü lojistik destek, işgalciyle işbirliği anlamına gelir. Bu anlamda Irak'taki her türlü işbirlikçi ekonomik faaliyet Irak halkına karşı düşmanca bir faaliyettir."*

Şoförler, mühendisler, teknisyenler, işçiler! İşgale ve işbirlikçiliğe ortak olmayı reddedin!

Unutmayın ki, “bir lokma ekmek” adına Irak’a taşınan mallar, işgalciye destek oluyor! İşgalci ve işbirlikçiler kazanırken işçiler ölüyor!

AKP, Amerikan işgal güçlerine verdiği destek karşısında emperyalistlerden krediler alıyor; şoförleri kullanan tekелci burjuvalar, tüccarlar, zenginliklerine zenginlik katıyorlar. Ve şoförler, emekçiler ölüyor!

Güvenliğinizi şöyle sağlayacağız, rehin alınır-sanız mutlaka kurtarınız vaatlerine kanmayın. Bugüne kadar seyir halindeyken veya rehin alınıp öldürülen şoförlerin sayısı, bu vaatlerin doğru olamayacağını göstermektedir zaten.

Fakat, bunun da ötesinde “can güvenliğinizi” olsa dahi, yaptığınız doğru bir iş değildir. Evet, işsiz olabilirsiniz, borçlarınız olabilir, ama bunların hiçbiri Irak’a gitmeyi haklı ve mazur gösteremez. Sizin kendiniz için “kazanç” gördüğünüz”, Irak halkının ölümüdür, esaretidir, topraklarının işgal edilmesidir.

Başka halkların kanı, canı üzerinden, işgal sayesinde para kazanmak, emekçilere yakışmaz. Vatanseverliğe sığmaz. İnsanlığa sığmaz.

Irak’a giden araçlarda “uluslararası taşıma yetki belgesine sahip olma şartı” aranmıyor; neden? ABD ve AKP işgale destek olacak bir şoför bulmuşken, yetki belgesi umurlarında mı?

Irak’ta İşgale Hayır Koordinasyonu “Irak’a Gitme!” kampanyası başlatıyor

Irak’ta İşgale Hayır Koordinasyonu, 20 Kasım’da, başta şoförler olmak üzere her meslekten insanlarımıza seslenerek “Irak’a Gitmeyin!” kampanyası başlatıyor.

ABD’nin Irak’a saldırı hazırlıkları başladığından bu yana, halkımızın işgale karşı çıkışının sözcülerinden biri olan Koordinasyon, bugün işbirlikçiliğe halk nezdinde dur demek için, ABD’nin ve AKP’nin hesaplarını bozmak için “Irak’a gitmeyin” kampanyasını başlatıyor.

Binlerce emekçinin şu veya bu nedenle işgale ortak durumuna düşmesi, halkımız için bir utançtır. Bunu önlemek, tüm halkın, halktan yana tüm örgütlerin görevidir.

Tüm emekçiler, halktan yana herkes, Koordinasyon’un çağrısına olumlu cevap vermelidir; bu çağrıya olumlu cevap vermek, tek onurlu davranış olacaktır. Vatanseverliğin gereği budur. Amerikan emperyalizmine şu veya bu biçimde destek verenler, vatansever, demokrat, halktan yana olduğunu ileri süremez.

AKP, Irak’ta İŞGAL ORTAĞI’dır; suçuna tüm Türkiye’yi ortak etmek istiyor! Bunun için emekçilerin işsizliğini, yoksulluğunu kullanıyor. Emekçiler, buna izin vermeyin! Kendinizi kullandırtmayın! Tekelciler, tüccarlar için ne kendi canınızı tehlikeye atın ne Irak’ın işgaline ortak olun. Onurunuz için, aileniz için, halkların kardeşliği için Irak’a gitmeyin!

Sayı 132

27

14 Kasım
2004

Temel Haklar: “Bir lokma ekmek için de olsa... Irak’a gitme!”

Şakirpaşa Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, 5 Kasım’da Adana İnönü Parkı’nda yaptığı eylemle, Hatay Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimi de 4 Kasım’da Ulus Meydanı’ndaki açıklamasıyla, şoförlere Irak’a gitmeyin çağrısı yaptılar.

Her iki yerde de Temel Haklar üyelerinin “Bir lokma ekmek her yerde bulunur” yazılı bir pankart taşıdığı eylemlerde, “Irak’a gitme, işgale ortak olma!” sloganları atılarak, ABD ve AKP lanetlendi.

Şakirpaşa Temel Haklar adına açıklamayı okuyan Sema Peynirci, insan hayatının işbirlikçi AKP’nin umurunda olmadığını, her alanda katliamların sürdüğünü belirterek mevcut durumda “İşgalci işgaline, işbirlikçi işbirliğine devam ederken olan yine halka oluyor” dedi.

Aydos Birleştii, Direndii Bütün Kondulular Birleşecek, Direnecek!

İstanbul'un Küçükarmutlu, Fatih Sultan Mehmet, Baltalımanı ve Reşitpaşa bölgesindeki yıkım planı, en az **60 bin** kişiyi, Maltepe'ye bağlı Gülsuyu, Gülsusu, Başbüyük, Zümrütevler, Fındıklı, Aydınevler ve Girne'ye yönelik yıkım planı ise yaklaşık **100 bin** kişiyi evsiz bırakacak.

Yıkım planı, sadece İstanbul'la da sınırlı değil elbette. Geçen hafta Bursa Yıldırım'da, Antakya Saraykent'te yıkımlar devam etti. Yarın sıranın kime geleceğini, saldırının ne kadar boyutlanarak süreceğini ise, halkın direnişii, halkın örgütlülüğü belirleyecek.

Bursa'da gecekonduları yıkılan yoksullar, jandarmaya, yıkım ekiplerine taşlarla, sopalarla direndiler. Ama güçlü bir direniş ortaya koyamadılar. Çünkü azdılar, çünkü yanlarında başka gecekondulular yoktu. İktidar her yerde bu taktiği izleyecek. Binlerce evi birden yıkmak yerine, 20, 30, 40 evi hedefleyip yıkmayı deneyecek. Eğer tüm halk birleşmezse, bu saldırı durdurulamaz.

Hem tek tek her semtte, hem semtler arasında halkın birliğini ve örgütlülüğünü sağlamalıyız. Böylesine hayati bir sorunda halk birleşmeye hazırdır. Halkın içindeki çelişkiler derin çelişkiler değildir. Aydos direnişii, çok farklı kesimlerden halkın birlikte direnebileceğinin en taze örneği olmuştur.

Geçen hafta yaptığımız Aydos röportajlarından kimisi yayınlanmış kimisi yayınlanma-

mış bazı bölümlere dikkat çekmek istiyoruz burada.

Direniş, "kendiliğinden" örgütlenmez, iradi çalışma şarttır

"Direnişte devrimcilerin insiyatifinin şekillenmesi 4 ay öncesine dayanıyor. Yıkım meselesi daha o zaman gündeme geldiğinde ilk olarak halktan komiteler oluşturuldu. Halkla polis korkularını yenmeleri için sürekli konuşuldu. 1.5 ay boyunca mahallede barikat kuruldu. Bu çalışmalarımızdan olumlu sonuçlar aldık..."

"Örgütlenme noktasında ilk etapta kendiliğindenci bir hareket söz konusuydu. Daha sonra direniş hazırlıkları sırasında, gerek barikatların kuruluşu, gerekse çatışma hazırlıkları sırasında bu durum kırıldı."

"Daha sonra mahalle halkının kendi isteğiyle herhangi bir çatışma, direniş esnasında insiyatif olarak kabul edildik. Saldırı anında bizi geri plana atıp kendileri çatışmak istediler."

Her yıkım saldırısında halkın az ya da çok kendiliğinden bir tepkisi olur. Ancak devrimciler, bu kendiliğinden tepkiyi bekleyen, o zaman insiyatif koyar, önderlik ederiz diye düşünen bir konumda olamazlar.

Bugünden her boyutuyla direnişii örgütlemeliyiz. Komite-ler kurmak, polis korkusuna, burjuvazinin demagojilerine karşı halkı eğitmek, yıkım saldırısının tüm boyutlarını kav-

ratmak, gecekondular semtlerindeki devrimcilerin ihmal edemeyeceği, yarına öbürgüne bırakamayacağı çalışmalardır.

Sağcı solcu, türbanlı türbansız, yaşlı genç, kadın erkek, tüm halkı birleştirmeliyiz

"Barikatlarda gece beş-beş buçukta saldırı olduğu zaman, etrafa baktığımda 5-6 tane bayan görmüştüm türbanlı, yüzleri fularlı... Barikat malzemesi taşıyorlardı."

"Halk toplantısında barikat kararı alındıktan sonra, gençlerle konuşup onlara barikatların nasıl yapılması gerektiğini anlattık. Ve her yerde oluşturulan barikatlarda beklemeye başladık. Daha sonra ise molotof kokteyli yapımına başladık. İlk saldırı olduktan sonra biz saldırıyı geri püskürtünce, halk da barikatların başına gelerek taş, sopa ve molotoflarla beklemeye başladı. Yıkılan barikatların yeniden yapılmasına özellikle mahallede yaşayan türbanlı bayanlar çok yardım etti. Direniş o kadar genişti ki molotof hazırlamak için yardım istediğimiz gençlerden bazıları tinerlerdi. Bunlar ellerindeki tinerleri molotof malzemesi olarak bize getirdiler."

"Burada direniş sırasında biber gazları atıldığında, balkonlardan yere sirkeler yağıyordu, limonlar yağıyordu üstümüze ki hani oğlum alın bunları yüzünüze sarın, bakın bu sirkeler iyi geliyormuş biz haberlerde duyduk. Gelin bakın bu sirkeyi yüzünüze sürün, bunun gibi birçok şeyler. Sokakta bizi evlerine almak isteyenler, birçok insan vardı..."

Aydos'taki tablo çok açıktır. Her kesimden, her yaştan halk direnişin bir biçimiyle içindedir. Birinin solcu, birinin islamcı, hatta bir diğeri MHP'li olması bile, bu tür durumlarda

birlikte direnmenin önünde engel değildir. Tersine, kitlelerin yaşamsal sorunları temelindeki mücadeleleri, düzenin gerçek yüzünü tanıyacağı zeminlerdir. Bu nedenle, yıkıma karşı halk örgütlülüklerini sağlamaya çalışırken, hiçbir ön yargıyla, halkın hiçbir kesimini dışta bırakmamalıyız.

Asıl uyanık olmamız gereken kesimler, bugünkü iktidarla açık işbirliği içinde olanlardır; onlar direnişi nötralize etmek, “AKP sorunu çözecek” beklentisi yaymak için ellerinden geleni yapacaklardır. Onlar teşhir edilerek etkisizleştirilmelidir.

Halkın iradesini ortaya çıkarmak, yaratıcılığını harekete geçirmek esastır! Direniş öncesi önderliğin anlamı da bunu sağlamaktır.

“Barikat için malzeme temin etmemiz gerekiyordu. Bunun için halka çağrılar yapıldı. Halk da lastikler, çöp tene-keleri, elektirik direkleri vs. ne bulursa getirdi ve birlikte bari-katları kurduk.”

“Sabah, belki ilk defa belki Ramazan davulcuları yürüyüş için çağrı yaptılar, yürüyüş için mani okudular. Böyle ilginç olaylar da yaşandı.”

Tinerci de, Ramazan davulcusu da direnişin bir parçası haline gelebiliyor. Tinercinin kendini uyuşturmak için kullandığı tiner de, ibadet araçları da bir anda direnişin araçları haline dönüşebiliyor.

Halkı örgütlemek, sadece biçimsel halk komiteleri oluşturmak değildir. Bunlar gerçekten de “taban örgütlülükleri” esprisine uygun olmalıdır. O komitelerde halkın söz, karar hakkı olmalı, onun iradesi belirlenmelidir. Halk direnişi kendi kararı olarak gördüğünde, onun tüm yaratıcılığı, dinamizmi harekete geçecek, direnişi sahiplecektir.

Gecekondular Direnişte Kararlı

Yıkımların hedefi olan gecekondular halkı düzenledikleri eylemlerle direneceklerini ilan etmeye devam ediyorlar. Panzerlere direnen Aydoslular, kentin merkezine binlerle yürüyen Armutlu halkından sonra, Maltepe ilçesinde 7 mahallede 100 bin insanı evsiz bırakacak olan “Nazım İmar Planı”nın hedefinde olan gecekondulardan halk, 8 Kasım’da Büyükşehir Belediyesi önündeydi.

Gülensu, Gülsuyu, Başbüyük, Zümrütevler, Girne ve Aydınlikevler Mahalleleri’nin eyleminde direnişçi Aydoslular da pankartlarıyla yer aldılar. Bu kavga tüm gecekonduların kavgasıydı. Ve gecekonduların direnişi denildiğinde devrimciler mutlaka orada, halkın içindeydiler. Gecekondulardan gelen HÖC’lüler de eylemde yerlerini aldılar.

Planın, “nazım” değil talan planı olduğunu belirten halk, toplanan 10 bin imzayı belediyeye teslim etti. “Evlerimizi Yıkırmayacağız, Yıkıma Karşı Direneceğiz / Yıkıma Karşı Halk Platformu” pankartının açıldığı eylemde, taşınan dövizlerde AKP iktidarına yoksulların öfkesi vardı. İmzaların verilmesi sırasında dışarda bekleyen 500 kişi, “AKP Elini Yuvamızdan Çek, Kurtuluş Yok Tek Başına, Gecekondular Faşizme Mezar Olacak, Direne Direne Kazanacağız, Yıkıma Karşı Direneceğiz” sloganları attı.

Yapılan basın açıklamasında iktidarın gecekonduları yıkıp zenginelere rant yaratmak istediği dile getirilirken, hedefin giderek bütün gecekondular olacağının altı çizildi.

Görüşmeye giden heyet, dönüşte yaptığı açıklamada, “yıkım olmayacağını söylendiğini” duyurdu. Halkı bölüp parçalamak, direnme kararlılığını zayıflatmak için çok söylendi bu yalanlar. Eyleme Gülsuyu’ndan katılan yaşlı bir kadının haykırdığı gibi; “Dişimiz, tırnağımızla yaptık bu evleri, yıktırır mıyız? Yiyecek ekmediğimiz bile yok ama sesimiz var. Direnecek, evimi yıktırmayacağım”. Bu ses tüm gecekondular halkınıdır.

Bir başka eylem de 7 Kasım günü Gülsuyu-Gülensu’da yapıldı. Gülensu Parkı’ndan yürüyüşe geçen halk Pir Sultan Abdal Kültür Derneği önüne gelerek burada bir basın açıklaması yaptı. HÖC ve Partizan okurları imzasıyla yapılan açıklamada, “zaferin direnen gecekondular halkının olacağı” vurgulandı.

Küçükarmutlu Yıkım Planı Yasadışı

Şehir Plancıları Odası İstanbul Şube Sekreteri Ali Rıza Nurhan, yaptığı açıklamada, mevcut yasalara göre, Küçükarmutlu’daki söz konusu bölgeye ancak konut yapılabileceğini belirtti.

Nurhan, İTÜ Teknokent Planı’nın 2960 sayılı Boğaziçi Yasası’na açık bir şekilde aykırı olduğunu, SİT alanında bulunan Boğaziçi’nin, tarihi ve doğal dokusu nedeniyle kesinlikle sanayi bölgesi yapılamayacağını belirttiği açıklamasında, kendilerinin de bir komisyon oluşturarak hazırladıkları Küçükarmutlu yıkım planına itiraz raporunu, İstanbul Büyükşehir Belediyesi’ne ilettiklerini vurguladı.

'Devlet Sırrı'na Sığınmaya Devam

AKP iktidarı bu kanlı tarihe ihtiyaç duyulduğunda yeni sayfalar ekleme, kontrgerilla faaliyetlerini sürdürme kararlılığını "devlet sırrı" maskesini sahiplenerek de göstermiş oldu.

Geçen haftaki Ekmek ve Adalet'te, İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu'nun, TBMM'deki bir soru üzerine, Çatlı, Çakıcı, Oral Çelik ve Haluk Kırcı'nın MİT tarafından kullanılmasını "devlet sırrı" olarak nitelendirdiğini belirtmiştik.

İktidarın CMUK'taki düzenlemelerinden birini de "devlet sırrı"nın bundan sonra mahkemelerde geçerli olmayacağı, istedikleri belgelerin verilmesinin zorunlu olacağı şeklindeydi.

MİT, polis, Genelkurmay'ın itirazı ile bu madde tasarıdan çıkarıldı. "Demokrasıcılık oyununda o kadar da ileri gitmeyin" dedi oligarşinin katliamcı güçleri.

Devletin istihbarat ve silahlı güçleri, yani Susurluk katliamlarının, kayıplarının, işkence ve infazlarının altında imzası olanlar, "biz bu işleri sürdüreceğiz, 'devlet sırrı' kalkanına her zaman ihtiyacımız var." diyor açıkçası. Faşizmle yönetilen ülkemizin doğal gerçeğidir bu. Devletin yasadışı işlerinin, işkence, infaz, kaybetme politikalarının deşifre edildiği yerde, halka karşı savaşını sürdürmesi zorlaşır. Kimse, ne AKP iktidarının ne de AB'nin bu konuda ısrarcı olacağını düşünmesin. NATO'ya bağlı kontrgerilla örgütlenmelerinin anavatanı Avrupa'dır, AKP ise

bugün Susurluk politikalarını sürdürüyor. Sömürü sisteminin bekaası için gerektiğinde her türlü yola başvurup, 'devlet sırrı' diye halktan gizlemekte hepsi hemfikirdir. Bu yüzden AB'nin Susurluk üzerine tek bir eleştirisi olmamıştır.

Devletin 'Sır'ları!

Mahkemelere yansıyan çeşitli katliam, infaz davalarında 'devlet sırrı' kalkanına sıkça başvurulduğunu belirtmiştik. Bunlardan birkaçını hatırlayalım.

1978'de hazırladığı kontrgerillayı deşifre eden raporu nedeniyle katledilen Ankara Cumhuriyet Savcısı Yardımcısı **Doğan Öz davası** bunlardan biridir. Öz'ün katledilmesinden yargılanan faşist İbrahim Çiftçi'nin avukatının mahkeme, "Müvekkilimin Milli Savunma'da dosyası var" sözleri, kontrgerilla merkezinin de adresini gösteriyordu. Ama hep 'devlet sırrı' olarak kaldı. Ve Doğan Öz'ün eşi, Cumhuriyet Gazetesi'ne verdiği demeçte, "Eşlerimizin, evlatlarımızın öldürülmesiyle korunmak istenen sır neydi?" diyerek bu duruma isyan ediyordu.

16 Mart 1978 katliamı da devlet sırlarından biriydi. Kontrgerilla tarafından örgütlenen bir katliam olduğu konusunda kimsenin kuşkuğu olmadığı katliamın davasının önce üzeri örtüldü. Hukukçuların girişimiyle 1997'de dava yeniden görülmeye başlandı. Bu kez Emniyet Genel Müdürlüğü mahkemenin sorduğu soruları çarpıtırken, MİT'ten istenen belge ve bilgiler "devlet sırrı" gerekçesiyle mahkemeye iletilmedi.

Susurlukla ilgili oluşturulan TBMM Komisyonu'nun karşısına da sürekli olarak bu kavram çıktı; devlet sırrı!

Başbakanlık Susurluk Raporu'nun en kilit önemdeki bölümleri bizzat dönemin iktidarı tarafından "devlet sırrı" gerekçesiyle kamuoyuna açıklanmazken, TBMM Komisyonu, bilgisine başvurmak için çağırdığı generallerden hep aynı cevabı aldı. Teoman Koman başta olmak üzere katliamcı generaller "devlet sırrı" gerekçesiyle TBMM Komisyonu'na ifade vermediler.

O sırlarda neler olduğu ise, sır değildi; Susurluk'ta bir kısmı ortaya çıkan binlerce operasyon, katliamlar, işkenceler, kaybetmeler, devletin zirvesinde alınan kararlardı...

AKP iktidarı bu kanlı tarihe ihtiyaç duyulduğunda yeni sayfalar ekleme, kontrgerilla faaliyetlerini sürdürme kararlılığını "devlet sırrı" maskesini sahiplenerek de göstermiş oldu.

Sayı 132

30

14 Kasım
2004

Oligarşi halka karşı işlediği suçları 'devlet sırrı' diye gizlemeye çalıştı, devrimciler gerçeğin sesi oldu. Devrimcilerin on yıllardır halka açıkladığı bu gerçekler Susurluk'ta günyüzüne çıktı

Dersim Temel Haklar: Baskılar, Komplolar Bizi Yıldırıramaz

Dersim ve Elazığ Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği üzerindeki baskılar aralıksız sürüyor. 28 Ekim günü üyeleri tutuklanan her iki derneğin başkanı da 3 Kasım günü tutuklandılar. Bir ifade için savcılığa giden Dersim Temel Haklar Başkanı Murat Kaymaz alıkonulup jandarmaya

teslim edildi. Aynı gün Elazığ Temel Haklar Başkanı Mehmet Dolas da polis tarafından gözaltına alınıp Tunceli Jandarması'na teslim edildi. Her ikisi de 'üzerinize ifade var' denilerek, 'dağa adam çıkarmak' iddialarıyla aynı gün tutuklanarak Tunceli Hapishanesi'ne konuldular.

Dersim Temel Haklar, bu iddiaların gerçek dışı olduğunu, dernek başkanlarının demokratik mücadele içinde defalarca gözaltına alınıp tehdit edildikleri ancak gerçeği ve doğruyu savunmaktan vazgeçemediklerini belirtti. Demokratik Haklar Platformu'nun da destek verdiği bir protesto eylemi gerçekleştiren Dersim Temel Haklar, "Adalet İstiyoruz! Komplolar Baskılar Bizi Yıldırıramaz" pankartı açtı. 4 Kasım günü Yeraltı Çarşısı'nda yapılan eylemde, "yalanlarla, komplolarla, sahte belgelerle insanları tutuklattırmak devletin, polisin işidir. Bizler her koşulda doğruyu, haklıyı, halktan yana olanı savunmaya devam edeceğiz" denildi.

Murat Kaymaz ve Mehmet Dolas, avukatlarının itirazı üzerine 5 Kasım günü serbest bırakıldılar.

Genelkurmay Emretti, Savcı Dava Açtı

Kara Kuvvetleri Komutanı Yaşar Büyükanıt'ın Cumhuriyet Resepsiyonu'nda "Öcalan'ın avukatları aracılığıyla örgütü yönettiği" şeklindeki ifadelerinin hemen ertesinde İstanbul Cumhuriyet Savcılığı, Öcalan'ın avukatlarından Doğan Erbaş, Aysel Tuğluk, Okan Yıldız, Bekir Kaya, Devrim Barış Baran ve Ayşe Batumlu hakkında dava açtı.

Savcı Nazmi Okumuş, avukatları 'kuryelikle' suçlayan iddianamesini de hemen hazırlamıştı. Öcalan'ın avukatları resmen ve dünyanın gözleri önünde Genelkurmay tarafından verilen emirle "örgüt üyeliği, sözcülüğü, savunuculuğu yapmak"tan, 10 yıldan az olmamak üzere ağır hapis cezası istemiyle yargılanacak.

Türkiye'yi kim yönetiyor, böyle bir ülkede hukuktan, adaletten, "bağımsız yargı"dan ne anlamak gerekir; işte size somut bir örnek. Bir de basın önünde açıkça yapılmayan konuşmalarla ya da yazılı talimatlarla Genelkurmay'ın muhalif güçlere karşı açtığı davaları düşünün! Yargıç cüppeleri esas olarak generallerin üzerindedir.

Mersin'de Baskılar

✓ Mersin polisinin okurlarımıza ve dergimize yönelik baskıları sürüyor.

Okurumuz Bülent Cebe, oturduğu Demirtaş Mahallesi'nde yolda "kimlik kontrolü" bahanesiyle durduruldu. Polisin hakaretlerine, "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" sloganları ile cevap veren okurumuz tekme tokat gözaltına alındı. Bir süre karakolda tutularak tehdit edilen Cebe'nin, gözlüğü kırıldı ve elbiseleri parçalandı.

Bir süre önce gözaltına alınıp serbest bırakılan muhabirimiz Mehmet Taş, savcının itirazıyla 3 Kasım günü sabaha karşı evi basılıp gözaltına alındı ve tutuklandı.

Mazlum-Der İhlaller Raporu

✓ Mazlum-Der Genel Başkanı Ayhan Bilgen, Ekim ayı hak ihlallerini açıkladı. İhlallerden çeşitli örneklerin yer aldığı açıklamada, F tiplerindeki ihlaller, Anadolu'nun Sesi Radyosu'na verilen RTÜK cezası ve sahte belge davası da yer aldı. "Terörle mücadele adına korucu terörüne göz yumulması Ekim ayında da 3 kişinin hayatını kaybetmesine sebep olmuştur" ifadelerinin de yer aldığı açıklamada, bir diskette isimleri geçtiği için tutuklanan 42 kişiden 16'sının ancak 7 ay sonra hakim karşısına çıkarılabildiğine dikkat çekildi.

İşkence Gördü, Hakkında Dava Açıldı

✓ Tunceli'de geçen yıl, sivil giyimli JİTEM'ciler tarafından kaçırılıp, Nazimiye İlçe Jandarma Karakolu'nda işkence gören, tehdit edilen ve "kim seni 6 Kasım'a götürdü", "bu kişileri tanıyor musun" gibi sorgulamalara maruz kalan Özcan DUTAGACI, savcılığa suç duyurusunda bulunmuştu. Suç duyurusunda yaşadıklarını anlatan Dutağacı'nın başvurusu, savcılık tarafından "yeterli delil olmadığı" gerekçesiyle reddedildi. Ancak yargının işkencecileri sahiplenmesi bununla sınırlı kalmadı. Savcı 22 Ekim'de jandarmaya iftira atmaktan Dutağacı hakkında soruşturma açtı.

Söylenen şu; bu ülkede hiç kimse katillerden, işkencecilerden şikayetçi olamaz, olursa başına gelmedik kalmaz!

bağımsız yargı
komedi ve
hukuk gerçeği

Topraklarımızdan Toplu Mezarlar, Başları Kesilmiş Cesetler Fıskırıyor

Oligarşi, Doğu ve Güneydoğu'da işlediği katliam, işkence, infaz, kaybetme, köy boşaltıp yakma, köylülere dışkı yedirme ve daha sayılamayacak suçlarını "bir dönemin ürünüydü, geçti" diyerek unutturmak, üzerini küllemek, halkı adaletsiz bırakmak istiyor. AİHM de "ver parayı kurtul" adaletsizliği ile bu oyunun parçası olmaya devam ediyor.

Ancak topraklarımız öyle acılı, adalete öyle susamış ki, başları kesilmiş gerilla cesetle-

rini, bir sabah vakti köyünden alınıp bir daha geri dönmeyen köylülerimizin kemiklerini yeryüzüne fırlatıyor. Kimyasal silahlarla insanları ve ormanları yakılan toprak 'adalet' diye haykırıyor, katilleri gösteriyor. Diyarbakır ve Bitlis'te ortaya çıkarılan iki toplu mezar da, unutturulmak istenen katliamları yeniden hatırlattı.

Tatvan'da Başları Kesik 25 Gerilla Cesedi

Bitlis'in Tatvan ilçesi Kender Dağı'nda, PKK gerillalarına ait olduğu düşünülen ve bir süre önce ortaya çıkan toplu mezardaki 25 cesedin başlarının kesik olduğu anlaşıldı.

Cesetlerden birinin kardeşi Sabri Arvas'a ait olduğunu belirten Nazime Arvas'ın Bitlis Cumhuriyet Savcılığı'na başvurusu sonrasında DNA tespiti için mezarın açılmasıyla bu gerçek anlaşıldı. Avukat Zeki Yüksel, savcının kendilerine cesetlerin kafatası kemiğinin bulunmadığını söylediğini aktardı ve "demek ki öldürüldükten sonra kafaları kesilmiş. O dönemde iddia edilen 'Kelle başına para' olayını da doğrulamaktadır." dedi.

Tatvan halkı, dönemin Tatvan 6. Zırhlı Tugay Komutanı Tuğgeneral Korkmaz Tağma'ya bu nedenle "Kelleci komutan" adını vermişti ve basına da gerilla kafasını kesip poz veren özel timcilerin resimleri bir çok kez yansımıştı.

Kulp'ta Da Toplu Mezar

Oligarşinin vahşetinin bir başka kanıtı da, boşaltılan binlerce köyden birisi olan Diyar-

Alacaköylüler 11 yıl önce askerlerce götürülen ve bir daha haber alamadıkları yakınlarını elbiselerinden teşhis etti

bakır'ın Kulp ilçesine bağlı Alacaköy'de ortaya çıktı.

Kepre Mezrası'nda ortaya çıkan toplu mezarda 11 kişiye ait kemikler bulundu. Cesetlerin, 11 Ekim 1993 tarihinde Alacaköy'e baskın düzenleyen Kulp Jandarma Komutanlığı'na bağlı askerlerce gözaltına alınıp kendilerinden bir daha haber alınamayan; Mehmet Şah Atala, Nusrettin Yerlikaya, Turan Demir, Behçet Tutuş, Bahri Şimşek, Şerif ve Hasan Avar, M. Salih Akdeniz, Celil Aydoğdu, Ümit Taş ve Abdi Yamuk adlı 11 köylüye ait olduğu belirtiliyor. 4 Kasım günü bir heyetle bölgeye giden köylüler, yakınlarını elbiselerinden teşhis ettiler.

2001 yılına kadar yasaklı bölge ilan edilen köy, bu katliamın ardından boşaltılmış ve oligarşi AİHM'de bu dava nedeniyle köylülere para ödemeye mahkum olmuştu. Şimdi köylüler DNA testi sonuçlarını bekliyorlar.

Katliamların en yoğun yaşandığı günler "geçmiş" değildir. "Barış" adına, bu vahşetin, bu katliamların unutturulmasına kimse hizmet etmemelidir. Baskının, zulmün, cesetlere işkencenin bugün hala sürüyor olması bir yana, katliamcılar halka hesap vermedikçe hiçbir suç unutulamaz.

İşkenceciler Yine Beraat Ettirildi

27 Şubat 2002 tarihinde Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi tarafından gözaltına alınan Remziye Daşlık'a işkence yapan polisler beraat etti. Polisler İsmail İçen ile Mustafa Yücel hakkında "gözaltında zanlıya işkence, kötü muamele ve onur kırıcı davranışta bulunma" suçundan açılan dava, Diyarbakır 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. Mahkeme, işkence nedeniyle travma geçirdiği, vücudunda çeşitli rahatsızlıklar olduğu raporlarda belirtilen Daşlık'ın, bu rahatsızlıklarının işkenceden kaynaklı olmadığına hükmetti. Mahkemeye göre, psikolojik travmanın kaynağı "Daşlık'ın gösteri ve yürüyüşlere katılması!"

"İşkenceye sıfır tolerans", yasalar, gerçeği değiştirmiyor. İşkence devletin bütün kademelerinde sahiplenilmeye devam ediyor. Oligarşi, bir yandan yalanlar üzerine kurulu oyun oynarken, öte yandan işkenceler sürüyor, işkenceciler aklanıyor. "Sorun pratikte uygulama sorunu" diyerek halkı aldatanlar da, bu oyuna ortak olmaktadırlar.

Amasya Polisi Dizginlerinden Boşaldı!

İşkence, yalancı tanık, 'dağa kaldırıp tecavüz etme' tehdidi, savunma avukatına gözdağı, evinin önünde bomba patlatma...

Gün geçmiyor ki, Amasya polisinin Gençlik Derneği yönetici ve üyelerine yönelik yasadışı baskılarına, terörüne dair bir haber ulaşmasın elimize. Şu açık ki, Amasya'da hiçbir yasanın geçerliliği yok, polis istediği gibi hareket ediyor, tehditler, gözaltılar, işkenceler pervasızca sürüyor. Son örnek 7 Kasım günü yaşandı.

İşkence Sokakta Başladı Gözaltında Sürdü

Amasya Gençlik Derneği Başkanı Senem Koca, Amasya Terörle Mücadele Şubesi (TMS) tarafından, 7 Kasım günü, sokak ortasında tekme tokat dövülerek gözaltına alındı. Gözaltında işkence gören Koca, 9 Kasım günü dernek binasında yaptığı açıklama ile, gördüğü işkenceleri ve polisin yasadışılıklarını anlattı. İşkence ile gözaltına alındığını belirten Senem Koca, Saat 23:00 sıralarında evine giderken Eğitim Kavşağı'nda tanımadığı birinin saldırısına uğradığını söyledi ve anlatımını şöyle sürdürdü:

"Ne olduğunu anlamadan sapık sandığım polisten tekme tokat dayak yedim. Sayıları artan polisler saçımdan sürükleyerek polis arabasına götürdüler. Direnmem üzerine yere atıp kafamı kaldırıma vurup ellerimi kelepçelediler. Araca bindirilirken 'İnsanlık onuru işkenceyi yenecek' sloganı attım. Polisler aynı tutumlarını karakola götürülürken ve gözaltı süresince küfür, dayak, taciz, psikolojik işkence ve ıslatmak suretiyle devam ettirdiler."

Koca, ertesi gün savcılığa

çıkartıldığında, büyük suçunun, yasal bir el ilanını, "Tecrite karşı büyük direniş beşinci yılnda hücreleri yıkalım!" yazılı el ilanları dağıtmak olduğunu öğrendi. Sansür polis zoruyla sürdürülmek isteniyordu.

Tecavüz Tehdidi

İşkence ve tehdit sadece Senem Koca ile sınırlı kalmadı. Ailesi ve çevresindeki insanlar da bundan nasibini aldı. Emniyete kızını sormak için giden annesine polislerin cevabı; "Kızını yalnız bulduğumuz anda bir dakika içinde dağa kaldırıp tecavüz ederiz. Hiçbir şey ispat edemezsiniz" şeklinde oldu. Yine adliyede savunmasını üstlenen baro avukatına, "bu suçluyu neden hep sen koruyorsun?" denilerek gözdağı verildi.

İşkenceciliği Belgelenen Polisten Yalancı Tanık

Polisin sahte belgeler düzenlemekte usta olduğunu hatırlatan Koca, Amasya polisinin de, iki yalancı tanık bularak örgüt sloganı attığı ve yerlere kendini atarak vücuduna zarar verdiği yönünde ifade aldığını belirtti.

Neden ihtiyaç duymuştu böyle bir tanığa? Çünkü Senem Koca'nın işkence gördüğü, aldığı "Beş günlük iş göremez raporu" ile de belgelenmiş ve işkenceciler hakkında suç duyurusunda bulunmuştu.

Polisin sıkça başvurduğu bir oyundur bu; işkence yapar, sonra da "bize saldırdılar" diyerek suç duyurusunda bulunur. Tek başına bir bayan için böyle bir senaryonun komik-

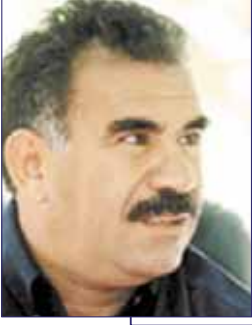
ten de öte olacağını düşünmüş olacak ki, bu kez de "kendini yerlere atıp yaraladı" diyecek yalancı tanıkla aynı oyunu sürdürüyor.

Komplocu Polisin Son Marifeti, Evinin Önünde Bomba Patlatmak Oldu

Senem Koca'yı sindirmek, suç duyurusunda vazgeçirmek için komplocu polis aynı gün harekete geçti. Bu kez oyun, serbest bırakıldıktan birkaç saat sonra Senem Koca'nın evinin önünde, "şüpheli paket var" denilerek bomba patlatmak ve silah sıkmak oldu.

Farklı beklentileri olanlara soruyoruz; bu polis hukuktan, yasadan anlar mı, eğitilebilir mi? "Sorun uygulamada"ymış! Acaba Amasya polisi AKP iktidarından bağımsız mı hareket ediyor? Polis bu pervasızlığı AKP iktidarından alıyor. Ülkenin meydanlarında estirilen gaz bombalı, coplu polis terörünün emri nasıl bizzat iktidar tarafından veriliyorsa, Amasya polisi de iktidardan emir alıyor. Hepsinin amacı, özelde gençliği, genelde tüm muhalif güçleri, hak ve özgürlükler mücadelesini sindirmek. Ancak AKP iktidarının polisine en net cevabı, yine Senem Koca ve Gençlik Derneklileri veriyorlar;

"İşkenceyle baskıyla komployla bizleri yıldırmaya çalışıyorlar; ancak bizler her şeye rağmen haklar ve özgürlükler mücadelesi vermeye devam edeceğiz."

Kürt Milliyetçi Önderliğin İdeolojik Savruluşu

Bölüm 2

Abdullah Öcalan'ın görüşlerinin ele alındığı yazı dizimizin birinci bölümünün son altbaşlığı **“Öcalan'ın çağ tesbiti”** idi. Yazı dizimize bu başlıkta kaldığımız yerden devam ediyoruz. Ancak dizinin devamına geçmeden bir noktaya daha dikkat çekmek istiyoruz.

Birinci bölümde “Öcalan'ın teorilerinin neden hayat bulamadığı” açıklanıyordu. Öcalan'ın ve Kürt milliyetçiliğinin teori ve politikalarında o kadar büyük bir kaos ve karmaşa var ki, hayat bulması mümkün değil. Kürt milliyetçi kurum ve kişiler tarafından geçen hafta yapılan dört açıklama, bu kaosu çok iyi yansıtıyordu. Öcalan geçen haftaki son açıklamasında yine **“savaş kapıda”** dedi. Kongra-Gel, ABD'nin Irak'a müdahalesinin Kürtler için **“avantaj”** olduğunu açıkladı. Leyla Zanalı, kontrgerilla şefi Mehmet Açar'la randevu istedi, DEHAP, AB sürecini izlemek, desteklemek için komisyon kurdu.

ABD ve AB'ye destek verilirken, düzen güçleriyle yakınlaşılırken, 'kapıdaki savaş' neye kime karşı? ABD, AB, 'Kürtleri tam teslimiyete zorluyor' derken, hala ABD'ye, AB'ye bu destek niye? Tam bir tutarsızlık değil mi!

Tutarsızlıklar her geçen gün çoğalıyor, derinleşiyor ve bu yazı dizisinde yazılanları doğruluyor. Diziye kaldığımız yerden devam ediyoruz.

Kapitalizmi övgüler içinde onaylayan Öcalan, “Kürt sorunu”nun çözümünü de kapitalizm içinde görüyor tabii. Kapitalizm içinde dil serbestliği; işte AB'ye uyumla yapılan (henüz yetersiz de olsa) budur. Avrupa kapitalizm içinde olabileceği yaptırıyor ve ondan sonra diyor ki; daha fazlasını istersen teröristsin! Tam zaferini ilan etmiş burjuva demokrasisinin kabul etmediği silahlı mücadele gibi yöntemlere başvurursan teröristtin! Öcalan'ın gerçekte PKK'ya, KADEK'e terör örgütü denilmesine bir itirazının olmaması gerekir. Çünkü övgüler yağdırdığı, zaten kendisi yeterince **“özgürleştirici”** olan burjuva demokrasisinde halkların silahlı mücadelesi ne yer yok!

Öcalan'ın “zafer burjuva demokrasisininindir” diyerek onayladığı, emperyalizmden başkası değildir. Her teorisinin karşılığı olan politikalar vardır. Öcalan'ın İmralı'da yaptığı “zafer burjuva demokrasisininindir” şeklindeki çağ tesbiti, doğal olarak emperyalizmin belirleyici güçleri ABD ve AB önünde de tam teslimiyet politikalarını getirmiştir:

“Geçen on yıl bu anlamda bir değişim süreciydi. Bunu yürüten, buna hakim olan ABD, buna ‘Yeni Dünya Düzeni’ dedi ve dünya ölçüsünde geline nokta, bu konuda da önemli bir düzey tutturuldu. Bunu görmek, anlamak ve kabul etmemiz gerekiyor.” (Serxwebun, Ağustos 1999, Sayı: 212)

Kongra-Gel'i, ateşkesi son verme kararıyla “AB'ye uyumu tehlikeyi soktuğu” gerekçesiyle suçlayanlara Kongra-Gel yöneticisi Murat Karayılan cevap veriyor:

“Türkiye'yi 1999 yılından AB'ye aday olduğu bugüne kadar destekliyoruz ve stratejimiz değişmemiştir. AB üyeliğine karşı değiliz ve bunun demokratik açılımlar sağlayacağı inancındayız.” (29 Haziran 2004, Ülkede Özgür Gündem)

ABD'ye bir itiraz yok. AB'nin tam sömürgesi olmak canı gönülden isteniyor.

Çünkü “çağımız emperyalizm çağı”.

Bu çağda devrimler yok!

Murat Karayılan, yukarıdaki sözlerini şöyle sürdürüyor: *“Türkiye inkarcı, statükocu, şiddet anlayışından medet uman tutumu değiştirmelidir. Yeryüzünde bütün gerilla hareketleriyle ilgili devletler sorunlarını çözdüler. Eskide ısrar var ve bu olduğu müddetçe sorunlar tekrar ediyor.”*

Karayılan, “çağımız emperyalizm ve devrimler çağıdır” tesbitini boşa çıkarmak, artık emperyalizmin istemediği hiçbir politik gücün kalmadığını kanıtlamak için gerçekleri de pervasızca çarpıtıyor. *“Yeryüzünde bütün gerilla hareketleriyle ilgili devletler sorunlarını çözdüler”* demek çarpıtmadır. Bir kere kimi ülkelerde gerilla sorununu **“çözen”** devletler değildir. Bu çözümler, El Salvador, Guatemala örneklerinde olduğu gibi gerillanın **“çözülmesi”** sonucu ortaya çıkmıştır. PKK da ideolojik, politik anlamda çözülmüş, ancak ülkemizin orijinalitesi içinde oligarşi henüz bu çözülmeyi yeterli bulmamaktadır.

Karayılan'ın sözlerinden sanki artık yeryüzünde PKK dışında gerilla kalmamış anlamı çıkıyor. Kolombiya'da, Nepal'da sosyalizm hedefiyle, halkın iktidarı hedefiyle çarpışanlar gerilla değil mi? Hindistan'da, Peru'da, Türkiye'de dağlarda, şehirlerde düşmana darbeler vuran,

Çağ tahlili, emperyalizm tahlili, bulunulan ülkenin sosyo-ekonomik yapısının tahlili, herhangi bir siyasi hareketin politikalarının temelini oluşturur.

Bu üç konuda yanlış tahliller yapanların bunun üzerine doğru politikalar inşa etmesi mümkün değildir. Abdullah Öcalan, üç noktada da yanılığ içindedir...

şehit düşen gerillalar gerilla değil mi? İşgal altındaki Afganistan ve Irak'taki gerillalar, gerilla değil mi?

Günümüz dünyasına ve emperyalizme ilişkin çarpık tesbitlerini haklı çıkarmak için, halkların varolan direnişlerini yok sayan bir mantıktır bu. Ve emperyalistler kadar bile bilimsel, gerçekçi değildir. Bütün gerilla hareketleriyle ilgili sorunlar çözülmüş de, emperyalizmin yayınladığı "terör listeleri" neyi ifade ediyor?

Öcalan'ın çağ tesbitine bağlı olarak geliştirdiği politikaların içinde "zorun zamanını doldurduğu", **devrim**'lerin gündemden kalktığı, artık gelişmenin "**evrimci**" bir yol izleyeceği tesbitleri de vardır. Dünya gerçeği bu tesbitlerle çelişiyorsa, gerçeği yok sayarsınız, olur biter.

Öcalan'ın iktidarsızlık teorisi...

Evet, Öcalan da zaten, burjuva demokrasisinin ölçüleri içinde düşünmekte ve halkların "zor"a, silaha başvurmasını mahkum etmektedir. Bununla da kalmayıp, halkların bu "mükemmel" burjuva demokrasisini bozmamak için burjuvazinin iktidarına zinhar dokunmaması gerektiğini söylemektedir:

"Daha önce de söyledim. Bende devlet anlayışı klasik sosyalizmdaki gibi değildir. Devlet ezilenlerin ve işçilerin ellerinde burjuvaziye karşı kullanılması gereken bir araç olarak görülüyordu. Bence bu reel sosyalizmi başarısız yapan sebeplerden en önemlisidir. Bana göre işçilerin, ezilenlerin amacı devleti ele geçirmek olmalıdır. Bunun yerine herkes bulunduğu yeri demokratik bir yapıya kavuşturmalı. Ezilenlerin devlet olma gibi bir sorunları olmamalıdır. Üçüncü alan ile sivil toplum kuruluşlarının aracılığıyla mücadeleler yürütülmeli." (Abdullah Öcalan, 16 Kasım 2002, Özgür Politika)

Avrupa emperyalizmi pekala bu sözleri çerçeveler, tüm muhalif kuruluşların binalarına asabilir. Bu satırlar, Öcalan'ın yüzlerce, binlerce

sayfalık teorilerinin '**politik özü**'nü ortaya koyuyor. Bu öz, Avrupa burjuvazisinin teorisini yaptığı ve dayattığı muhalefet anlayışının ta kendisidir.

Öcalan çok net söylüyor; **işçilerin, ezilenlerin amacı devleti ele geçirmek olmamalı**. Yani, iktidar şu anki sahiplerinde, yani burjuvazide kalmalı.

Peki ne yapmalı ezilenler? Onun da cevabı şöyle Öcalan'da: *"Herkes bulunduğu yeri demokratik bir yapıya kavuşturmalı. Üçüncü alan ile sivil toplum kuruluşlarının aracılığıyla mücadeleler yürütülmeli."*

Burada herhangi bir yoruma gerek yok. Herhangi bir dolaylı, örtük ima yok. *Yerel demokrasiler geliştirilsin, mücadele sivil toplum kuruluşları aracılığıyla yapılsın...* Bunu burjuvazi söylüyor, Öcalan sadece tekrarlıyor.

Öcalan, burjuva demokrasisinin tam zaferini ilan ettiğini, Türkiye'nin de zaten esas olarak demokratik olduğunu düşündüğü için, Kürt halkına da diyor ki, *"bulunduğunuz yeri demokratik yapıya kavuşturun..."* Bulunduğu yeri demokratikleştirmeye çalışan işçiler atılıyor, yüksek öğrenim gençliği işkencelerden geçirilip tutuklanıyor, gecekondularda dernekler basılıyor, haklar ve özgürlükler mücadelesi verenler her türlü hukuksuzlukla tasfiye ediliyor... Öcalan'ın tarif ettiği mücadelenin Avrupa'da bile ne kadar mümkün olabileceği tartışılır, ama Türkiye gerçeğine hiç mi hiç uymadığı kesindir. (Ki bu durum aynı zamanda yukarıda ele aldığımız "Öcalan'ın teorileri neden hayat bulmuyor" sorusunun da cevabıydı.)

Öcalan'ın teorisi, emperyalizmin egemen, burjuvazinin iktidar olduğu bir düzende yaşamayı kabul etmenin teorisidir. İdeolojik tercihini sosyalizmden değil, kapitalizmden, halk iktidarından değil, burjuva iktidarından yana yapmıştır. Bunun dışında özgürlük vb. üzerine söyledikleri sadece bu çıplak gerçeği süslemeye, biraz perdelemeye yöneliktir.

Marks "sosyalizmi gerçekleştirmek için proletaryanın mutlaka iktidarı ele geçirmek zorunda" olduğunu söyler. Öcalan sosyalizmden vazgeçtiği için iktidar sorunu da kalmamıştır. Şimdi bulunduğu yerden, tüm devrimcileri iktidar savaşından, hedefinden vazgeçmeye çağırılmaktadır.

Kongra-Gel içinde çıkan son sorunları değerlendirenken yaptığı çağrı şöyleydi:

"Ben bu olayları ilk duyduğumda 'siz iktidarcılık oyunculuğu yapıyorsunuz' dedim. Ben iktidarı çözdüm. Lenin bile iktidarı çözememişti.

Son savunmalarında var. **Ben iktidarı ele geçirmek değil, iktidarı söndürmek istiyorum. İktidarcılık yerine, demokratik çizgi diyorum.** ... Burada önemli olan **iktidarı ele geçirmek değil, halkı yetkinleştirmektir.**

... Bir yerde okumuştum bir polis müdürü Dev-Solcu'ya diyor ki 'sizin bütün derdiniz bizi devirip yerimize geçmekti'. İyi çözmüş. Bizdeki klasik sol iktidarı hedefliyor. Klasik solun çizgisi bu. ... Devlet, zulüm, eşitsizlik, despotizm, baskı hep iktidar olgusuna bağlı olarak gelişiyor. Boockhin'in bile iktidar konusunda kafası karışık. Benim son on-onbeş yıllık ideolojik krizim buydu; **ben iktidar olgusunu çözdüm, ideolojik krizi aştım, bu konuda netleştirdim.**" (29 Mayıs 2004, Özgür Politika)⁽¹⁾

Buradaki iktidar çözümlemeleri son derece sıgırdır. Sığılık daha, Devrimci Sol'un iktidar tanımını bir polisin ağzından çözümlemeye kalkmasıyla ortaya çıkıyor. Devrimci hareketin iktidarı hedeflediği sır değildir, gizlenmiş bir hedef değildir. Öcalan o polisin sözlerine başvurmadan da bunu görebilir ve gösterebilirdi.

Lenin'den farklılığının ve Lenin'i aştığının kanıtı olarak sunduğu "iktidarı söndürmek" meselesine gelince; Marks ve Lenin'deki "**devletin sönmümlendirilmesi**"nden yapılmış bir uyarlamadır. Marks ve Lenin'in "devletin sönmümlendirilmesi" olarak ifade ettikleri amaç, doğal olarak bugün kullanılan anlamıyla iktidarın sönmümlendirilmesini de içermektedir. Yani kısacası, devletin veya iktidarın sönmümlendirilmesini amaçlamanın bir özgünlüğü yoktur, mesele bunun nasıl, hangi yoldan yapılacağıdır. Marks ve Lenin'de devletin ortadan kaldırılması (sönmümlendirilmesi) için önce **devletin ele geçirilmesi** şarttır. Peki Öcalan iktidarı nasıl söndürecek? İktidarı ele geçirmeye karşı olduğuna göre, iktidar burjuvazinin elinde olacağına göre, burjuvaziyi "iktidarı sönmümlendirmeye ikna ederek mi?" yapacak bunu?

"İktidar"ı her türlü kötülüğün kaynağı olarak gösteriyor Öcalan. Tarih ve toplum bilime göre, iktidarın kötülük mü, iyilik mi getireceği iktidarda kimin olduğuna bağlıdır. Öcalan sorunu bundan koparıp "anti-otoriter" bir söylem geliştiriyor; bu söylem de tarihsel olarak yabancımız değildir. Bir yanı burjuvazinin "hümanist, anti-otoriter" söyleminden, bir yanı **anarşizmin "anti-otoriterliğinden"** alınmıştır. Otorite (iktidar) karşısı bu söylemlere zamanında Engels'in verdiği bir cevabı hatırlamakta yarar var:

"... Anti-otoriteciler (...) toplumsal devrimin ilk işinin; **otoritenin ortadan kaldırılması** olmasını istiyorlar. Bu baylar hiç, bir devrim

Avrupa emperyalizmi pekala bu sözleri çerçeveletip, tüm muhalif kuruluşların binalarına asabilir...

Öcalan'ın yüzlerce, binlerce sayfalık teorilerinin politik özü... Avrupa burjuvazisinin teorisini yaptığı ve dayattığı muhalefet anlayışının ta kendisidir.

Öcalan çok net söylüyor; işçilerin, ezilenlerin amacı devleti ele geçirmek olmamalı. Yani, iktidar şu anki sahiplerinde, yani burjuvazide kalmalı.

görmüşler midir? Devrim, elbette ki, en otoriter olan şeydir; bu, nüfusun bir bölümünün kendi iradesini, nüfusun öteki bölümüne tüfeklerle, süngülerle ve toplarla -akla gelebilecek bütün otoriter araçlarla- dayattığı bir eylemdir ve eğer muzaffer olan taraf yok yere yenik düşmek istemiyorsa, bu egemenliğini, silahlarının gericiler üzerinde yarattığı terör ile sürdürmelidir. Paris Komünü, silahlı halkın otoritesini burjuvaziye karşı kullanmamış olsaydı, bir gün olsun dayanabilir miydi? Tersine, Paris Komünü bundan yeterince serbest bir biçimde yararlanmamış olmakla suçlamamız gerekmiyor mu?" (F. Engels, "Otorite Üzerine", Seçme Yapıtlar, Cilt II, Sol Yayınları)

Anarşizm "**devletin yeni bir toplumu kurmak için kullanılamayacağını**" söyler, Öcalan da "devletsiz, iktidarsız" demokratik bir toplum kurmanın teorisini yapıyor. Anarşizm, görünürdeki tüm reddiyeciliğine karşın küçük özel mülkiyeti savunur. Bu yanıyla bir orta sınıf-küçük-burjuva sınıfsal temele sahiptir. Günümüz anarşizmi ise burjuva bireyciliğinden çok daha köklü bir şekilde etkilenmiştir. Öcalan'ın savunduğu teori de, iktidarı reddeden, mevcut devlet mekanizmasının aşağıdan yukarıya parçalanıp yeni tipte bir devletin oluşturulmasını reddeden, üçüncü alan gibi söylemlerle burjuva demokrasisi içinde tarif edilen örgütlenmeleri öngören yanlarıyla, tipik bir küçük-burjuva, orta sınıf ideolojisine denk düşmektedir. Kimse Öcalan'ın öngördüğü toplum modelinin burjuvaziyi tasfiye edip yoksulları, işçi sınıfını egemen kılmayı öngördüğünü söyleyemez zaten. Öcalan'ın kendisi de söylemiyor.

- sürecek -

Önümüzdeki sayı: Marks'ı, Lenin'i "Aşma" iddiası ve "Apoculuk"

Faşist örgütlenme ve saldırılar, gençliğin mücadelesinin önünde her zaman engel olagelmıştır. Oligarşinin gerektiğinde devreye soktuğu faşistler, gençliğin akademik, demokratik mücadelesini engellemekten kan dökmeye kadar varan her türlü yolla bu hizmetlerini yerine getirdiler.

Gençlik geçen hafta yaşanan saldırılar karşısında gereken tavrı bir çok yerde göstermiş olsa da, çok daha kitlesel, militan karşı koyuşlar ve giderek faşistlere okullarda örgütlenme hakkı tanımayan bir çizgi tutturulmak durumundadır. Gençliğin mücadelesi geliştikçe, Kızılay'da bir kez daha ortaya çıkan radikalizmi oligarşi için korkulu hale geldikçe, daha fazla devreye sokulacaklardır.

Devrimci Gençliğin faşist saldırılara karşı örgütlenmesi, hazır olması yeterli değildir. Bu, zaten onun görevidir. Tüm gençlik bu konuda bilinçlendirilmeli ve örgütlenmelidir. Faşist saldırıların hedefi sadece devrimci, ilerici gençlik gibi görülse de, hedefleri tüm gençliği sindirmek, terörize ederek tahakküm kurmaktır. Hedefleri sıradan demokrat bir öğrenci de olabilir, hatta en apolitik bir genç dahi olabilir. Ki, gençliğe korku salmak için en sıradan unsurların seçildiğinin onlarca örneği vardır. **Faşist örgütlenme ve saldırılar tüm gençlik için can güvenliği sorunudur.**

Bu gerçekler tüm gençlik kitlesine anlatılabilirmeli, gençlik bu konuda bilinçlendirilerek örgütlenmelidir. Bu görev en başta Gençlik Federasyonlu öğrencilerindir. İster bulunulan yerde bir faşist saldırı olsun ya da olmasın, potansiyel olarak böyle bir durumun varlığı yeterli olmalıdır.

Faşistlerin ipi çözüldü!

➔ **Bursa** - Faşistler 8 Kasım günü, Bursa Gençlik Derneği üyesi Ümit Yaşar Öztürk'ü bıçakla yaraladı. Hastaneye kaldırılan Öztürk'ün durumu halen ciddiyetini koruyor.

➔ **Ankara** - Ankara Üniversitesi Dil Tarih Coğrafya Fakültesi (DTCF) 4 Kasım günü faşistlerce basıldı. Federasyonlu öğrencilerin de olduğu gençlik saldırıya karşı direnişe geçerken, çeşitli okullardan öğrenciler de DTCF önünde toplandılar. Her an okul çevresinde bulunan polislerin saldırı sırasında ortalıkta olmadıkları, faşistlerin iplerinin kimin elinde olduğunu gösteriyordu. Devrimci demokrat öğrenciler saldırıyı püskürttükten sonra, faşistler polisin nezaretinde okuldan çıkartıldı. Daha sonra 500 kişi, "Dil Tarih Faşizme Mezar Olacak", "Türkeşin İtleri Yıldırılmaz Bizleri" sloganlarıyla Yüksel Caddesi'ne yürüdü ve burada bir basın açıklaması yaparak, saldırının planlı olduğunu altın çizdiler.

Faşistler 8 Kasım günü yeniden DTCF'ye saldırmaya kalkıştılar. Çoğu okul dışından olan faşistlere gençliğin cevabı yine net oldu, taşlarla karşılık verdi. Bir süre devam eden çatışmanın ardından, okula giren polis, beklediği gibi önce devrimci öğrencilere gaz bombalarıyla saldırdı. Faşistler ise, okul dışına yine polisin nazik daveti ile çıkarıldılar. Polis saldırısına da taşlarla direnen öğrenciler akşam saatlerinde okuldan toplu olarak çıktılar. Yürüyüşe geçen öğrenciler, TAYAD'lı ailelerin de bulunduğu Abdi İpekçi Parkı'na uğradıktan sonra Yüksel Caddesi'nde bir basın açıklaması yaptılar. Bu olayların ardından DTCF bir gün tatil edildi.

➔ **İzmir** - Bornova Küçük Park'ta M.A. adlı öğrenci faşist-

lerin saldırısına uğrayarak ağır yaralandı. Olayı duyan öğrenciler 3 Kasım günü, faşistlerin kaldığı yurda girdi. Gençlik Dernekli öğrencilerin de bulunduğu 200 kişilik kitle yurttaki saldırgan faşistleri döverek cezalandırdılar. Ardından okul içinde iki faşist Gençlik Derneklilerce cezalandırıldı. Kampüste bunlar yaşanırken Bornova'da demokrat öğrencilerin gittiği kafeyi basan faşistler bir öğrenciyi bıçakladılar, bir çoğunu yaraladılar. Ertesi gün toplanan 350 öğrenci kampüsten saldırının olduğu yere yürüdü. Gençlik Derneği'nin de olduğu kitle "Faşizme Karşı Omuz Omuza, Ege Faşizme Mezar Olacak, Öğrenciyiz Haklıyız kazanacağız" sloganları atıldılar.

➔ **İstanbul** - M.Ü. Göztepe Yerleşkesi önünde elleri sopalı faşistler, YÖK'ü ve faşist saldırıları protesto eden öğrencilere saldırdı. Öğrenciler faşistlere direnerek çatıştı. Polisin korumasında oldukları açıkça görülen saldırıda bir kız öğrenci yaralanırken, saldırıya uğrayan öğrencilerden ikisi gözaltına alındı.

➔ **Kocaeli** - Kocaeli Üniversitesi öğrencileri, Eğitim-Sen Kocaeli Şubesi'nde basın açıklaması yaparak, Yeniköy Meslek Lisesi'nde okuyan Metin Çeşmec'i'nin faşistler tarafından 5 Kasım günü kaçırılarak, okuldaki demokrat öğrenci ve öğretmen üyelerine ilişkin sorgulandığını, işkence yapıldığını belirttiler.

Oligarşi 6 Kasım Kızılay Direnişini Hazmedemedi

Sayı 132

38

14 Kasım
2004

10 Kasım günü, Gençlik Gelecektir Dergisi'nin teknik işlerinin yapıldığı Yeniden Özlem Yayıncılık, İstanbul Gençlik Derneği ve Gençlik Dernekleri Federasyonu'nun bulunduğu bina, sabah saat 06.00 sularında yüzlerce polis tarafından kuşatıldı. Gaz bombalı, ellerinde balyozlar, tam otomatik silahlarla kuşanmış polisin baskını nedeniyle Okmeydanı halkı terörle uyandı güne.

Gençlik Direndi

Kızılay'ı hazmedememiş, gençliği sindirmek için gelmişlerdi. Ancak devrimci gençlik, Kızılay direnişi ruhuyla kurumlarını savunmak için direnişe geçti. Bir yandan pencereden megafonla halka konuşmalar yapan Gençlik Federasyonlu öğrenciler, bir yandan da **"Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız"** sloganlarını haykırdılar. Baskının başlamasından bir süre sonra bina çevresinde toplanmaya başlayan **Okmeydanı halkı** ise, yarım saat boyunca sloganlar atarak polisi protesto etti ve gençlerine sahip çıktı.

İçeri girmekte zorlanan AKP iktidarının polisi, yasadışı bir şekilde gelmişti, direnişle karşılaş-

dı. Bu ülkenin polisi, özellikle de İstanbul polisi hiçbir zaman yasal derneklere, dergilere hukuka uygun bir şekilde gelmemiştir. Ona bu yetkiyi veren AKP iktidarındır, isim değiştirip ACM olan DGM'dir. Yine ACM'den alınmış bir "arama kararı" olduğunu söylüyorlardı. *"18 yaşından küçük bir genç bulunuyordu orada ve babası şikayette bulunmuş"* idi. Bu tür baskınlarda gerekçe bulmak hiçbir zaman sorun olmadı polis için. Baskının saati, yüzlerce çevik kuvvet polisi ile kuşatılması bile bu "arama kararı"nın, terörün kılıfı olduğunun göstergesiydi. Hukuki olan belli sayıda polisin kimliklerini ibraz etmek suretiyle ne için geldiğini, ne aramak istediğini bildirmesi iken; polis her zamanki gibi matkaplarla, balyozlarla kapıları kırarak, gaz bombaları atarak içeri girdi. Sözde bir kişiyi arıyordu, 19 kişiyi gözaltına aldı. Sözde arama kararı gerekçesi bir gençti, 3 bilgisayar kasası, kitaplar, film, müzik ve arşiv CD'leri ile kapıda bulunan güvenlik kamerası götürüldü.

Gençliğin Sesi Susmaz

Baskın sırasında telefonla görüşülen Meryem Özçelik, *"Daha önce 1 Nisan operasyonunda da bir baskın yaşamıştık. Büro-muzda yeni tahliye olan arkadaşlarımız var. Daha önceki baskınlarda olduğu gibi, sabah saatlerinde kapılarımız kırılarak bizi gözaltına almak istiyorlar. Yine işkencelerden geçirecekler bizleri, biz de buradan soruyoruz; 'Bu mu AKP'nin adaleti? AB'nin demokrasisi bu mu?'"* dedi.

Bir başka büro çalışanı İbra-

him Gökçek ise, *"Bizler bu baskılar karşısında yılmayacağız. Gençliğin sesini her yerde duyurmaya devam edeceğiz. 1 Nisan komplolarını da yaşadık. Bu komployu da boşa çıkartacağız"* diyerek, gençliğin kararlılığını ifade etti.

Balyozlu, bombalı baskında, Burcu Taner, Ferhat Özdemir, Meryem Özçelik, Yeter Gönül, Derya Güler, Emel Yıldırım, Sevdâ Kurban, Özgür Karakaya, Halit Güdenoğlu, İsmail Temiz, Hasibe Çoban, Murat Aktaş, İbrahim Gökçek, Serkan Onur Yılmaz, Ebru Benek, Gökhan Türker, Alev Şeker, Ali Haydar Talip Şeker isimli öğrenciler gözaltına alındı.

Halkın Hukuk Bürosu'ndan ve aynı zamanda Özlem Yayıncılık avukatı olan Av. Behiç Aşçı, yaptığı açıklamada, baskının hukuksuzluğunu dile getirdi ve *"Polis eline geçen her fırsatı hak ve özgürlükleri için mücadele eden, üreten, düşünen, karşı çıkan bir gençliği teslim almak ve yok etmek için kullanmayı alışkanlık haline getirmiş olacak ki bu alışkanlıkla avukatın gözü önünde bilgisayar klavyesini oradaki gençlerden birinin kafasına vurmaya da ihmal etmedi. Yerlerde sürükledi, copladı, tekmeledi..."* şeklinde yaşananları ifade etti.

Ayrıca İstanbul Temel Haklar, TAYAD, Demokratik Halklar Platformu, Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu, İstanbul'un çeşitli semtlerinde kurulu Temel Haklar Dernekleri, Genel-İş Örgütlenme Daire Başkanı Erol Ekici, İdil Kültür Merkezi, Grup Yorum, Özgürlük Türküsü, Tavrı ve FOSEM, Gençlik Dernekleri

Federasyonu yaptıkları açıklamalarla kameralar önünde estirilen terörü kınadılar.

Bir Baskın ve Polisin, Medyanın Yalanları

Haklar ve Özgürlükler Cephesi tarafından yapılan "Okmeydanı'nda Bir Baskın ve Polisin, Medyanın Yalanları" başlıklı açıklamada ise, polisin ve medyanın nasıl bir yasadışılık ve yalan batağı içinde olduğu gözler önüne serildi.

10 Kasım akşamı, televizyonların ana haber bültenlerini izleyenler, İstanbul Okmeydanı'nda bir "hücre evi"nin basıldığı haberini izlediler. Tüm gazete ve televizyonların muhabirleri oradaydı. Tüm basılan yerlerin yasal demokratik kurumlar olduğunu biliyordu. Tüm, baskın sırasında pencereden öğrencilerin yaptıkları konuşmaları dinlemişti. Ama bildiklerini, duyduklarını haberlerinde yansıtmadılar, gizlediler. **"Hücre evi basıldı"** diye başladılar habere ve "hücre evi"nden 19 **"yasadışı örgüt militanı"**nın gözaltına alındığıyla bitirdiler.

Oysa basılan yerde üç yasal, demokratik kurum vardı.

POLİS, dernek ve yayıncılık bürosu bastığını gizliyor. Bastığı yeri "hücre evi" olarak gösteriyor. Basılan yerlerin gençlik derneği ve bir yayıncılık bürosu olduğunu **MEDYA** biliyor; ancak o da basılan yerleri "hücre evi" olarak gösteriyor.

Burası öyle bir "hücre evi" ki, bu evde çalışma yürütenler, İstanbul Emniyet Müdürlüğü Basın Masası'na kaldıkları evin adresini götürüp bizzat teslim etmişler ve biz burada şu şu işi yapıyoruz diye beyanatta bulunmuşlar.

Yasa uygulamakla görevli polis, yasadışılığını gizliyor;

Halka gerçeği duyurmakla görevli medya, yalan yazıyor.

Peki neden böyle yapıyor polis ve medya?

'Baskılar Bizi Yıldırıamaz'

Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu, bileşenlerini ve herkesi basılan büro yakınındaki Sibel Yalçın Direniş Parkı'nda protesto eylemine çağırırken, Gençlik, baskının ertesi günü bina önünde bir açıklama yaptı. Gençlik Federasyonlu öğrenciler, demokratik kuruluşlardan insanların katıldığı açıklamada "Baskılar Bizi Yıldırıamaz" sloganları atıldı. Medyanın baskını "hücre evi" diye göstermesine tepki gösteren Gençlik Gelecektir Dergisi çalışanları, açıklamanın ardından basını büroya davet ederek, polisin "araması"nın sonuçlarını gösterdi.

Yasadışı Baskın Emrini Tayyip Erdoğan Verdi

Saldırı emrini Tayyip Erdoğan vermiştir. 6 Kasım sonrası gençliğin meşru direnişini "demokratik bulmuyorum" dedikten sonra, **"polis de bir sabrı vardır"** sözleriyle polis copunu, panzerini, gaz bombalarını savunması bu emrin kanıtıdır. Bu sözler saldırganlığı, yasadışılığı ve her türlü polis terörünü teşviktir, talimattır. Polis de bombalarla, balyozlarla, kapıları kırarak, yasal kurumları yasadışı göstererek emri yerine getirmiştir. Bu ülkenin başbakanı yasadışılığın başındaki kişidir.

Hak ve özgürlük için, bağımsızlık için mücadele veren gençliğe karşı psikolojik savaş yürütülüyor; psikolojik savaşın ana malzemesi ise yalandır. Haklı, meşru bir mücadele veren gençlik, polis terörüyle sindirilmek isteniyor.

Baskının hedefi Gençlik Federasyonu'dur. Gençlik Federasyonu, YÖK'e karşı mücadelelenin kararlı bir öncüsüdür. 6 Kasım'da Kızılay'da haklı, meşru taleplerini dile getirmişlerdir. Gençlik Federasyonu, bu ülkenin emperyalizme boyun eğmeyen, emperyalizmin bireycilik kültürüne, ahlaksızlığa, yozlaşmaya teslim olmayan gençlerinin örgütlenmesidir. Polis, 6 Kasım'daki direnişe, devrimci, vatansever gençliğin tüm gençliğe önderlik etmesine tahammülsüzlüğünü, yasadışı operasyonlar düzenleyerek gösteriyor.

Polis terörüyle, milyonlarca gencimize *"bakın örgütlenirseniz, halkı, vatani savunursanız, böyle yaparız"* diyerek gözdağı veriliyor. Bireyci, uyuşturucu bağımlısı, yozlaşmış, sinmiş bir gençlik yaratmak, iktidarın politikası olduğu için, bu polis terörü bizzat iktidar tarafından örgütleniyor.

Burası bir derginin teknik işlerini yapan büronun kapısı. Neredesiniz düşünce ve ifade özgürlüğü savunucuları?

Felluce: Ezilenlerin Vatanı!

Felluce'ye saldırı dünya halklarına saldırdır
Felluce direnişi, hepimizin direnişidir

Felluce, uzakta değil, yanibaşında değil, yaşadığın yerdedir. Felluce emperyalizmin sömürsü altında yaşayan tüm

ezilenlerin vatanıdır.

Felluce ateşler içinde. Felluce bombalar altında. Felluce direniyor. Felluce “uluslararası toplumu müdahaleye” değil, halkları direnmeye çağırıyor!

Umm Kasrlarla, Fellucelerle yazılıyor Irak'ın destanı. İmparatorluğun planları Ramadilerle, Bakubalarla bozuluyor.

Ve tarihe bir kez daha kanlarıyla yazıyorlar: Direnenler asla yenilmez! Direnen halklar kazanacak!

İşgalci Amerika'nın uzun süredir hazırlığını sürdürdüğü Felluce saldırısı 8 Kasım'da başladı. Büyük saldırı öncesinde de Felluce haftalardır havadan bombalanıyor, direniş güçlerinin iradesi ve maddi gücü kırılmaya çalışılıyordu.

20 bini aşkın Amerikan askeri ve binlerce işbirlikçi Irak ordusu askeri, 8 Kasım'da saldırıya geçti. İlk saldırdıkları yer bir klinik oldu; içinde tek bir direnişçinin olmadığı klinikte 38 direnişçinin öldürüldüğü açıklandı. Katliam burada başladı.

Saldırının dördüncü gününde katledilen Fellucelilerin sayısı 600 olarak açıklandı. Ki bu sayının çok daha büyük olduğu kesindir. Felluce'den gelen bilgiler katliamın boyutunu ortaya koyuyor. Sokaklarda çok sayıda ceset var. Şehri keskin bir ceset kokusu sardı. Ağır bombardıman sonucu yıkılan evlerin enkazı altındaki yaralı ve ölümler çıkarılamıyor. Günlerdir elektriksiz ve su kesik. ilaç yok. Hastaneler, klinikler içindeki hasta ve yaralılarla birlikte bombalandığı, ambulanslar çalıştırılmadığı için yaralı sokaklar-

da kan kaybından ölüyor...

Uluslararası hukuka göre yasak olan Misket bombaları atılıyor. Silahsız insanların sığındığı belirtilen bir cami kimyasal silahla vuruluyor. Ölçsüz şiddet, kirli savaş yöntemleri, nükleer silahlar her şey mübah bu imparatorluk savaşında.

“Hayalet öfke”

halkların öfkesine dönüşecek

Amerika bu saldırıya “Hayalet Öfke” operasyonu adı verdiğini açıkladı. İşgalciler bununla neyi kastediyorlar çok belli değildir; ama Felluce'ye saldırı, bundan böyle “halkların öfkesi” olarak anılacaktır. Sokakta kalan cesetleri evlerinin bahçesine gömmek zorunda kalan Irak halkı, bu acıları, bu vahşeti asla unutmayacak. Ölüm ekilen bu topraklar, işgalcilere mezar olacak.

Felluce yokedilerek direniş kırılmak isteniyor. Bir kenti tümünden yakıp yıkabilirsiniz. Ama gerilla savaşının böyle yokedilebildiği görülmemiştir. İşgalciler de büyük bir vahşet sergileyerek tüm Irak halkına gözdağı vermek, direnişe katılırsanız kentlerinizi yıkarız demek istiyor.

Dergimiz yayına hazırlandığı sırada, saldırı ve direniş tüm şiddetiyle sürüyordu. İşgalciler, Felluce'nin yüzde 70'ine girdiklerini açıklarken, direnişçiler onları yalanladı. Sonuçta Felluce'yi “ele geçirebilirler”. Belirleyici olan bu değildir. Umr Kasr direnişi nasıl Felluce'yi yarattıysa, Felluce de binlerce Felluce'yi çoktan yaratmıştır. Felluce Ortadoğu halklarına kurtuluşun yolunu gösteriyor. Ortadoğu'nun demokratikleşmesi bu yoldan geçiyor. İşgalcilere ve yerli işbirlikçilerine karşı bağımsızlığın, özgürlüğün yolu Felluce gibi direnmekten geçiyor. Bu tohum artık tüm Ortadoğu topraklarına atılmıştır...

Direnin karşı saldırısı

Felluce operasyonunun ilk gününden başlayarak Irak'ın bir çok şehrinde karşı saldırı başlattılar. Saldırının ilk gününde direnişçiler Ramadi'nin kontrolünü ele geçirdiler. 24 saat süren çatışmaların ardından işgal güçleri kenti terk etmek zorunda kaldılar. Kentten işgalcileri kovan

direnışçiler ve halk sevinç gösterileri yaptılar. Karşı saldırının yoğunlaştığı kentlerden biri de Bakuba oldu, 3 polis karakolu basıldı, 45 işbirlikçi polis cezalandırıldı.

Ertesi gün ise direnişçilerin Musul'daki karşı saldırıları yoğunlaştı. Birçok karakol silahsızlandırılarak ateşe verildi. Saldırıların ikinci gününde işgal kuvvetleri şehirde denetimi sürdüremez hale geldi. Irak'ın 3. büyük kenti olan Musul'un Valisi "şehir kontrolden çıktı" açıklamasını yapmak zorunda kaldı.

10 Kasım'da Kerbela'da bir karakola saldırı düzenlendi. Bağdat'ta ABD konvoyuna kurulan pusuda bir işgalci cezalandırıldı. Bağdat'ın çeşitli semtlerinde sürekli çatışmalar yaşandı. Haditha, Haklaniye, Latifiye, Baladruz gibi bir çok kentte işgalcilere karşı eylemler yapıldı.

Irak direnişi, sömürgeci işgallere karşı direniş tarihinde eşi görülmedik boyutlarda sürüyor. Direniş Felluce'ye saldırıldığı gün, ülke capında cevap verebilen bir askeri kurmaylıkla sürdürülüyor.

Felluce'ye saldırı işgalcinin yenilgisidir

Dünya imparatorluğu kurmaya çıkmış emperyalist bir ordu, küçük bir kent karşısında, birkaç bin direnişçi karşısında çaresiz.

İşgal edilen bir ülkenin bir kentini bir kez daa işgal etmek için böyle büyük bir operasyona ihtiyaç duyulması dahi işgalcilerin yenilgisidir. İşgalle esir alınmış bir ülkenin halkına yeniden "teslim olun" çağrısı yapılıyor; 19 Aralık'ta zaten hapishanelerde esir olan devrimcilere "teslim olun" çağrısı yapıldığı gibi. Ama 450 bin nüfuslu Felluce'de "teslim olan" birkaç yüz kişi bile bulamıyorlar.

Saldırının dördüncü gününde Amerikancı medyada çıkan şu haber, işgalcinin aczi ve yenilgisinin kanıtından başka nedir ki:

"Aralarında kadın ve çocukların da bulunduğu yaklaşık 100 Felluceli Amerikalılara teslim oldu" (11 Kasım, Hürriyet)

Onbinlerce askerle kuşatmışlar, gökten uçaklarla, yerden tanklarla bombalar yağdırıyorlar. Sokaklar ceset dolu ve yüzbinlerce Felluceli'den kadın çocuk bir avuç insanın kendilerine sığınmasını "Amerikalılara teslim oldular" diye başarı olarak yazıyorlar.

Bu, kaybetmiş bir işgalciliğin resmidir.

İşgalcinin yanındaki Şiiler ve Kürtler

Irak halkının bir bölümü, yiğitçe, fedakarca, vatanseverlikle direnirken, iki kesim var ki, halkların tarihine utancın ve kendi halkına iha-

100 bin Irak'lı, "Irak'ta istikrar" adına katledildi!

AKP, istikrarın başdestekçisi

İşgal saldırısından bu yana kaç Iraklı katledildi? Bu sorunun cevabı belirsizdi. Geçen hafta yayınlanan bir araştırma sonucu, katliamın boyutları konusunda tam olmasa da artık yaklaşık bir fikir veriyor.

ABD'den John Hopkins ve Columbia Üniversiteleri ile Irak'tan El Mustansiriye Üniversitesi' görevlileri tarafından düzenlenen araştırmanın sonucuna göre, son 17 ayda Irak'ta 100 bin kişi katledildi.

Irak'ta istikrar adına, 100 bin ölü.

Ve AKP, "Umarız operasyonlar bir an önce biter ve seçim süreci başlar... Tabii ki, bir an önce Irak'ın istikrara kavuşmasını isteyenlerin başında biz varız..." diyerek Felluce saldırısını destekliyor. (Abdullah Gül'ün açıklaması)

Kurtuluş savaşı vermiş bir ülkenin yöneticileri, bir halkın kurtuluş savaşının katliamla boğulmasını en çok isteyen ülke konumunda...

AKP'nin katliam ve işgal ortaklığı, AKP yalakaları tarafından aklanmaya çalışılıyor; 9 Kasım tarihli Yeni Şafak, hükümetin Felluce konusundaki tavrını şu başlıkla yansıtıyor: "Erdoğan, Bush'u aradı ve Irak konusunda yine uyardı."

Erdoğan kim, Bush'u uyarmak kim?

İşte uyarısı kaale alınmadı. Felluce'de halk katlediliyor. Sokaklar ceset dolu. Ne yapıyor Erdoğan?

Irak'ta istikrarın işgali sürdürmek ve katletmek anlamına geldiğini artık herkes biliyor. Felluce direnişinin ezilmesini "istikrarın sağlanması" olarak gören ve gösterenlerin eli Irak halkının kanına bulaşmıştır.

netin sayfalarını ekliyorlar.

Bunlardan biri Kürt milliyetçileri, diğeri ise Sistani önderliğindeki Şiiler. Felluce saldırısına Kürtler'in en eğitimli askeri birliği olan 36. Taburun ve Sistani'ye bağlı Şiilerin de katıldığı belirtiliyor.

Saldırıya doğrudan katılmaları belki spekülatif de olabilir; ama politik olarak işgalcinin yanında oldukları, kendi halklarının boğazlanması- nın onaylayıcısı durumda oldukları açıktır.

Amerika onları yanına almakla, hem direnişi daraltmış oluyor, hem de Şii-sünni, Kürt-Arap çatışmasının tohumlarını ekiyor. Irak direnişini bu noktada önümüzdeki dönemde zorlu sınavlar bekliyor.

Öte yandan saldırı işbirlikçilerin saflarında çatlamalar da yarattı. Bugüne kadar kukla hükümet içinde yer alan Sunni Irak İslam Partisi, Felluce saldırısını protesto etmek için hükümetten çekildi.

Katliamcılar yalancı, sansürcüdür

Felluce aylardır şiddetli bir şekilde bombalanıyordu; ve hatırlanacaktır, Felluce'ye atılan her bomba sonrası "Zerkavi'nin kullandığı yerler vuruldu" açıklaması yapılıyordu. Felluce'ye saldırı da aynı gerekçeyle başlatıldı. Ülkemizdeki Amerikancı basın, Felluce saldırısını utanmadan, Bush yönetiminin yalan söylediğini bile bile "hedef Zerkavi" başlığıyla yansıttı.

Ve Irak'taki askeri operasyonların sorumlusu

Korgeneral Thomas Metz, ikinci gün Zerkavi'nin artık bu kentte bulunmadığını açıkladı.

Yalanda, talanda, katliamda sınır yok.

Felluce'nin sokaklarındaki cesetleri göremiyoruz. Hastaneler bombalandığı için, ölü sayısı öğrenilemiyor. Sadece ABD güçlerinin yanındaki "embedded"lerin geçtiği haberler ulaşıyor dünyaya. Onların geçtiği de "haber" değil, sadece işgalcinin göstermek istediklerinden ibaret.

Kukla hükümet, bütün bunlarla yetinmeye- rek, Felluce saldırısının başladığı gün, Kürtlerin yaşadığı Kuzey Irak hariç, Irak'ın diğer bölgelerinde olağanüstü hal ve sıkıyönetim ilan etti.

İşgalci ve işbirlikçi acizdir. Direnişi bir ölçüde de olsa geriletip seçim yaparak işgale ve kukla iktidara meşruiyet kazandırmayı hedefliyorlar. Fakat direniş daha işgalin ilk gününden bu oyunu bozmuştur.

Felluce'yi kan ve ateş içinde boğsalar da, seçim üstüne seçim yapsalar da, yanlarına birkaç Barzani, Talabani, Sistani daha bulsalar da, bu işgali meşrulaştıramazlar. Irak direnişini bitiremezler. Felluceler direnmeye devam edecek. Şimdi Felluceleri çoğaltmak zamanıdır. Ezilen halkların vatanı Felluce'nin, Fellucelerin direnişine tüm halklar kendi Fellucelerini yaratarak katılmalıdırlar. Amerikan imparatorluğu tarihin akışını değiştiremeyecek; Sonuçta direnen, savaşan halklar kazanacak.

Müslümanlar!

Yanıbaşınızda, mübarek bir ayda halk katledilirken, sizi sokağa çıkmaktan alıkoyan kimler? Onları iyi tanıyın. Onlar Amerikan işbirlikçileridir. Onlar kasalarından başka hiç bir şey düşünmeyen din bezirganlarıdır.

Onlar için müslümanlık sadece kasalarını doldurmaya yarayan bir şeydir.

Irak halkı, sahurda yemek yerine bombalar yiyor. İftar topu değil, ABD topları patlıyor orada. Yanıbaşında müslümanların **Ramazân'ı kana boğulurken**, siz burada türbeleri, camileri, iftar çadırlarını doldurmuşsunuz, ne kıymeti var? Müslümanlığın, islami düşünceyi savunmanın gereğini yerine getirmiş mi oluyorsunuz böylece?

Egemenler de böyle istiyor; siz türbeleri doldurun, ama meydanları doldurmayın.

Mesele kutsal yerlere, ibadet yerlerine sahip çıkmak mı? Felluce'te **tam 61 cami, Amerikan bombalarıyla vuruldu**. Müslümanlık, islamcılık camileri savunmak değilse nedir? "**Kutsal emanetler**" önünde uzun kuyruklar oluşturup, kutsal

ibadet yerlerinin bombalarla yakılıp yıkılmasını görmemiş, duymamış gibi yapmak, riyakarlık değil mi?

"Komşusu açken tok yatan bizden değildir" diyen bir anlayış, "**komşusu katledilirken hiç oralı olmayanı**" müslüman sayar mı?

Suudi Arabistan'da 21 dini lider Irak'taki mücadelenin bir bağımsızlık savaşı ve cihad olduğunu, bu direniş savaşını desteklemenin bir hak ve yükümlülük olduğunu açıkladılar.

Irak Ulema Şurası, Iraklılar'ın, ABD saflarında Felluce saldırısına katılmasını yasaklayarak "**Irak güçlerinin, işgalcilerin Felluce ya da Irak'ın diğer Müslüman kentlerine saldırıya katılması Allah'ın gazabını çekecek büyük bir günahtır**" fetvasını yayınladılar.

Sorun bakalım; ülkemizin dini liderleri, Mercedeslerden inmeyen tarikat önderleri ne düşünüyor bu konuda? Onların yeşil sermayeli holdingler kurup yıkmaktan, düzen partileri arasında manevralar yapmaktan başka gündemi yok mu? Irak'ta dökülen müslüman kanı onları ilgilendirmiyor mu?

Sorgulayın, kimlere müritlik yapıyorsunuz!

Direnişin 5. Yılında

Kim Ne Dedi?

Siyasi Hareketler

Sendikacılar, demokratik kitle örgütleri, siyasi hareketler, aydınlar, sanatçılar, gazeteciler, islamcılar, hukukçular... direnişin 5. Yılı'nı değerlendiriyor...

Röportaj soruları:

- 1-) F tiplerinde sürmekte olan ölüm orucu direnişinin 5. Yılına girmesini nasıl değerlendiriyorsunuz?
- 2-) Bu süreçte toplumsal muhalefeti ve kurumunuzu yaptıklarıyla ve yapmadıklarıyla nasıl değerlendiriyorsunuz? İçeride ve dışarıda 4 yıldır uygulanan tecrit politikası nasıl etkisizleştirilecek?

Emekçi Hareket Partisi: Sol Yeterli ve Doğru Bir Tutum Geliştiremedi

1-) Çok uzun soluklu bir mücadele yürütülmekte. Eşine az rastlanır zorlukta ve bugüne kadar yürütülmemiş uzunlukta bir ölüm orucu. Bunu sadece solcular arasında değerlendirilmediği bir boyuta taşımamız gerekiyor. Ve bunu egemenler bize çok kötü hissettirdi. Bu kadar insan ölmesine rağmen, bu kadar insanın ısrarına, insanca yaşam koşulları talep ediyor olmasına rağmen, bir eylemde yaşlı bir anamızın dediği gibi; "soğuk demir, vur vur hiç ses çıkmıyor". Cezaevindeki insanları, devrimcileri ölüme terk ediyorlar. Egemenlerin tutumu devrimciler, solcular açısından aşikardır. Devrimcilerin seslenmesi gereken halkımızdır, emekçi sınıflardır. Yoksa egemenlerle bu işi çözecek bir ilişki biçimi geliştirilememiştir. Bunun da çok somut nedenleri vardır. Toplumun itiraz eden, hak talebinde bulunan kesimlerine yönelik ciddi saldırıların meydana gelmesi, AB ile bütünleşme sürecinin bir parçası idi. Cezaevlerine yönelik saldırıları, emekçilerin kazanımlarının tırpanlanması, Kürt halkına yönelik saldırılar, diğer kesimlere yapılan müdahalelerden ayrı düşünemeyiz.

2-) Sol yapılar veya diğer DKÖ ve partiler bu sü-

reçle ilgili yeterli ve doğru bir tutum geliştiremediler. F tipleri gündeme geldikten, ölüm oruçları başladıktan sonra bir dönem, egemenlerin baskıları daha az iken, ses yükseltebiliyordu. Fakat baskının arttığı zamanlarda, 19 Aralık sonrasında geriledi. Sol burada da genel olarak hata yaptı, cezaevlerindeki direnişi dışarda dile getirmeye çalışan bazı aktif sol kesimler dışında. Yaşanan sorunlar sadece orada yatanların sorunu gibi görülmeye başlandı. Oysa ki biz, bütünlüklü bir sorunla karşı karşıya olduğumuzu düşünüyoruz. Türkiye'de bütün muhalefet odakları susturulmaya çalışılıyor. Önce bunu görmemiz lazım. Gücümüz oranında yapabileceğimizi yapmaya çalıştık ve çalışıyoruz. Solun bu mücadeleyi birlik temeline oturtması gerekiyor.

DEHAP: Ölüm Orucu İnsanlık Tarihindeki En Kutsal Direniş Biçimidir

1-) Kuşkusuz vahim bir durum. Cezaevlerine karşı sistemli bir saldırı var. Ve her geçen gün biraz daha tecrit politikasını hayata geçirmek için F tipleri politikasını gündeme getiriyorlar. Ölüm oruçları kuşkusuz anlamlı ve kutsal bir direniştir. İnsanlık tarihindeki en kutsal direniş, eylem biçimidir. Kendi iradeleri ile verdikleri bir mücadeledir. Temel amaç, insanca bir yaşam ortamı yaratılmasıdır. Ancak mevcut rejim her geçen gün biraz daha katılaşmaktadır. Türkiye devrimci-demokratik mücadelesinde örnek alınması gereken bir eylem. Ancak şöyle bir gerçeklik de var; devlet zihniyeti değişmeden F tipinden geri adım atacağını düşünmüyoruz. Toplumun bu konuda bir duyarlılığı yok, gündeminde de yok.

2-) Kuşkusuz her siyasal yapının kendine özgü bir politikası, duruşu vardır ve bu doğaldır. Bir hareket eylem yapıyorsa diğeri de salt desteklemek mahiyetinde kalıyorsa bu şu anlama gelmiyordu; bu hareket devlet politikalarına uyum sağlamış, F tiplerine karşı değil, F tiplerini onaylıyor. Her hareketin öncelikleri, amaçları da biraz farklıdır. Bizim tecrite yaklaşımımız daha çok Kürt halkı ve Abdullah Öcalan üzerindeki tecrit politikaları üzerinden şekillenir. Onun koşulları ile F tipi koşullarını bir araya getirdiğimizde F tipleri daha rahat kalır. F tiplerinde koşullar rahattır demek istemiyoruz...

Bu süreçte toplumsal anlamda bir muhalefetin olduğunu düşünmüyoruz. Sol kurumların tepkileri var, yeterli değil. Demokratik, sosyalist kurumlar, eylemler, etkinlikler için bir araya gelebilmelerine rağmen, toplumun tüm kesimlerini katacak bir muhalefete dönüşmedi.

Bu zamana kadar ölüm orucu eylemleri gerçekleştirildi ve koşulları bir nebze iyileştirdi. Ama şu an 117 insanla bedel ödenmeye devam edilmesine rağmen şartlar daha da ağırlaştırılıyor. Sebebi de

Sayı 132

43

14 Kasım
2004

cezaevlerinde direniş olmaması değil, dışarıda buna denk düşen eylemliliklerle desteklenmemesi. Ölüm oruçları geri dönmeyecek noktada değildir. F tiplerinin yıkılacağına inanmıyoruz ama yaşam koşullarının iyileştirilmesine yönelik eylemler yapılması gerekiyor.

2000 yılı başlarında basın açıklamaları yapılyordu, DEHAP da bunların içindeydi. Biz, İmralı'daki tecrit koşullarına karşı eylem yaparken aslında genel anlamda tecrit politikasına karşı eylemler yaptık. F tiplerini gölgede bırakıyor gibi görünse de aslında durum böyle değil.

Tecritin nasıl etkisizleştirileceğinde ise, tüm toplumsal muhalefeti oluşturan kesimleri biraraya getirmek gerekiyor. Böyle durumlarda ne zaman birlik olursa her hareket kendi önceliğini ortaya koyuyor ve amaçtan uzaklaşıyor. Tecrit bir ülke sorunu, demokratikleşme sorunudur. Sadece cezaevinde yatanların sorunu değildir.

Mücadele Birliği: Başka Alternatif Yok!

Sayı 132

44

14 Kasım
2004

1-) 5 yıldır süren ölüm orucu büyük bir kahramanlık örneği. Mücadele Birliği olarak ilk anda ölüm orucuna başlayan gruplar arasında değiliz. F tipi sürecinden sonra başladık. Bunun çeşitli nedenleri var, tartışmalardan biliniyor. Ama, ölüm orucuna önce başlayan siyasetlere karşı herhangi bir önyargıyla yaklaşmadık. Şunu biliyorduk, bu süreç 96'dan çok farklı... O dönemde AB'den gelecek açıklamaları gözetken bazı siyasi yapılar vardı. Ama daha sert bir süreç olacağını öngörmek gerekiyordu. Çünkü Avrupa bu sorunla, çözmek için değil, tersine Türkiye'de bir devrim hareketinin önünü kesmek için ilgileniyordu. 96'da elimizde CMK gibi önemli bir örgütlülük vardı. 3 devrimci siyasetin ölüm orucuna başlamaları sonuçta CMK içinde bir bölünme yaratmış oldu. Biz ölüm orucu erkendi değildi türü tartışmalar yapan siyasetlerden değiliz. Ciddi fiili eylemlerle sürecin karşılanmasını söylüyorduk. Süreç başladı. Fakat artık F tipi zindanlarda ölüm orucundan başka bir alternatif kalmadı. Ve arkadaşlarımız sürece dahil oldu. Şu anda Remzi Aydın 494. gününde. 5 yıldır devam etmesinin altında yatan temel neden devletin devrimcilere karşı başlattığı saldırı politikasıdır.

2-) Ölüm oruçlarının sesini duyurabilmek için, DETAK ile beraber elimizden geleni yaptık, yapmaya çalışıyoruz. Bedel ödemeyi göze alıyoruz. Yaptıklarımız yeterli değil, biliyoruz. Şunu da biliyoruz, bu güçle ilgili birşey ve bu güç devrimcilerde var. Yeterki biz bir araya getirebilelim. Bırakan siyasi yapılar 'bayrağı dışarı devrettik' dediler. Ama sonraki sürece baktığımızda dışarıda da çok fazla elle tutulur birşey olmadığını görüyoruz. İçeride yaşamını ortaya koyan insanlar bizim yoldaşlarımız, si-

per yoldaşlarımız. Kazanacaklarına inanıyorlar. Aynı zamanda çok büyük mesajlar veriyorlar. Gülnihal Yılmaz'ın bir sözü vardır; 'Eğer biz devrim için hergün ölmesini biliyorsak, dışarıdaki yoldaşlarımız da hergün devrim için yaşamasını bilmelidir'. Tüm gücümüzle onlara sahip çıkmak zorundayız. Tarihin yargısı çok güçlüdür ve kimse kaçamaz. Büyük bir sorumluluktur. Sırtında yumurta küfesi taşımayanlar, tarih karşısında kendilerini yeterince sorumlu hissetmeyenler bize duyarlılık adı altında 'bırakın' diyor. Ama şu bir gerçek, ölüm orucundan başka bir alternatif, eylem biçimi, direniş yok.

EMEP: Demokrasi Programı Temelinde Mücadele İle Geriletilebilir

Kamil Tekin Sürek (İstanbul İl Bşk.)

1-) F tipi gündeme geldiğinde partimizin de bulunduğu çok sayıda parti, kitle örgütü vb. birlik oluşturdu. Pek çok eylem yaptık. Bu süreçte İstanbul Barosu (başta Yücel Sayman), İstanbul Tabip Odası ve Mimarlar Odası çok iyi işler yaptı. Baro iki kez büyük gazetelerin demokrat, duyarlı denilebilecek yazarlarını topladı. Güçlü bir kamuoyu oluştu. Adalet Bakanı, İstanbul Barosu, TTB, Mimarlar Odası'nın önereceği çözümü beklemek üzere F tipi cezaevlerini ertelediklerini söyledi. Adı geçen kuruluşlar altı hücrenin birbiriyle sabah-tan akşama kadar irtibat kurabileceği bir proje üzerinde çalışıyordu. Ölüm orucuna başlayan arkadaşlar bu öneriyi kabul etmedi. (Daha sonra 'Üç Kapı Üç Kilit Projesi' ile bundan daha geri bir durum kabul edildi). Tam bu sırada silahlı eylemler yapıldı. Siyasi iktidar bu eylemleri bahane ederek karşı bir rüzgar estirdi. Operasyon başlatıldı. Bizce Adalet Bakanı'nın açıklaması üzerine dört kuruluşun hazırlayacağı proje beklenmeli idi. Elbette samimi değildi ve bir taktik olarak geri adım atar gibi yapmış olabilirdi. Ama, bizim de bu taktiğe karşı en geniş kitle desteğini arkamızda tutmak ve iktidarın politikalarını boşa çıkarmak için taktik adımlarımız olmalı idi. Projeyi beklemek bize en azından 4-5 ay kazandıracak, bu süreçte sürekli F tipi cezaevleri tartışılacaktı. Operasyondan sonra tekrar en geniş halk kesimini politikalarımız etrafında birleştirme olanağı vardı. Değerlendiremedik.

2-) Biz politik taktiklerimizi ne kadar emekçi yığınlara ulaştırabilir, kavratılabilir ve bu politikalar etrafında emekçileri birleştirebilirsek başarılı olabileceğimizi düşünüyoruz. Tarihi kahramanlar değil, kitleler yapar. Kitlelerden koptuğumuz an yenilgi kaçınılmaz olacaktır. Maalesef, özellikle ölüm orucu eyleminde ısrar eden arkadaşlarla izlenmesi gereken politik taktikler konusunda anlaşılmadık. Yitirdiğimiz ve sakat kalan arkadaşlarımız için çok üzüldük. Onlar bir davaya inancın, fedakarlığın ve kararlılığın örnekleri oldular. Ama parti olarak için-

de bulunduğumuz siyasi koşullarda ölüm orucunun doğru bir eylem biçimi olmadığına inanıyoruz. Birleşebilecek en geniş emekçi kesimleri ve bunların örgütlerini birleştirerek bir demokrasi programı temelinde yürütülecek mücadele ile zindancı anlayışı geriletebileceğimizi ve diğer demokrasi taleplerimizi de elde edebileceğimizi düşünüyoruz.

Alinteri: Ölüm Orucu Yenilginin Adıdır Kendi Cephemizden Bu Dönemi Kapatık

Cihan Sedefoğlu: Ölüm orucu direnişi, Türkiye ve dünya mücadele tarihinde

benzersiz bir eylem olarak yerini almış bulunuyor.

Ölüm orucu, yalnızca devrimci tutsakların öz gücü ile tanımlanamaz. O, özellikle ilk dönemlerinde, başeğmezliği ve giderek daha geniş bir temele oturmasıyla kitleler için umut kaynağı oldu. Ortaya koyulan devrimci emeğe, sınırsız bedellere rağmen, ölüm orucu, devrim tarihimizde aynı zamanda bir yenilginin adı, daha da önemlisi bu yenilgiyle birlikte bir dönemin kapanışına koyulan iri bir nokta olmuştur. Nedeni, direnişe başlangıcından bugünkü sürdürülüşüne dek hakim olan sol tasfiyeci taktik ve onun giderek ağırlaşan politik moral sonuçlarıdır. Sol tasfiyeci taktiğin mücadeleye verdiği zararlar direnişi zayıflatmakla kalmamış; 1984 ve 1996...’dan farklı olarak liberal tasfiyeci akıma kan taşımıştır.

Ölüm orucu, F tipi saldırısına karşı temel mücadele biçimiydi. Bu yönden devrimci güçler arasında bir mutabakat oluşturulmuştu. 20 Ekim 2000’de üç örgüt tarafından ilanı ise, yalnız bu mutabakata karşı bir sorumsuzluk olmakla kalmadı; mücadelenin daha sonraki seyrini de etkileyici, bölücü bir rol oynadı. Ölüm orucu ilanı, gösterilmek istendiği gibi, devrimci bir insiyatif değil, "Cezaevleri hareketlenmeden dışarıya hareketlenmiyor" biçimindeki, olgucu ve o kesitteki politik gelişmeleri değerlendirmeye gücünden yoksun bir anlayışın ifadesiydi.

Sol tasfiyecilik, yalnızca ölüm orucu başlangıcı itibarıyla değil, görüşmeler sürecinde de bu mücadeleyi yönetmedeki yetersizliğini ortaya koymakla kalmadı; emekçi kitlelerin, demokratik kamuoyunun, bizzat kendi çevre güçlerinin devrimci hareketin önderlik kapasitesi konusunda ağır bir güvensizliğin doğmasına yol açtı. 19 Aralık öncesi nispeten elverişli koşulların yarattığı olanaklar görüşmeler sürecinde değerlendirilmedi. Görüşmelerde ortaya koyulan politik diplomatik basiretsizliklerin, ciddiyetsizliklerin, tutarsızlıkların ve bunun sonuçlarının tüm sorumluluğu, 'Üçlü Blok'un omuzlarındadır.

Sol tasfiyecilik, F tiplerine geçildikten sonrada kendini 'devrimci tutarlılık' adı altında meşrulaştırmaya çalıştığı bir donukluk ve pasif beklemecilikten öte hiçbir taktik üretememiştir. Komünistlerin içeride ve dışarda yeni koşullara uygun olarak geliştir-

dikleri taktik öneriler, gözle görülür mesafe kaydedilen çözüm düzlemleri, her defasında "devrimci lafazanlık" tarafından boşa çıkarıldı. Sol tasfiyeci taktik, komünistlerin devrimci hareketin bütününe karşı derin bir sorumluluk bilinci ve duygusuyla geliştirdikleri önerilere, devrimci diplomasinin etkin kullanımına, kitlelere dönük yeni açılım çabalarına karşı, direnişi ve devrimci hareketi imha ve tasfiyeyi hedefleyen politikayı güçlendirmiş; yaratılan mevzi ve olanaklar akıl almaz bir sorumsuzlukla heba edilmiştir.

Sol tasfiyecilik, direnişin yeni kitlesel güçlere ulaşması, onlarla sarmalanması şöyle dursun; varolan kitle desteklerini açıkça baltalayıcı rol oynamıştır. En yakın destek güçleri dahil neredeyse "terörize" edilmiş, içerikten üsluba hiçbir devrimcinin onaylamayacağı bir saldırı ile direnişin çevresinden uzaklaştırılmıştır. Komünistlerin direnişi kitlelere yeniden taşımaya yönelik tüm çabalarında, sol tasfiyeciliğin bu tutumu, temel bir gündem olarak önlerine çıkarılmıştır.

Komünist ve devrimci tutsakların çoğunluğu, direnişin pasif bir beklemecilik havası içerisinde devrimciler için giderek daha da elverişsiz ve tüketici bir biçimde işlemesi karşısında tecrit karşıtı mücadeleyi yeni araç ve yöntemlerle sürdürmek üzere 2002’de sonlandırdılar. Sol tasfiyeci taktiğin, 4 yıllık bir "dönemsel politika" olarak neden sürdürdükleri bizim için bir soru değildir. Biz burada bir taktiğin bir örgütü teslim almasını görüyoruz. Devrimci hareketin 'dip noktası'na gelişindeki sorumluluğun hesabını veremeyecek oluşu görüyoruz. Direniş özelinde ise nispeten daha sınırlı bedellerle somut kazanımların elde edilebileceği düzlemlerin boşa çıkarılmasını özeleştirel bir tarzda ele almaktan kaçışı görüyoruz. Bir siyaset tarzı, liderlik tarzı bitmiştir. Bir dönem kapanmıştır. Komünistler olarak bu süreçten aldığımız en büyük ders bu olduğu gibi, ölüm orucu şehitlerine bağlılığımızın en anlamlı göstergesi, devrimci komünizmin ışığında kendi cephemizden de bu dönemi kapatmak olacaktır.

- Sürecek -

Halkımızın bayramını kutluyoruz

Acılar yaşıyoruz dünyanın dört bir yanında, eziliyoruz, sömürülüyoruz, zulüm altında tutuluyoruz ülkemiz topraklarında. Bayramlarımız zehir ediliyor. Irak'ta, Filistin'de, Türkiye'nin F tipi hapisanelerinde zulümle 'terbiye edilmek', inançlarımızdan, bağımsızlığımızdan vazgeçirilmek isteniyoruz. Bu Ramazan bayramını, dünyanın dört bir yanında zulme direnenleri selamlayarak, acılarını paylaşarak, kurtuluşlarına omuz vererek karşılayalım. Baskının, zulmün olmadığı bir dünyayı mücadele ederek kazanacağımızı hatırlatarak tüm halkımızın bayramını kutluyoruz...

Aynılar aynı yerde ayrılar ayrı yerde

içermeyen
bir tarifi
yapılamaz.

Devrim-
cilikten, di-
renmekten
ne anlaşıl-

Kızılay'da devrimciler vardı. Benzeri tüm eylem ve direnişlerde olduğu gibi sadece devrimciler. Çeşitli siyasi hareketler, farklı kaygı ve hesaplarla merkezi olarak katılmamış, kimi devrimci gruplar hiç gelmemiş olsalar da, netice olarak Kızılay'da devrimciler vardı. Ve reformistler yoktu.

Ülkemizdeki mücadelenin son bir yılına bakın, biraz daha geriye gidin, son beş yılına bakın ve isterseniz daha da geriye gidin; benzer tüm eylem ve direnişlerde devrimciler vardır, reformizm yoktur. Reformizm, düzenin yasallığının, oligarşinin icazetinin dışına çıkmamaya yeminlidir adeta. Hatta polis terörüyle, baskı yasak ve soruşturmalarla karşılaştıklarında, yasal haklarını kullanma çizgisinden de geriye gitmişler, polis keyfiyetinin sınırlarına hapsolmuşlardır.

Kızılay direnişinden önce NATO'ya karşı Okmeydanı direnişinde, öncesinde 1 Mayıs'ta da tekrar tekrar görülmüştür ki, Türkiye solunda reformizmle, devrimcilik arasındaki bu ayrışma, fiilen, pratik olarak gerçekleşmiştir. Ama ideolojik, politik ayrışma henüz beyinlerde gerçekleşmediği için, reformizme özenen taktik ve politikalar hala kimi gruplar için revaçta olduğundan, devrimci bir birlik oluşturulamamaktadır.

Kızılay'da devrimci bir ruhla direnildi, çatışıldı. Gençliğin YÖK'e karşı gösteri ve düşüncelerini ifade etme hakkı, olması gerektiği gibi, çatışılarak savunuldu.

Esas olarak legal sol partilerde örgütlenmiş durumdaki reformizm, hak ve özgürlükler mücadelesinin, demokrasi mücadelesinin militan, devrimci yolunu terketmiştir. Faşizme karşı mücadelede yokturlar. Bir kısmı bağımsızlık mücadelesinde de yoktur; çünkü ya AB'ye, ya ABD'ye endeksli politikaları savunmaktadırlar. Gecekondu halkının direnişlerinde de yoktur onlar. Eskaza saldırıya uğrayan yerde varsalar, barikatlarda olmazlar. Barikatlar, molotoflar, hatta polis gözaltına alırken direnmek gibi tavırlar da artık onların kültüründen çıkmıştır.

Kızılay direnişinin önemi işte buradadır. Kızılay direnişi, devrimciliğin temsilcisidir. Şimdi kimileri yine en kaba demagojilere başvurup "ne yani, devrimcilik molotof atmak mı?" diyebilir. Evet, devrimcilik gerektiğinde molotof atmak, gerektiğinde kurşun sıkmak, gerektiğinde barikat kurmaktır. Emperyalizme, faşizme karşı devrim için savaşıyorsan, devrimciliğin bunları

ıdığı, 90'lı yıllar boyunca giderek farklılaşmıştır. Reformizm, 80 öncesi reformizm ve revizyonizmden farklı olarak emperyalizm, faşizm, iktidar, devlet gibi Marksist-Leninist literatürün en temel kavramlarını da artık farklı anlamlarda kullanmakta, ya da hiç kullanmamaktadır. Bu pratik ve teorik ayrışma, artık kendisini birliklerde de bulmak durumundadır.

Bu noktada, devrimci bir merkez oluşturmak, hem sürecin ihtiyaçlarına cevap veren bir örgütlenmeye gitmek, hem de mevcut durumun, mevcut ayrışmanın adını koymak olacaktır.

Sınıflar mücadelesinin doğası gereğidir; **aynılar aynı yerde, ayrılar ayrı yerde olacaktır.**

Fakat devrimci yapıların bir bölümü, statükoculuk, rekabetçilik, kendine güvensizlik, reformizmden ideolojik etkilenmeler gibi çeşitli nedenlerle bu kopuşu yaşamaktan kaçmaktadır. Ayrışmaya adeta direnilmektedir.

Bu ise, Türkiye solunun teori ve pratiğini, reformizm devrimcilik ayrışmasını gölgeleyen bir sonuç yaratmaktadır.

Bir; yukarıda tasvir etmeye çalıştığımız pratik tabloya rağmen, kimi gruplar halen reformizmle yanyana olmadık ittifak ve programlar peşindedir.

İki; hangi biçimde olursa olsun, mandacılık, şu veya bu emperyalist ülkenin desteklenmesi solda yol ayrımı yapılması gereken bir konudur. Bundan da ısrarla kaçınılmaktadır. Adeta bu konu yok sayılmaktadır. Öyle ki, ABD'nin Irak'a müdahalesini olumlu karşılayan bir anlayışla hala "demokrasi" için blok oluşturulmaya çalışılıyor; ne için, nasıl bir demokrasi istendiği tartışmasının üstü kapatılarak. ABD müdahalesi destekçileriyle, AB'cilerle "anti-emperyalist" cephe sözleri ediliyor. Başka örnek; AB'ciliği, devrimci mücadelenin, halkların ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarının her türlüsüne karşı çıkan bir İHD'den bile kopulamamaktadır.

Kısacası, işte tam bu noktada çok garip bir ruh hali egemendir sola.

Hak ve özgürlükler temelindeki güncel ittifaklarla, uzun vadeli ve politik ittifakları birbirine karıştıranlar, stratejiyi, taktiği, baş çelişkiyi hiç anlamamışlar demektir. **Devrimci bir merkez**

tartışması, sadece pratik bir durum tartışması değil, ideolojik, politik bir tartışmadır.

Ama sadece pratik açısından baktığımızda bile ayrışmanın ve yeni bir birliğin zorunluluğu açıktır. İşte Kızılay pratiği; devrimciler var, reformizm yok. Kızılay benzeri tüm pratiklerde aynı durum. Gençliğin devrimci ruhuyla, dinamizmiyle, bize gösterdiği birliktelikle devrimci bir merkezi yaratmalıyız. Devrimci siyasi hareketler, ideolojik, politik, pratik hangi açıdan bakarsa baksınlar, böyle bir oluşumun zorunluluğuyla karşı karşıya kalacaklardır.

Böyle bir merkez, solun reformist ve diğer kesimleriyle asgari birlikleri yadsımaz. Tersine bunu daha fazla zorlayıcı hale de gelebilir. Hatırlanacağı gibi, 1 Mayıs'ta devrimci siyasi hareketlerin varlığıyla Abide-i Hürriyet'i reddedip Saraçhane'ye çıkma cüreti göstermiştir kimi reformist kesimler. Yine NATO sürecinde devrimcilerin kararlı politikaları, genellikle reformizm cenahında hareket eden kimi grupların da devrimcilerle birlikte olmasını getirmiştir.

Devrimci bir merkez oluşturulamadığı noktada, Türkiye devrimci hareketinin üzerindeki reformizm gölgesini silmek daha uzun vadeye yayılacaktır. Bu gölge, halk nezdinde solun prestijini zedelemekte, devrimcilerin neyi savunup savunmadığını bulanıklaştırmaktadır. Türkiye ve dünya halklarının gözünde anti-emperyalist geleneğiyle şekillenmiş bir tarihe sahip olan sol, bugün "emperyalizme karşı çıkmayan" bir sol imajı vermekte, anti-emperyalistlik, vatanseverlik sahte milliyetçilere kalmaktadır. Bu sonuçta, reformist gölgenin etkisi yadsınabilir mi? Peki devrimci hareketler, ne zamana kadar reformizmin bu politikalarını görmezden gelmeye devam edecekler?

Fabrikalarda, sendikalarda kitleleri güvensizleştiren bir pratik de "solun pratiği" olarak algılanmakta ve reformizmin günahları sola güvensizlik olarak hanemize yazılmaktadır.

Benzeri olguları çoğaltabiliriz. Devrimci bir merkez oluşturmaya karşı çıkanlar, sonuç olarak soldaki bu bulanıklığın sürmesine hizmet etmiş olacaklardır. Devrimci bir birlik bu durumu elbette bir günde değiştirmeyecektir; ancak güçlerin birleştirilmesinin sağlayacağı avantajla, birliğin gelişmesiyle bu sürece müdahale edilmiş olacaktır. İddialı olmalıyız, iddialı olmak büyük düşünmektir, küçük hesap ve kaygıları bir yana bırakmaktır. Bunları bir yana bırakıp iddiamızı somut örgütlenmelere dönüştürmeliyiz.

“Demokratikleşme” Yalan İşkence, Polis Terörü Gerçek

✓ Beklenen oldu; işkencede katledilen Süleyman Yeter davasında işkenceci polislerin davası zaman aşımına uğradı. 7.5 yılda bitirilmeyen dava, “işkenceye sıfır tolerans” yalanını da bir kez daha tekzip etmiş oldu.

✓ HÖC'ün Tunceli Adliyesi önünde yaptığı ve adli hiçbir soruşturmaya tabi tutulmayan demokratik eylemine katıldıkları gerekçesiyle bir çok lise öğrencisi okul idareleri tarafından tehdit edildi. Okula bu bilgileri veren ise, İçişleri Bakanlığının “kamera çekimi yapılmayacak” genelgesinin oyundan ibaret olduğunu göstererek, eylemi kameraya kaydeden polisti.

✓ Sivas'ta “komplolarla tutuklananlar serbest bırakılsın” yazılı el ilanlarının dağıtılması polis terörüyle karşılandı. Önce Alibaba Mahallesi'nde terör estirildi. Ardından Gençlik Derneği üyesi Ali Ekber Kalender evinin önünden gözaltına alındı ve ailesi tehdit edildi. Aynı sıralarda bir başka Gençlik Derneği üyesi Dursun Yıldız, mahalleden bisikletle geçerken, silah çekip “teslim ol” diye üzerine atlayan polislerce yakapaça gözaltına alındı. Gözaltında ise fiziki ve psikolojik işkence ve tehditler pervasızca uygulandı. Ali Ekber Kalender “bize isim ver” denilerek, “yoksa okuldan attırırız” tehditlerine maruz kaldı. Halen, bir çok Gençlik Derneği üyesinin evlerinin önünde polis gözdağı nöbetleri tutuyor... Bir tek yasal bir el ilanına karşı polisin geliştirdiği bu terör, Türkiye gerçeğinin de aynası gibidir.

✓ Samsun muhabirimiz Hüseyin Aktaş, TA-YAD'ın ölüm orucu kampanyasında halka gerçekleri duyurduğu için cezalandırıldı. Sansür en büyük suçken, “yasak bildiri dağıtmak, yüksek sesle bağırarak halkı rahatsız etmek”ten iki ayrı olmak üzere toplam 222.800.000 "para cezası" verildi muhabirimize. İşkencecileri aklayan hukuka bakın!

✓ Ünye'de 5 Kasım akşamı yapılan HÖC imzalı “Tecrite Karşı Direniş 5. Yılında Hücreleri Yıkılım” yazılı kuşlamalar polisi harekete geçirdi. 1 Nisan disket komplosuyla tutuklanan Ordu Temel Haklar Yönetim Kurulu Üyesi İlker Keskin'i hedef olarak seçen polis, yasal el ilanlarına “suçlu” yaratmaya girişti. İlçeye binlerce dağıtılan kuşlamalardan “aracının çevresinde üç tane bulunduğu” gibi komik bir “kanıtla” gözaltına alınan Keskin, savcılıktan serbest bırakıldı.

Sinan Bozkurt Açlık Grevinde

Yunanistan - 7 aydır tutuklu bulunan

Sinan Bozkurt yargıtayın "Almanya'ya iade" kararını protesto etmek için 3 Kasım'dan itibaren Komotini Hapishanesi'nde açlık grevine başladı.

Sinan Bozkurt ile Dayanışma Komitesi de Atina'nın en merkezi meydanla-

rından biri olan Propolia Meydanı'nda çadır kurarak protesto açlık grevine başladı. İade konusundaki son kararı Yunanistan Adalet Bakanlığı verecek. 3 Kasım günü Atina Barosu'nda yapılan basın toplantısında, kampanyanın, yürüyüş, konser ve çeşitli etkinliklerle sürdürüleceği ve bu yılki Politeknik anmalarının temel konularından birinin Bozkurt'un iade sorunu olacağı vurgulandı.

Bugüne kadar, içinde Avrupa Milletvekillerinin de olduğu 43 milletvekili ve iki yüzü aşkın sendika, federasyon, konfederasyon ve DKÖ kampanyaya destek verdiklerini açıkladılar. Toplantıda söz alan DKÖ temsilcileri, Türkiyeli devrimci Sinan Bozkurt'un Almanya'ya iade edilmek istenmesini, Avrupa terör yasasıyla birlikte tüm anti-emperyalist, anti-faşist kişi ve örgütlere yönelik başlatılan saldırıların bir parçası olarak görmek gerektiğini vurguladılar.

1500 Kişi BOZKURT İçin Yürüdü

9 Kasım günü, "Sinan Bozkurt ile Dayanışma Komitesi" Atina merkezinde bir gösteri düzenledi. Gösteriye büyük çoğunluğu Yunanlı 1.500 kişi katıldı. Yapılan konuşmalarda, saldırının, tüm dünyada halklara ve devrimcilere yönelik saldırıların bir parçası olduğu vurgulandı. Hafta başında Adalet Bakanlığı ile yapılan ve milletvekilleri, sendika ve konfederasyon temsilcilerinin de katıldığı görüşme hakkında bilgi verildikten sonra, "iade durduruluncaya kadar mücadelelenin sürdürüleceği" vurgulandı. Konuşmaların ardından yürüyüşe geçen kitle, sloganlar ve açılan onlarca pankart ile Sinan Bozkurt'un yalnız olmadığını, haykırdı. Yürüyüş boyunca "TERÖRİST, DEVRİMCİLER DEĞİL EMPERYALİSTLERDİR!", "SİNAN BOZKURT'A ÖZGÜRLÜK!" ve "DAYANIŞMA HALKLARIN SİLAHIDIR. KAHROLSUN EMPERİYALİST YENİ DÜNYA DÜZENİ" sloganları atıldı.

Selda'nın Sesinden Ölüm Orucu Şehitleri

*Selam sana, ölümünün yolcusu
Bu yolda da gül kokuyor nefesin
Selam sana, aydınlığın tutsağı
Döşğinde bile, gürlüyor sesin*

Ölüm orucu direnişi ve direnişi bugüne taşıyan kahramanlar, kitaplarda, tiyatro oyunlarında, türkü ve marşlarda yaşıyor. Duyarlı yazar, şair, sanatçılar onları anlatıyorlar.

Bunlardan biri de Selda Bağcan oldu. "Deniz'lerin dalgasıyım" isimli albüm, yoksulluktan acılara, umutlarından kahramanlarına halkı, bu ülkeyi anlatıyor. "Ben halkımın kavgasıyım, yarınların sevdasıyım... Ben ölmedim ki!" diyen Selda, "hiçbir şey için ölmeye değmez" diyenlere de böyle cevap oluyor. Bu ülkenin türkülerini söyleyip de 117 insanın ölümsüzleştiği direnişi görmemek mümkün mü? Selda da bu konuda duyarlılığını göstererek, albümde "düşen canlara" ithafı ile "SELAM SANA" isimli türküyü ölüm orucu şehitleri için söylüyor. Söz ve müziği Banu Kırbağ'a ait olan türkü, en yalın haliyle direnişin anlamını anlatmakla kalmıyor, duyarsızlıklara kahrediyor, acılara yüreği yanıyor, aydınlık günler için direniş yanını selamlıyor. "Boşuna ölüyor" diyenlere inat, Selda, yürekten hissederek seslendirdiği türküde, Büyük Direnişin kahramanlarının halkın yüreğindeki yerini işaret ediyor. Yüreğine sağlık...

Türküler, romanlar, oyunlar, şiirler onları anlatmaya devam edecek... Çünkü Büyük Direniş halkın direnişidir, halk direnişini ve kahramanlarını ölümsüzleştirecektir.

*Aç kaldın, susuz kaldın
Gelecek günler için,
Bedenini adadın
İnsanca yaşam için
Anılacak, türkülerle,
Şiirlerle o sesin
Anılacak, sevgilerle*

Yüreklere hep ismin

*Ah ne acı, bu ne keder
Bu ne büyük yalnızlık
Ölüm bile ağlıyor,
Yollar bize karanlık*

*Ah ne acı, bu ne keder
Bu ne insafsız engerek
Dünyaymış meğer*

30 Bin Km. Uzakta 5. Yıl Eylemi

Avustralya - Ölüm Orucu eylemi, bu topraklarımızdan 30 bin km uzaktan ses veriyor. 6 Kasım günü Sydney TAYAD Komite, direnişin 5. Yılı kampanyası çerçevesinde bir eylem düzenledi. Auburn semtinde yapılan eylemde ingilizce "Türkiye F-Tipi hapishanelerinde 117 İnsan Öldü Duydunuz mu?" yazılı pankart açıldı ve TAYAD Komite adına bir açıklama yapıldı. Bildirilerin dağıtıldığı eylemde Avustralya halkına seslenildi.

“Demokrat” Avrupa Katliamı

Fildişi Sahili - Eski Fransız sömürgeci olan Fildişi Sahili'nde, 7 Kasım günü, hükümet güçlerinin, isyancı grubun elinde bulunan Bouake kentine düzenlediği hava saldırısında 9 Fransız askeri ve 1 Amerikan vatandaşı öldü, 23 Fransız askeri de yaralandı.

Chirac'ın emriyle saldırıya geçen Fransız birlikleri, başkent Yamoussoukro'daki üssü bombaladı ve iki uçak ile bir helikopteri imha etti. Fransa, bölgedeki askeri varlığını da artırdı. Gelişmeler üzerine toplanan BM Güvenlik Konseyi Fransa'yı desteklediğini açıkladı. Bir halkın topraklarını işgal eden Fransa'nın “kentini savunmak için gerekeni yapacağı” kararı alındı. AB Ortak Savunma ve Politika Yüksek Temsilcisi Javier Solana da Fransa'ya destek açıklaması yaptı.

Fildişi Sahilleri Devlet Başkanı Laurent Gbagbo ise, **Fransa'ya teslim olmayacaklarını ve sonuna kadar direneceklerini** söyleyerek halkını direnişe çağırdı ve **“Fildişi, Fransa için Vietnam'dan daha beter olacaktır”** dedi. Çağrıya uyan halk sömürgecilik yıllarının katliamlarının, azgın sömürünün de öfkesiyle sokağa çıktı ve Fransızlara ait 50 evi ve 4 okulu da ateşe verdi. Fransız askerleri ise katliam yaparak 30 Fildişiliyi katletti, 100'den fazlasını da yaraladı. Halkın öfkesi ve gösteriler 9 Kasım günü de sürdü. Gbagbo'yu destekleyen halk, Fransızların kaldığı otelin önünde toplantı. Halka ateş açan Fransız ordusu 10 kişiyi katletti, yüzlercesini yaraladı.

2002 yılında yaşanan iç savaşın ardından, emperyalizmin böl-parçala-yönet politikası hayata geçirilmiş ve ülke ikiye bölünmüştü. Emperyalistler bu fırsatı değerlendirerek, oluşturulan tampon bölgeye 4 bini Fransız olmak üzere 10 bin BM işgal gücü göndermişlerdi. Fransa, bu vesileyle eski sömürgeci bir kez daha askeri işgal altında tutmaya başlamıştı. BM kılıfı altında bir işgal yaşanıyor. Halkın öfkesi ise tarihseldir. Halk, Fransız lejyonierlerinin **15 günde 30 bin kişiyi katlettiği** günleri, ırk ayrımı, zorla çalıştırma gibi sömürgeci uygulamaları unutmadı. Ve bugün Afrika topraklarındaki Fransız sömürgeciliği biçim değiştirerek sürdürülüyor.

Kızılmeydan'da Ekim Devrimi Coşkusu

Rusya - Büyük Ekim Devrimi'nin 87. yıldönümü, Moskova başta olmak üzere Rusya'nın birçok kentinde gösterilerle kutlandı. Eski takvime göre devrimin yıldönümü olan 7 Kasım'da düzenlenen gösterilerde devrim marşları coşkuyla söylendi. Moskova'da büyük bir yürüyüş düzenleyen Komünist Parti üyeleri, orak çekiçli kırmızı bayraklar dalgalandırarak Lenin posterleri taşıdılar. Geçen yıla göre daha kitlesel bir katılımın olduğu gözlenen gösteride konuşan

Komünist Parti lideri Gennadi Zyuganov, “Büyük Sovyetler Birliği'ni yeniden inşa etmeliyiz” şeklinde konuştu. Binlerce emekçi, Sovyetler Birliği döneminde işsizlik gibi sorunlarının olmadığını, bugün yaşadığı gibi toplumsal bir kargaşanın hiç olmadığını dile getiren konuşmalar yaptılar.

Avrupa Emekçileri Saldırlara Direniyor

İtalya-İngiltere-Almanya - **İtalyan** Fiat otomobil fabrikası işçileri 7 Kasım günü 4 saat süreyle greve gitti. Fiat patronunun, Avrupa tekellerinin son dönemde gündeme getirdikleri gibi fabrikayı ucuz emek cenneti olan bölgelere taşıma kararı alması emekçilerin öfkesiyle karşılandı. Torino ve Sicilya'daki fabrikalarda binlerce işçi, taşıma kararına karşı çıkan dört sendikadan çağrısı ile eyleme çıkarken, sendikalar, ay sonunda ülke genelinde geniş çaplı bir grevin de gündemlerinde olduğunu açıkladı.

İngiltere'de yüz binlerce memur, 5 Kasım günü greve çıktı. Hükümetin memur sayısını 100 bin civarında azaltma kararını protesto eden Kamu Hizmetleri Sendikası'nın çağrısı ile yapılan eyleme, 160 kurumdan 260 bin memur katıldı. Grevin, 1993'ten bu yana memurların yaptığı en büyük eylem kabul ediliyor.

Almanya'da işsizlik yardımı ile sosyal yardımı birleştiren ve 1 Ocak 2005'te yürürlüğe girecek Hartz IV Yasası 10 bin kişi tarafından protesto edildi. Hafta sonunda Nürnberg'de, Nürnberg Sosyal Forumu'nun çağrısı ile düzenlenen eyleme Opel işçilerinin yanı sıra, işsizler, göçmenler katıldı. Opel işyeri temsilcisi yaptığı konuşmada, saldırının sadece işsizlere değil, işçilere yönelik olduğunu da gördüklerini söyledi.

Nükleer Karşıtı Eylemci Katledildi

Fransa - Fransa'dan Almanya'ya nükleer atık götüren bir treni protesto etmek için raylara oturan eylemcilerden biri, 8 Kasım günü durdurmak istediği tren tarafından ezilerek katledildi. 1977'den bu yana taşınan nükleer atıklar, çevrecilerin protestolarına neden oluyor. Buna rağmen Almanya ve Fransa eylemcilere karşı şiddete de başvurarak atıkları taşımayı sürdürüyorlar.

Armutlu'da Anma: 'Yağmurlu Şehitleri Ölümsüzdür'

Yağmurlu şehitleri 40. günde Armutlu'da anıldı. 'Kurtuluş kavgada, Zafer Cephe'de' sloganlarının atıldığı anmada, şehit gerilla Devrim Ağırman'ın babası Niyazi Ağırman "Bir gerillanın babası olmaktan onur duyuyorum" dedi.

Tokat'ın Yağmurlu beldesinde, son mermilerine kadar çatışarak şehit düşen Sebahattin Yavuz, Songül Koçyiğit, Mustafa İşeri, Devrim Ağırman ile Salih Çınar'ın 40 yemeği Armutlu Cemevi'nde yapıldı.

7 Kasım günü yapılan anma, Yağmurlu şehitleri ve tüm devrim şehitleri için saygı duruşuyla başladı.

Saygı duruşunun ardından bir konuşma yapan, şehitlerden Devrim Ağırman'ın babası Niyazi Ağırman, TUSİAD'ın düzenine karşı binlerce insanın yaşamını yitirdiğini, binlercesinin hapsedilerde olduğunu belirttikten sonra, **"bir gerillanın babası olmaktan onur duyuyorum"** dedi.

Ağırman'ın, *"Bu mücadelede daha*

çok düşen olacaktır, ama eninde sonunda mutlaka zafer kazanılacak. Bu zafer devrimcilerin kanı ile kazanılacak" sözleri alkışlarla ve *"Yağmurlu Şehitleri Ölümsüzdür", "Kurtuluş Kavgada, Zafer Cephe'de", "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez"* sloganları ile karşılandı.

Yapılan anmanın ardından şehitler için 40 yemeği verildi. Anma ve yemeğe yaklaşık 500 kişi katıldı.

Cephe Şehitleri Ölümsüzdür

Mersin - DHKP kurucu üyesi Bedii Cengiz Kazanlı'daki mezarı başında anıldı. Mezarı çiçeklerle süslendikten sonra saygı duruşu yapıldı ve kavga dolu hayatı anlatıldı. Umudun adını büyütüp dalga dalga yayılması için nasıl ölümle kucaklaştığı, partisine, vatanına, halkına bağlılığı, kişiliği, dile getirilirdi. Anma *"Bedii Cengiz Ölümsüzdür, Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez"* sloganlarının ardından şiirler ve marşlarla sona erdi.

26 Ekim 1994'de Mersin'in Arpaç-Bahşiş Köyü'nde, Ahmet Öztürk ile birlikte şehit düşen Zeynep Gültekin, 10. yılında Mersin'de mezarı başında yoldaşları tarafından anıldı. Yoldaşları mezarı çiçeklerle süsledikten sonra saygı duruşunda bulundular. Zeynep'in hayatının ve mücadelesinin anlatıldığı konuşmalarda, partisine ve yoldaşlarına bağlılığının altı çizildi ve *"onlar bu kavgaya hiçbir karşılık gözetmeksizin halkın kurtuluşu ve vatanın bağımsızlığı için canlarını kanlarını bilinçlerini ve tüm yeteneklerini sunmuşlardır, önlerinde saygıyla eğiliyoruz. Anılarını mücadelemizde yaşatacağız."* denildi. Zeynep'in fotoğrafının taşındığı anmada sloganları atıldı ve marşlar ve şiirler okundu.

5 Kasım 2001 tarihinde İstanbul Küçükarmutlu'da şehit düşen 4 kişiden biri olan Bülent DURGAÇ, 7 Kasım günü Mersin Akbelen mezarlığında yoldaşları tarafından anıldı. Mezarı başına yürüyüşle gelen yoldaşları, Durgaç'ın fotoğrafları ve kızılbayraklar taşıdılar. *"Armutlu Şehitleri Ölümsüzdür, Bülent Durgaç Ölümsüzdür, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz"* sloganları atılan anmada, mezar karanfillerle süslendi ve Bülent'in fedakar ve mücadelecisi yaşamı anlatıldı. Anma Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez ve Bize Ölüm Yok marşları ile bitirildi.

TİKKO gerillaları Ölümsüzdür

Dersim - Dersim'de iki ayrı çatışmada üç TKP/ML TİKKO gerillası şehit düştü.

Ordu güçleri ile TKP/ML TİKKO gerillaları arasında, 2 Kasım günü Dersim Merkez'e bağlı Çiçekli Nahiyesi kırsalında meydana gelen çatışmada, TKP/ML-TİKKO gerillası Muharrem Yiğitsoy şehit düştü. Konuya ilişkin Partizan Dergisi tarafından yapılan açıklamada, *"Bilinmelidir ki, ne operasyonlar, ne gerilla cesetlerine yapılan işkenceler, Demokratik Halk İktidarı mücadelesinin önünü kesemeyecek. Aksine şehitlerden devralınan bayrak en yükseklere taşınacaktır."* denildi.

9 Kasım günü ise Merkez Aktuluk Köyü'nde çıkan çatışmada, bir astsubay ölürken, iki TKP/ML-TİKKO gerillası şehit düştü. Gerillaların daha önceki çatışmada yaralı ve tedavi için orada bulundukları belirtilirken, Partizan Dergisi tarafından yapılan açıklamada şehitlerin, Aşkın Günel ve Elbistan doğumlu Bülent kod adlı gerilla olduğu dile getirildi.

Muharrem Yiğitsoy